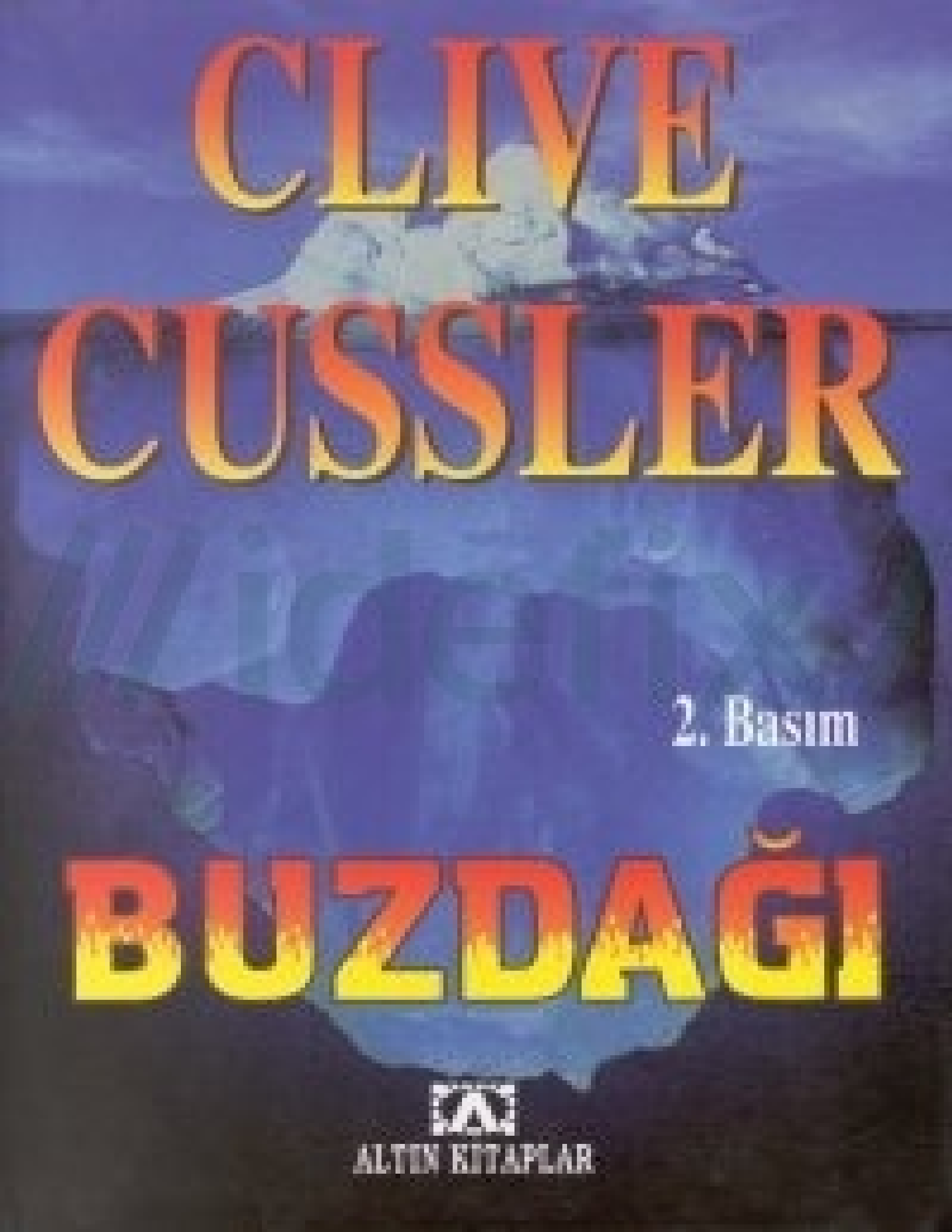
CLIVE CUSSLER

2. Basım

BUZDAĞI

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

BUZDAĞI

TÜRKÇESİ: ESAT ÖREN

GİRİŞ

Uyuşturucu ilacın etkisi giderek azalırken, genç kadın çırpınmalar içinde kendine gelmeye başladı. Gözlerini ağır ağır açınca, bulanık, loş bir ışıkla aydınlatılmış bir hücre ve genzini yakan iğrenç bir kokuyla tanıştı. Islak, sarı bir duvara bağlanmıştı ve çırılçıplaktı. Bilinci yerine gelirken, içinde bulunduğu durumun gerçek olamayacağını kendi kendine yineleyip durdu. Korkunç bir karabasandı bu, hepsi o. Sonra birden yerdeki sarı balçık yükselmeye başladı. İçinde çığ gibi büyüyen paniği bastırmasına zaman kalmadan, sümüksü madde kalçalarına kadar yükselmişti. Hiçbir mantık zorlamasının yatıştıramayacağı bir korkuyla bağırmaya başladı... Çıplak bedeni sıvıya gömüldükçe çıldıracak gibi haykırıyordu. Gözleri yuvalarından fırlamış, umutsuz bir biçimde kurtulmaya çabaladı. Ama boşuna... El ve ayak bilekleri duvara sımsıkı zincirlenmişti. Ağır ağır çamurlu sıvı göğüs düzeyini aştı.

Tam dudaklarına değmek üzereyken, loş hücreyi titreten ve korkunç bir yankı yapan bir ses duyuldu.

"Kusura bakmayın, yüzbaşım, ama romanınızı kesmek zorundayım. "

Yüzbaşı Sam Neth elindeki kitabı sert bir şekilde kapattı. Allah cezanı versin, Rapp, diye çıkıştı pilot kabininde yanı başında oturmakta olan adama. "Ne zaman heyecanlı bir yere gelsem hemen araya girersin."

Teğmen James Rapp kitabın kapağına baktı. Sarı bir sıvı içinde kurtulmaya çalışan çıplak bir kız resmi vardı. Rapp o iri göğüsleriyle kızın hiç batmayacağını düşündü. "Bu saçmalıkları nasıl okuyabiliyorsunuz?"

Saçmalık mı? Neth acı çeker gibi yüzünü buruşturdu.

"Salt kişisel beğenilerime sataşmakla kalmıyorsun, bir de kendini edebiyat eleştirmeni sanıp öğüt veriyorsun, teğmen! Yapmacık bir öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Neden hep ilkel beyinleri, çağdaş romanları ve incelikleri kabul edemeyen adamları yardımcı pilot diye verirler yanıma?" Neth uzanıp kitabı gösterge panelinin yanında asılı duran torbaya soktu. Torbanın içinden gözüken kenarları kıvrılmış, üzerinde çeşitli baştan çıkarıcı pozlarda çıplak kadın

resimleri olan dergiler Yüzbaşı Neth'in kitap beğenisinin klasiklerle pek bağdaşmadığını açıkça vurguluyordu.

Neth iç geçirip koltuğunda doğruldu ve önündeki pencereden uçağın altında uzanan denize baktı.

Birleşik Devletler Kıyı Koruma devriye uçağı, buzdağı gözleme ve harita çıkarma amaçlı sekiz saatlik sıkıcı görev uçuşunun dört saat yirmi dakikasını tamamlamıştı. Bir tek bulutun bile olmadığı göklerde görüş uzaklığı alabildiğine açık, rüzgârsa yok denecek denli azdı. Mart ortası için Kuzey Atlantik'te ender görülen hava koşulları sayılırdı bu. Kumanda kabininde Neth'le birlikte dört kişi büyük, dört motorlu Boeing uçağını yönetirlerken, kargo bölümünde altı kişi radar ekranları ve diğer bilimsel aygıtlarla uğraşmaktaydılar. Neth son bir kez saatine baktıktan sonra, uçağa geniş bir yay çizdirerek burnunu Newfoundland kıyıları rotasına doğrulttu.

Bu kadar görev yeter. Neth oturduğu yerde yayılıp korku kitabını almak için uzandı. "Ne olur, Rapp, ne yapılacağına biraz kendin karar ver de St. John'a kadar beni bir daha rahatsız etme."

Rapp, "Elimden geleni yaparım," dedi biraz asık bir yüzle.

"Eğer o denli sürükleyiciyse, okuduktan sonra bana da verir misiniz? "

Neth esnedi. "Üzgünüm. Özel kitaplığımdan kimseye kitap vermemeye kararlıyım." Birden başındaki kulaklıktan cızırtılar yükseldi. Mikrofonu kaldırdı. "Evet, Hadley, bir şey mi var?"

Uçağın karartılmış karın bölümünde Er Buzz Hadley radar aygıtının başında oturmuş dikkat kesilirken, ekrandan yansıyan yeşil ışık yüzünde tuhaf bir şekilde parlıyordu. "Ekranda esrarengiz bir şey var, efendim. On sekiz mil, üçdörtyedi." Neth mikrofonun düğmesini açtı. "Haydi, haydi, Hadley. Ne demek esrarengiz bir şey? Buzdağlarına mı bakıyorsun, yoksa aygıtını eski bir Drakula filmine mi ayarladın?"

Rapp, "Belki de sizin şu seksi korku romanınızı gösteriyordur," diye mırıldandı

Hadley yine devreye girdi. "Biçim ve boyutlarına bakılırsa, olağan bir buzdağı, ama aldığım belirtiler bir buz parçası için çok güçlü."

Neth, "Pekâlâ," deyip iç çekti. "Yaklaşıp bakalım o zaman."

Yüzünü biraz asıp Rapp'a baktı. "Haydi bakalım göster kendini ve bizi üçdörtyedi rotasına sok."

Rapp başını sallayıp lövyeyi yatırarak direksiyon pedalını itti ve rotayı değiştirdi. Uçak dört güçlü motorunun aralıksız homurtusuyla yeni komuta uydu.

Neth yanında duran dürbünü alıp görüşünü ayarlayarak uçsuz bucaksız mavi suları taramaya başladı. Uçağın sarsıntısında dürbünü gözlerine bastırarak elinden geldiğince sabit tutmaya çalışıyordu. Az sonra safir gibi parlayan denizin üstünde beyaz, cansız bir nokta gözüne çarptı. Uzaklık azaldıkça dürbünün sağladığı görünüm büyüdü. Neth mikrofonu aldı. "Sen ne dersin, Sloan?"

Buz gözlem uzmanı Yüzbaşı Jonis Sloan, kapısı yarım açık duran kargo bölümünde çoktan başlamıştı buzu incelemeye.

Evlere şenlik, özelliği olmayan bir buzdağı. Sloan'ın robot sesi açıklamaya devam etti. "Üstü düz, masa gibi dağlardan, sanırım 65 metre yüksekliğinde, ağırlığı da yaklaşık bir milyon ton filan."

Evlere şenlik, ha? Neth şaşkınlığını gizlememişti. "Sağol, Sloan, açıklaman bizi çok aydınlattı. Bizim eve de bir tane almak isterdim." Yanındaki Rapp'a döndü. "Yüksekliğimiz ne?"

Rapp gözlerini çevirmeden yanıtladı. "Üç yüz otuz metre. Bütün gündür bulunduğumuz yükseklik... dün de öyleydi, önceki günde..."

Kontrol etmek istedim de, sağol, diye kesti Neth. "Senin yetenekli yönetimine bilemezsin ne denli güven duyuyorum, Rapp."

Eski bir uçuş gözlüğü çıkarıp gözlerine taktı ve yüzüne çarpacak soğuk için kendini kastıktan sonra yanındaki pencereyi açtı. Eliyle Rapp'a göstererek, "İşte orada," dedi. "Yanından bir iki geçiş yap da ne görebilirsek görelim."

Başını pencereden uzatır uzatmaz binlerce iğne aynı anda Neth'in yüzüne batmış gibi oldu, fakat kısa zamanda duyarlığı uyuştuğu için acı kesildi. Dişini sıkıp gözlerini buzdağında odakladı.

Uçağın penceresinden bakınca dev buz kitlesi, sessizce seyreden bir hava gemisini andırıyordu. Rapp yavaşça lövyeyi eski yerine getirerek uçağı sağ yanına doğru yatırdı. Dönüş ve eğim göstergelerine bakmaksızın, Neth'in omzu üzerinden buzdağını görebildiği kadarıyla uçağı yönetiyordu. Neth'den gelecek toplama komutunu beklerken buzdağının çevresinde üç tur attılar. Bir süre sonra Neth başını içeri çekerek mikrofonu aldı. "Hadley! Bu buzdağı yeni doğmuş bir bebeğin kıçı kadar bakir."

Hadley'in sesi çınladı. "Orada kesinlikle bir şey var, yüzbaşım. Çok belirgin işaretler alıyorum."

Sloan, "Yüzbaşım, koyu renk bir şey gördüm galiba," diye araya girdi. "Batı yüzünde, su kesimine yakın bir yerde."

Neth, Rapp'a dönerek, "Altmış metreye insene," dedi.

Rapp'ın bu komuta uyması bir dakikayı geçmedi. Bunu izleyen dakikalar boyunca uçağın hızını, havada kalabilmek için gerekli hızın sadece yirmi mil kadar üstünde tutarak buzdağını yeniden çevrelemeye başladı.

Neth, "Daha yakından," diye buyurdu. "Bir otuz metre daha."

Rapp, "Oldu olacak, üstüne konalım bari" diye söylendi. Ne denli endişeli olduğu yüzünden anlaşılmıyordu. Birazdan uykuya dalacakmış gibi bir anlam vardı yüzünde. Yönetmekte olduğu bu tehlikeli uçuşun gerilimi, yalnız alnında toplanan ter boncuklarıyla açığa çıkıyordu. Pencereyi tümden kaplayan ve artık doruğu uçağın çok üstünde kalan buzdağının görünümüyse içindeki gerginliği daha da artırıyordu. Küçücük bir sarsıntı, diye geçirdi aklından ya da beklenmedik bir hava akımıyla uçağın sağ kanadı o anda yükselen bir dalgaya sürtünüp her şeyi cehenneme çevirebilir...

Neth de artık bir şeyler görmüştü... kesin olmayan, düş ve gerçek arasındaki o görünmeyen sınırın üstünde yuvarlanan bir şey. Az sonra bu şey somutlaşarak insan yapısı bir biçim aldı.

Rapp'a sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Neth başını içeri sokarak pencereyi kapadı ve hemen mikrofonu aldı.

Sloan? Gördün mü? Sesi boğuktu, sanki ağzına bir yastık bastırılmış gibi. Rapp önce Neth'in çenesinin ve dudaklarının soğuk etkisiyle donmuş olduğunu sandı. Ancak yüzbaşıya kaçamak bir bakış attıktan sonra, büyük bir şaşkınlık içinde, yüzünün gerçekten donmuş gibi durduğunu ama bunun soğuktan değil, müthiş bir korkudan kaynaklandığını fark etti.

Gördüm. Sloan'ın sesi mekanik bir yankı gibi geldi. "Ama gerçek olabileceğini düşünmedim."

Neth, "Ben de," dedi. "Ama gerçek işte... Bir gemi, buzun içine gömülmüş hayalet gibi bir gemi." Sonra yüzünü Rapp'a çevirdi ve ağzından çıkan sözlere kendisi de inanmıyormuş gibi başını salladı. "Ayrıntıları saptayamadım. Ya pruvası ya da kıç bölümünü şöyle bir görür gibi oldum, zaten pek belli değil neresi olduğu."

Uçuş gözlüğünü çıkarıp başparmağını havaya kaldırarak yükselme komutu verdi. Rapp bu emre seve seve uyarak yükseldi ve uçağın karnıyla soğuk

Atlantik suları arasında güven verici bir uzaklık oluştu.

Kulaklıklardan Hadley'in sesi duyuldu. "Yüzbaşım, belki bilmek istersiniz, o buzdağının içinde duran şeyin uzunluğu yaklaşık kırk beş metre filan."

Terkedilmiş bir balıkçı teknesi olsa gerek. Neth elleriyle yanaklarına masaj yaparak kan gelmesini sağladı. Kan dolaşımı başlayınca acıyla yüzünü buruşturdu. Rapp, "New York Yerel Karargâhını arayıp kurtarma ekibi göndermelerini isteyim mi?" diye sordu.

Neth başını salladı. "Kurtarma gemisini telaşa vermeye gerek yok. Orada canlı kimse olmadığı kesin. Newfoundland'e varır varmaz ayrıntılı bir rapor yazarız."

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra Sloan'ın sesi duyuldu.

"Yüzbaşım, şu buzdağının üstünden bir kez daha geçin de kolay bulunması için bir işaret boyası atalım. "

Haklısın, Sloan. Ben komut verince atarsın. Neth yeniden Rapp'a döndü. "Buzdağının yüksek bölümüne gidelim, yüz metre üstünden geç."

Dört motoru da hâlâ düşük hızla çalışmakta olan Boeing, bir tarih öncesi kuşun yuvasını arayışı gibi buzdağının üstünden süzüldü. Kargo kapısının başında Sloan kolunu kaldırmış, Neth'in ağzından çıkacak komutu bekliyordu. Beklediği sesi duyunca içinde bir galon kırmızı boya bulunan kavanozu boşluğa bıraktı.

Kavanoz giderek küçüldü ve ufak bir nokta haline gelince hedefini buldu. Geriye baktığında, Sloan bir milyon tonluk buzun üstünde parlak bir kırmızı çizgi oluştuğunu gördü.

Neth neredeyse neşeli bir sesle, "Tam isabet," dedi. "Arama ekibi bunu kolayca görebilir." Sonra birden yüzü ciddileşti ve ne olduğu belirsiz, buz içindeki gemiye baktı. "Zavallılar. Acaba başlarına ne geldiğini öğrenebilecek miyiz?"

Rapp'ın gözlerine de düşünceli bir dalgınlık geldi. "İsteselerdi, bu denli büyük bir mezar taşı edinemezlerdi."

"Ama bu geçici bir şey. Eğer Gulf Stream'e sürüklenirse, iki hafta sonra birkaç kasa birayı soğutacak kadar bile buz kalmaz."

Kumanda kabinini kaplayan suskunluk, motor gürültüsünün homurtusuyla daha da yoğunlaşmıştı. Herkes kendi kafasında bir düşünceye dalmış, ağzını açmıyordu. Denizin ortasından yükselen bu beyazlığa bakıp bir buz örtüsüyle

gizlenmiş bu bilinmezin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Sonra Neth koltuğunda neredeyse yatay bir durumda yayılarak eski soğukkanlı tavrını aldı. "Eğer bu koca otobüsü soğuk sulara daldırmak istemiyorsan, teğmenim, bizi en kısa yoldan evimize götür, yoksa yakıt göstergeleri sıfırı tüketecek." Sonra tehdit eder gibi bir gülümsemeyle, "Ve sakın beni rahatsız etme," dedi.

Rapp ayıplayan gözlerle Neth'e baktı, sonra omuzlarını silkip devriye uçağının rotasını Newfoundland'e çevirdi.

Kıyı Koruma devriye uçağı gözden kaybolup motorlarının tekdüze sesi kulaklardan silindikten sonra dev buzdağı yine ölüm sessizliğine gömüldü. Yaklaşık bir yıl önce Grönland'ın batı yakasındaki bir buzuldan kopup denize sürüklendiği günden bu yana sürdürdüğü ölüm sessizliğine...

Sonra birden, çok hafif fakat fark edilebilir bir hareket belirdi su kesiminin biraz üstünde. İki belirsiz şekil insan biçimini alarak ayağa kalkıp uçağın gittiği yöne doğru baktılar. Yirmi adım uzaklıktan bakılsa bile görünmeyebilirdi; her ikisinin de üstünde renksiz fonla çok uyuşan kar giysileri vardı.

Ayakta öylece uzun süre bekleyip dinlediler. Devriye uçağının dönmeyeceğinden emin olduktan sonra adamlardan biri eğilip yerdeki karı eşeledi ve küçük bir radyo alıcı-vericisi çıkardı.

Üç metrelik antenini uzatarak frekansı ayarladı ve istasyon arayıcıyı çevirmeye başladı. Bu işi yapması uzun sürmedi. Bir yerlerde, birileri aynı frekansta can kulağıyla bekliyor olmalıydılar, çünkü yanıt neredeyse anında gelmişti.

BÖLÜM 1

Yarbay Lee Koski dişleri arasındaki piposunu biraz daha sıkarak yumruk yaptığı ellerini kürklü rüzgâr ceketinin ceplerine iyice gömerken iliklerine işleyen soğukla ürperdi. Kırk bir yıllık yaşamının on sekiz yılını Birleşik Devletler Kıyı Koruma hizmetinde geçirmiş olan Koski, oldukça kısa boyluydu. Üzerindeki kalın, birkaç kat giysi boyuyla enini neredeyse eşit gösteriyordu.

Fakat dağınık, buğday renkli saçları altından bakan masmavi gözleri, bulunduğu koşullar ne olursa olsun pırıltısını yitirmezdi.

Her işi en iyi biçimde yapmak istemesi, özgüveni ve diğer nitelikleriyle Kıyı Koruma'nın yeni gemisi Catawaba'nın komutanlığı için biçilmiş kaftandı. Komuta köprüsü üstünde bacaklarını açmış dimdik duruyor, arkasında dağ gibi dikilen adamla başını çevirmeden konuşuyordu. "Radar olsa bile bu havada bizi bulmaları çok zor." Ses tonu Atlantik'in soğuğu gibi deliciydi. "Görüş uzaklığı bir milden fazla olamaz."

Catawaba'nın İkinci Komutanı Yüzbaşı Amos Dover ağır ağır parmakları arasındaki sigara izmaritini havaya doğru üç metre uzağa fırlattı, sonra da bunun rüzgâra kapılıp gemi boyunca uçarak suyun içinde kaybolmasını izledi. Soğuktan morarmış dudakları arasından mırıldanarak, "Bulsalar da bir şey değişmez," dedi. "Şu sallantımızı gördükten sonra o helikopterin pilotu buraya inmeyi aklından geçirirse ya çok ahmaktır ya körkütük sarhoş ya da her ikisi." Başıyla geriye doğru, Catawaba'nın iniş platformunu gösterdi. Üstünden aşan dalgalarla sırılsıklam olmuştu platform.

Koski ciddi bir sesle, "Bazı insanlar nasıl öleceklerine aldırmazlar," dedi.

Onları uyanmadığımızı kimse söyleyemez. Dover iri gövdesiyle büyük bir ayıya benzemekle kalmıyor, sesi de midesinin derinliklerinden çıkan güçlü bir kükremeyi andırıyordu. "St. John'dan ayrıldığını duyar duymaz helikopteri aradım. Denizin giderek bozulduğunu ve buluşmamızın tehlikeli olacağını bildirdim. Pilotun yanıtıysa yalnızca kibar bir sağol oldu."

Çiselemeye başlayan yağmur, yirmi beş mil hızındaki rüzgârla birlikte gemiyi

tokatlıyordu. Güverte üstünde görevli personel hemen koşuşup muşambalarını giydiler. Catawaba ve tayfalarının şansına ısı donma derecesine düşmemişti. Böyle olsaydı tüm güverte buz kaplayacak, iş görmek çok güçleşecekti.

Koski ve Dover yağmurluklarını giydikleri sırada komuta köprüsündeki hoparlörden mekanik bir ses duyuldu. "Kaptan, radar göstergesinde kuşu bulduk, buraya doğru çekiyoruz."

Koski elindeki vericiyle gerekli yanıtı verdikten sonra Dover'e döndü. "Bu işte bir bit yeniği var."

Dover, "Yolcu almak için bunca telaş neden diye merak ediyor musunuz?" diye sordu.

Sen etmiyor musun?

"Hem de nasıl. Merak ettiğim bir şey daha var: Neden bu sivil helikopteri almamız emri kendi birliğimizden değil de, Washington'daki Kuvvet Komutanlığından geliyor? "

Koski kızgın bir sesle, "Kuvvet Komutanlığı çok düşüncesizce davranıyor," dedi. "Bu adamların ne istediklerini bize söylemiyorlar. Ama kesin olan bir şey var, o da bu adamların Tahiti'ye keyif gezisi yapmayacakları."

Koski birden gerildi ve kulak kabarttı. Duyduğu ses bir helikopter pervanesinden çıkıyordu. Yarım dakika kadar hiçbir şey görünmedi. Sonra her iki adam da aynı anda yağmurun içinden doğruca gemiye yönelmiş helikopteri fark ettiler. Koski bunun Ulysses 055 tipinin saatte iki yüz elli mil hız yapabilen iki kişilik sivil modeli olduğunu anlamıştı.

Dover, "Eğer inmeyi denerse, bu adam kaçıktır derim," dedi kuru bir sesle.

Koski bir şey söylemedi. Elindeki vericiyi ağzına götürüp patlar gibi bir komut verdi. "O pilota söyleyin, şu üç metrelik dalga kabarmaları sırasında inmeye kalkmasın. Yapacağı herhangi bir çılgınlığın sorumluluğu kendisine aittir."

Gözlerini helikopterden ayırmayan Koski birkaç saniye bekledi. "Ee?"

Hoparlördeki ses cızırtıyla yanıtladı. "Pilot ilginiz için teşekkür ediyor, kaptan, bir de, platforma değer değmez adamlarınızın iniş takımlarını güvenceye almak üzere hazır olmalarını rica ediyor."

Dover, "Gerçekten çok kibar bir herifmiş," diye homurdandı. En azından bunu teslim etmeliyim.

Koski çenesini fazladan bir santim öne çıkararak piposunu yine dişleri arasında kenetledi. "Kibarlığı batsın! Geminin büyük bir kısmını kırıp dökmesi işten değil." Sonra çaresizlik içinde omuzlarını sallayıp megafonu aldı ve içine seslendi. "Başgedikli Thorp! Kuş platforma konar konmaz bağlamak için adamların hazır olsun. Ama sakın iyice yere değmeden ortaya çıkmasınlar. Kaza ekibi de hazır beklesin."

Dover, "Şu anda," dedi yumuşak bir sesle. "Hollywood'un tüm seks tanrıçaları için bile yukardaki adamların yerinde olmak istemem."

Koski, Catawaba rüzgâra karşı gitmemeli, diye geçirdi aklından, çünkü geminin üstündeki çalkantı helikopteri fırlatıp atardı.

Öte yandan, eğer denizi bordadan alacak olurlarsa, bu sallantı içinde helikopterin sağlam bir iniş yapması olanaksızdı. Yıllar boyunca geliştirmiş olduğu yetenekleri ve değerlendirme becerisi, Catawaba'nın yönetim özellikleri hakkındaki bilgisiyle birleşince, karar vermesi pek güç olmadı. "Rüzgâr yönüne dönüp denizi pruvadan alalım. Hızı düşürün ve rotayı gerekli biçimde değiştirin."

Dover hemen komuta odasına gitti ve birkaç dakika sonra döndü. "Emrettiğiniz gibi pruvaya aldık, hızı düşürdük."

Endişe dolu bir ürpertiyle Koski ve Dover parlak sarı helikopterin rüzgâr yönüne dönüp kıç tarafından Catawaba'ya otuz derecelik bir açıyla yaklaşmasını izlediler. Ulysses rüzgârın tüm hışmına karşın, pilotunun becerisiyle düzgün durmayı başarıyordu. Yüz metre kala hız kesmeye başladı ve iniş platformu üzerinde durdu. Geminin her dalga alışında ne kadar yükseldiğini hesaplayan pilot iniş platformunun en yüksek olduğu noktada aracın gücünü kesti ve zemine kondu.

Kızaklar platforma değer değmez, beş tayfa hemen orada bitip dalgalar ve çalkantı helikopteri alaşağı etmeden aracı bağlamaya başladılar. Motor sesi ağır ağır kesildi ve pervane durdu, sonra komuta bölümünün kapısı açıldı. Rüzgârdan korunmak için başlarını eğmiş iki adam dışarı çıktı.

Vay kerata, diye beğeniyle mırıldandı Dover. "Ne kadarda rahat yaptı işini."

Koski'nin yüzü gerildi. "Eğer birinci dereceden yetkili değillerse ve emirleri Washington Kıyı Koruma Merkezinden almanı ıslarsa, benden çekecekleri var."

Dover güldü. "Belki de denetleme gezisine çıkmış kongre üyesidirler."

Koski, "Hiç sanmam," dedi ters ters. Sizin kabininize götüreyim mi onları?

Koski başını salladı. "Hayır. Saygılarımı ilet ve subay bölümüne götür." Sonra kurnaz kurnaz güldü. "Şu anda beni ilgilendiren tek şey sıcak bir fincan kahve."

Tam iki dakika sonra Komutan Koski subay bölümünde oturmuş, buz kesmiş elleri arasında dumanı tüten bir kahve bardağı tutuyordu. Kapı açılıp Dover içeri girdiğinde bardağı yarısına dek boşaltmıştı. Dover'in yanında tombulca, başının tepesi açılmış, kenarlarında dağınık beyaz saçları olan çerçevesiz gözlüklü bir adam vardı. Koski önce bu adamı kaçık bir bilim adamı sınıfına soktuysa da, biraz daha incelediğinde yüzünün oldukça sevimli olduğunu ve gülen gözlerle baktığını fark etti. Yabancı, komutanı görür görmez hemen onun olduğu masaya doğru gelerek elini uzattı. "Komutan Koski olmalısınız. Ben Hunnewell, Doktor Bili Hunnewell. Sizi böyle rahatsız ettiğimiz için bağışlayın."

Koski ayağa kalkıp Hunnewell'in elini sıktı. "Gemiye hoş geldiniz, doktor. Buyurun, oturun, bir bardak kahve için."

Kahve mi? Ağzıma bile koymam, dedi Hunnewell üzüntüyle. "Ama bir yudum sıcak kakao için ruhumu bile satabilirim."

Koski, "Kakaomuz da var," dedi hoş bir sesle. Koltuğuna yaslanıp seslendi. "Brady!"

Beyaz ceket giymiş bir er mutfak kapısında belirdi. Uzun boyu, sırım gibi gövdesi ve yürüyüş biçimiyle tipik bir Teksas'lıydı. "Buyurun, komutanım? Ne emredersiniz?"

"Konuğumuza bir bardak kakao ve iki kahve daha, Yüzbaşı Dover ve... Koski susup Dover'in arkasında kimse var mı diye " baktı. "Galiba Dr. Hunnewell'in pilotu aramızda yok?"

Şimdi gelir. Dover'in yüzünde kaygılı bir anlam vardı. Sanki Koski'yi bir şey için uyarmak istermişçesine. "Helikopterin sağlam bağlandığından emin olmak istedi."

Koski bir an Dover'e sorgulu gözlerle baktı, ama bir şey söylemedi. "Evet, Brady, hepsi bu kadar. İbriği de getir, ben bir tane daha içerim."

Brady bir baş işaretiyle emri aldı ve mutfağa döndü.

Hunnewell, "Yeniden sağlam bir dört duvar arasında olmak güzel bir şey. O tir tir titreyen uçurtmanın içinde plastik köpüğüyle çevrili bir yerde oturmak bile insanın saçlarını ağartmaya yeter." Gülerek ellerini açık tepesini çevreleyen tek tük beyaz teller üzerinde gezdirdi.

Koski bardağını masaya koydu, gülmüyordu. "Korkarım, Dr. Hunnewell, geri

kalan saçlarınızla birlikte yaşamınızı da yitirmeye ne denli yaklaştığınızın farkında değilsiniz. Pilotunuz bu havada uçmaya kalkmakla bile büyük bir sorumsuzluk göstermiş."

"Bu yolculuk son derece gerekliydi, efendim, inanın." Hunnewell'in sesi sanki bir öğrenciye ders veriyormuşçasına sevecendi. "Şu anda personelinizin ve geminizin çok önemli bir işlevi var, üstelik zaman kazanmamız gerek. Bir dakika bile kaybedemeyiz." Göğüs cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp karşısında oturan Koski'ye uzattı. "Burada bulunma nedenimizi açıklarken, lütfen bu rotaya dönmek için emir verin."

Koski kâğıdı aldı fakat bakmadı bile. "Bağışlayın, Dr. Hunnewell, fakat bu ricanızı yerine getirecek durumda değilim. Kuvvet Komutanlığından aldığım emir, salt iki yolcuyu gemiye almamı istiyor. Gemiyi size teslim edeceğime ilişkin bir şey söylenmedi."

Anlamıyorsunuz!

Koski kahve bardağının üzerinden Hunnewell'e kötü kötü baktı. "Durumu biraz küçümsüyorsunuz galiba, doktor. Peki, sizin yetkiniz nedir bakalım? Neden buradasınız?"

"Boş yere kaygılanmayın, komutan. Değerli geminizi sabote etmeye gelmiş düşman ajanı filan değilim. Doktoram okyanus bilimi üzerinedir ve halen Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü, NUMA (NUMA: National Underwater and Marine Agency) için çalışmaktayım.”

"Alınmayın ama" dedi Koski daha sakin bir sesle. "Sorum yanıtsız kaldı."

Belki ben durumu biraz açıklayabilirim. Bu yeni ses yumuşak fakat dediğini kabul ettiren bir nitelik gizliyordu.

Koski koltuğunda doğrulup kapı eşiğine dayanmış, uzun boylu ve düzgün orantılı vücudu olan adama baktı. Meşe esmeri yüzü sert, acımasız gibi görünen çizgilerle belirlenmişti; insanı delip geçen yeşil gözleriyse sıradan bir insan olmadığını vurguluyordu.

Üzerindeki Hava Kuvvetlerinin mavi uçuş ceketi ve üniformasıyla, Koski'ye ölçülü ve biraz üstten bakan bir biçimde gülümsedi.

Aah, sonunda geldiniz, dedi Hunnewell yüksek sesle. "Komutan Koski, sizi Binbaşı Dirk Pitt ile tanıştırayım, NUMA'nın Özel Projeler Müdürüdür."

Pitt? Koski duyduğu adı yinelerken, Dover'e bakıp bir kaşını kaldırdı. Dover omuz silkip bu bakışa huzursuzca karşılık verdi. "Yoksa şu geçen yıl

Yunanistan'daki sualtı kaçakçılığını ortaya çıkaran Pitt mi?"

Pitt, "O sonucun başarısında en az on kişinin daha aslan payı var," dedi.

"Okyanus bilim programlarında çalışan bir hava Kuvvetleri subayı, dedi Dover. “Kendi alanınızın epey dışına çıkmış sayılmaz mısınız, binbaşım?"

Pitt'in göz çizgileri bir anda gülümser gibi kıvrıldı. "Aya giden deniz subaylarından daha çok değil ama."

Koski, "Burada haklısınız işte," dedi.

Brady gelip kahve ve kakao servisini yaptı. Sonra yine mutfağa gidip gelerek masaya sandviç getirdi.

Koski iyiden iyiye işkillenmeye başlamıştı. Önemli bir devlet örgütünden gelen bir bilim adamı pek iyi bir işaret sayılmazdı.

Bir de, tehlikeli işlerle uğraşan ve kendi alanı dışına taşmış bir subay... yani kötü haber. Üstelik de bu ikisi bir arada masanın karşısına geçmiş, ona ne yapacağını, nereye gideceğini söylüyorlar... işte bu felaketin ta kendisiydi.

Demin de söylediğim gibi, dedi Hunnewell biraz sabırsızlıkla. "Size verdiğim rotaya bir an önce girmemiz gerekiyor."

Hayır, dedi Koski kısaca. "Davranışım biraz dik kafalı gibi geliyorsa özür dilerim, ama isteklerinizi geri çevirmeye hakkım var, sanırım. Bu geminin kaptanı olarak emirleri yalnız New York'taki Yerel Kıyı Koruma Komutanlığından ya da Washington'daki Kuvvet Komutanlığından alırım." Susup bardağına yeniden kahve doldurdu. "Ve aldığım emirlerde salt iki yolcu alacağım bildiriliyor, başka bir şey yok. Bu emre uydum, şimdi de önceki devriye rotamı uyguluyorum."

Pitt'in gözleri Koski'nin granit gibi yüz çizgilerini, bir metalürji uzmanının yüksek dereceli bir çeliği tartması gibi ölçtü.

Birden ayağa kalkıp dikkatle mutfak kapısına doğru yürüdü ve içeri baktı. Brady bir çuval patatesi kaynayan bir tencerenin içine boşaltmakla meşguldü. Sonra Pitt dönüp aynı titizlikle salonun dışındaki koridora baktı. Gördüğü kadarıyla, bu küçük oyun işe yaramaya başlamıştı. Koski ve Dover onun bu hareketleri üzerine birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar. Sonunda Pitt kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olunca, masaya gelip oturdu ve neredeyse fısıldar gibi konuşmaya başladı.

"Pekâlâ, baylar, işte işin aslı: Dr. Hunnewell'in size vermiş olduğu konum, son

derece önemli bir buzdağının bulunduğu yerdir. "

Koski hafifçe kızardı fakat yüz çizgileri değişmedi. "Peki, binbaşı, bilgisizliğimi bağışlayın ama hangi tip buzdağlarını önemli sınıfa alıyorsunuz?"

Pitt etkisini artırmak için biraz durdu. "Buzlarının altına gemi saklanmış olanları. Bir Rus balıkçı teknesi, fakat aslında Sovyet teknolojisinin geliştirdiği en ileri elektronik aygıtlarla donanmış bir gemi. Tüm batı yarımküresini inceleyecek olanakları da cabası."

Koski gözünü bile kırpmadı. Bakışlarını Pitt'den ayırmadan ceketinin cebinden bir kese çıkarıp telaşsızca piposunu doldurmaya başladı.

Altı ay kadar önce, diye sözlerini sürdürdü Pitt. "Novgorod adını taşıyan bir Rus balıkçı gemisi, Grönland kıyılarında birkaç mil açılarak Disko Adasındaki Birleşik Devletler hava üssünü izlemeye başladı. Alınan hava fotoğraflarına göre, bu gemi bugüne dek varlığı bilinen en gelişmiş elektronik alıcılarla, hatta bizim henüz bilemediğimiz bazı aygıtlarla donanmıştı. Ruslar son derece sakin davranıyorlardı. Aralarında kadınların da bulunduğu otuz beş kişilik gemi Grönland karasularından hiç çıkmadı. Kötü havalarda pilotlarımız yer saptamak için neredeyse onu gözler olmuşlardı. Çoğu Rus casus gemileri otuz günde bir değiştirilir, ama bu gemi yerinden kıpırdamadan tam üç ay kalmıştı. Deniz Haberalma Şubesi bu gecikme üzerine biraz huzursuz oldu. Sonra fırtınalı bir sabah, Novgorod kayboldu. Yerini alan geminin gelmesiyle yaklaşık üç hafta sürdü. Bu zaman boşluğu olağandışıydı... O güne dek Ruslar görevi devralacak gemi gelmeden diğerini göndermezlerdi."

Pitt sustu ve sigarasının külünü silkti. "Novgorod'un, anayurdu Rusya'ya gidebileceği iki rota var: Biri Baltık Denizi yoluyla Leningrad, diğeriyse Barnets Denizi yoluyla Murmansk. İngilizler ve Norveçliler Novgorod'un her iki yoldan da geçmediğine yemin ediyorlar. Uzun sözün kısası, Novgorod, Grönland ve Avrupa kıyıları arasında bir yerde kayboldu."

Koski bardağını masaya koydu ve incelemeye başladı. "Bu konuda Kıyı Korumaya hiç bilgi verilmemiş olması bana tuhaf geliyor. Kaybolan bir Rus balıkçı gemisiyle ilgili bize hiçbir şey söylenmediğinden eminim."

"Washington da bunu oldukça tuhaf buldu. Neden Ruslar Novgorod'un kayboluşunu gizli tutuyorlardı? Bunun tek yanıtı, böylesine gelişmiş bir gemilerinin en küçük bir parçasının bile Batılılar tarafından bulunmasını istememeleridir."

Koski gizli bir alayla gülümsedi. "Şimdi bir buzdağına gömülmüş bir Sovyet

casus gemisi masalını yutmamı mı bekliyorsunuz? Bakın binbaşı, gökkuşaklarının altında altın dolu küplerin bulunmadığını öğrendiğimden bu yana peri masallarına inanmam."

Pitt, Koski'nin alaylı gülüşüne aynı biçimde karşılık verdi.

"Nasıl isterseniz, ama sizin devriye uçaklarından biri 47 derece 36 dakika kuzey 43 derece 17 dakika batı enlem ve boylamlarında bir buzdağı içine gömülmüş ve sözü edilen gemiye benzer bir gemi saptamış. "

Koski, "Evet, doğru," dedi soğuk bir sesle. "Verdiğiniz konuma en yakın kurtarma gemisi Catawaba, fakat neden buraya gitme emri New York Yerel Komutanlığından verilmedi?"

Perdeleme olayı, diye yanıtladı Pitt. "Washington'dakilerin böyle bir olayı telsizle dünyaya duyurmak, yapacakları en son şey olur, sanırım. Neyse ki, buzdağını bulan uçağın pilotu birliğine dönmeden rapor vermemiş. Şimdi tabii en önemli iş Rusların bu olaydan haberleri olmadan buzdağını bulmak. Sovyet casus filosu hakkında edineceğimiz her türlü bilginin bizim için ne denli önemli olduğunu takdir edersiniz sanırım, komutan."

"Elektronik ve haberalma üzerine uzmanlaşmış kişilerin bu buzdağına gitmeleri daha akılcı olmaz mıydı? Komutanın ses tonunda belli belirsiz bir yumuşama vardı. "Darılmayın ama bir okyanus bilimcisiyle bir pilotun bu görevi üstlenmeleri pek akla yatkın gelmiyor."

Pitt delici gözlerle Koski'ye baktı, sonra Dover'e, ardından yine Koski'ye döndü. "Dikkati yanlış yere toplamak için," dedi yavaşça. "Ama bir amacı da var. Ruslar haberalma konularında hiç de sanıldığı kadar ilkel değillerdir. Ayda yılda bir geminin dolaştığı açık denizlerde askeri bir hava aracı görürlerse haklı olarak kuşkulanırlar. Ama Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütünün ıssız denizlerde araştırmalar yaptığı herkesçe bilinen bir şey."

Sizin nitelikleriniz nedir?

Pitt, "Kuzey Kutbu koşullarında helikopter yönetiminde deneyimliyim," diye yanıtladı. "Dr. Hunnewell ise, hiç kuşku yok, buz oluşumları üzerine dünyanın en ileri gelen uzmanlarındandır."

Koski, "Anlıyorum," dedi usulca. "Haberalma uzmanları gelinceye dek Dr. Hunnewell buz yapısını inceleyecek." Hunnewell, "Tam dediğiniz gibi," diye araya girdi. "Eğer o gemi gerçekten Novgorod ise, buz örtüsünü aşıp ona ulaşmak için en uygun yöntemi bulmak bana kalıyor. Eminim siz de bilirsiniz, komutan, buzdağları insanı yanıltan sürprizlerle doludur. Bir elmas parçasını

kesmeye benzer bu. Kesicinizi biraz hatalı tutacak olursanız her şey altüst olur. Buzdağında da aynı şey sözkonusu, yanlış yerden yapılacak en küçük bir hareketle buz çatlayıp ayrılabilir. Ya da birden yapılacak şiddetli bir eritme çekim merkezinde bir değişiklik yaratıp tüm buzdağının ters yüz olmasına yol açabilir, işte bu yüzden, Novgorod'a ulaşmak için önce buzun iyice incelenmesi gerekiyor."

Koski belirgin bir rahatlamayla koltuğuna yaslandı. Bir an gözleri Pitt'in üstünde takıldıktan sonra gülümsedi. "Yüzbaşı Dover!"

Komutanım?

"Bu bayların verdiği rotaya girelim, lütfen ve tam yol ileri. Sonra da New York Yerel Komutanlığına konum değiştirdiğimizi bildirin." Pitt'in yüzünde bir değişiklik var mı diye baktı Koski. Yoktu.

Pitt, "Karışmak gibi olmasın ama" dedi telaşsızca. "Yerel Komutanlığa göndereceğiniz haberden vazgeçemez misiniz?"

Koski özür dilercesine, "Bakın, kuşkulanmış filan değilim," dedi. "Ama Kıyı Korumaya bilgi vermeden gemilerini alıp Kuzey Atlantik'in öbür ucuna götürmem pek doğru olmaz."

Peki, o zaman hiç olmazsa nereye gittiğimizi söylemeyin.

Pitt sigarasından bir soluk çekti. "Bir de, Washington'daki NUMA merkezini arayıp Dr. Hunnewell ve benim sağ salim Catawaba'ya indiğimizi, hava düzelir düzelmez Reykjavik'e gitmek üzere yola çıkacağımızı bildirir misiniz?"

Koski bir kaşını kaldırdı. "Reykjavik? İzlanda'ya, ha?"

Pitt, "Son durağımız," diye açıkladı.

Koski bir şeyler diyecek gibi oldu ama sonra vazgeçip omuzlarını silkti. "Kalacağınız yeri göstersem iyi olacak, herhalde." Dover'e döndü. "Dr. Hunnewell, baş çarkçıyla aynı kamarada kalabilir. Binbaşı Pitt de sizin yanınıza taşınabilir, yüzbaşı."

Pitt, Dover'e bakıp gülümsedi, sonra Koski'ye döndü. "Bana göz kulak olsun diye mi?"

Koski, Pitt'in yüzünde beliren buruk ifadeye şaşırarak, "Öyle bir şey söylemedim," dedi.

Dört saat sonra Pitt, Dover'in kamara dediği daracık demir hücre içine sıkıştırılmış bir portatif yatağın üstünde uyumaya çalışıyordu. Yorgunluktan her

yeri sızlamasına karşın, derin bir uykunun mutluluğuna erişemeyecek kadar düşüncelerle doluydu.

Bir hafta önce bu saatlerde Newport Kumsalı üzerindeki Newporter Otelinin geniş terasında, yanında seks delisi bir kızıl saçlı dilberle keyif yapıyordu. Bir eliyle kızı okşarken, diğer eliyle buzlu viski bardağını tutuyor, bir yandan da ay ışığıyla aydınlanmış limanda süzülen yelkenlileri seyrediyordu. Bu görünümü büyük bir zevkle aklından geçirdi. Şimdiyse sert, katlanan bir yatak ve durmadan sallanan bir geminin içinde buzlu Kuzey Atlantik'in bilmem neresindeydi. Amiral Sandecker'in aklına takılan her çılgınca işe atıldığıma bakılırsa kendime eziyet etmekten hoşlanıyor olmalıyım, diye düşündü. NUMA Başkanı Amiral Sandecker bu tip işlere "çılgınca" demezdi tabii; "Tanrının belası karmaşık bir iş" diye nitelendirme ona daha çok yakışırdı.

"Seni California güneşinden koparıp buraya çağırdığım için üzgünüm, ama bu Tanrının belası karmaşık işi kucağımıza atıp gittiler işte. Kısa boylu, alev rengi saçlarıyla Sandecker, elinde tuttuğu on beş santim uzunluğundaki puroyu değnek gibi havada salladı. "Bizim işimiz sualtında bilimsel araştırmalar yapmak.

Neden biz? Neden Deniz Kuvvetleri yapmıyor? Bilmeyen de, Kıyı Korumanın kendi işlerini kendilerinin yapabildiğini sanır." Sinirli sinirli başını sallayıp purosundan bir soluk çekti. "Her neyse, bu iş üzerimize kaldı işte."

Pitt üzerinde gizlidir yazılı sarı bir dosyayı okuduktan sonra amiralin masasının üstüne koydu. "Bir buzdağının içinde bir geminin donup kalacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Hiç akla yatkın değil, ama Dr. Hunnewell bunun olabileceğini söylüyor. "

"O buzdağını bulmak çok güç olabilir. Kıyı Koruma onu gördüğünden bu yana tam dört gün geçti. Bugüne dek o genç irisi buz küpü belki de Azor Adalarının yarı yolunu tutmuştur bile."

"Dr. Hunnewell akıntı ve sürüklenme oranlarını hesaplayarak otuz mil karelik bir alan çıkardı. Eğer görüş bozukluğu olmazsa, buzdağını bulmakta zorluk çekmezsiniz, üstelik Kıyı Koruma bir de kırmızı boyayla işaret bırakmış. "

Pitt, "Onu bulmak bir iş," dedi düşünceli bir tavırla. "Üstüne helikopter indirmek ayrı bir iş. Buzdağına daha uygun ve daha az tehlikeli bir biçimde çıkmak için bir..."

Hayır! diye kesti Sandecker. "Gemi olmaz. Eğer buzlar altındaki o şey sandığım kadar önemliyse, sen ve Hunnewell'in dışında hiç kimsenin elli mil bile yanına yaklaşmasını istemem."

"Bakın amiral, buna şaşırabilirsiniz ama ben bugüne dek helikopterle buzdağına hiç iniş yapmadım. "

"Büyük olasılıkla senden başka kimse de yapmamıştır. İşte bu yüzden de seni Özel Projeler Müdürü yaptım zaten. Sandecker hin hin güldü. "Bu gibi işlerde insanı rahatsız edecek denli başarılı oluyorsun."

Pitt, "Bu kez," dedi sinsice. "Gönüllü olma şansı tanıyor musunuz bana?"

Başka biçimde olması sözkonusu değil zaten.

Pitt çaresizlik içinde omuzlarını silkti. "Neden size bu denli kolay teslim oluyorum bilmem, amiral. Bazen beni çok saf bulduğunuza inanacak gibi oluyorum."

Sandecker geniş bir gülümsemeyle Pitt'e baktı. "Hiç böyle bir şey söylemedim."

Kapının dili klik diye bir ses çıkardı ve sonuna kadar açıldı.

Pitt üşene üşene bir gözünü açıp Dr. Hunnewell'in içeri girişini gördü. Şişman doktor ip cambazı gibi dengesini bulmaya çalışarak Pitt'in yatağı ve Dover'in giysi dolabı arasında bir süre bocaladıktan sonra, yazı masasının önünde duran iskemleye tutundu. Ağır gövdesiyle iskemleye çökerken çıkan çatırtı doktorun iç çekişine eşlik etti.

Dover gibi bir dev nasıl oluyor da buraya sığabiliyor? diye kendi kendine sordu.

Pitt esneyerek, "Geciktin," dedi. "Saatler önce gelirsin diye bekliyordum."

"Casuslar toplantısına geliyormuş gibi köşelerde gölgelere saklanarak gelemezdim herhalde. Senin yanına gelmek için bir bahane çıkmasını bekledim. "

Neymiş o bahane?

Kaptan Koski saygılarını sunuyor. Akşam yemeği hazır.

Bütün bu gizliliğe ne gerek var? diyerek sırıttı. "Gizleyecek neyimiz var ki?"

"Neyimiz mi var? Neyimiz yok ki? Burada masum bir bakire gibi yatmış ilk deneyimini beklerken, bir de tutmuş gizlenecek bir şeyimiz olmadığını söylüyorsun. Hunnewell umutsuzca başını salladı. "Eğer çevirdiğimiz dolap ortaya çıkacak olursa ikimiz de kurşuna diziliriz."

"Helikopterlerin çok kötü bir huyu vardır, yakıt depolarında havadan başka bir

şey bulunmazsa uçmazlar, dedi Pitt alayla. "

"Yakıt almak ve gerekli işlerimizi görmek için bir üs bulmalıydık. Çevremizde gerekli donanımı olan tek gemi de Catawaba'ydı.

Her şey bir yana, Kıyı Koruma Komutanlığından gönderildiği sanılan o sahte mesajı sen çektin. Bu suç için okka altına girecek olan sensin. "

"Şu kaybolan Rus balıkçı teknesi masalı. Bunun da sana ait olduğunu yadsıyamazsın, umarım. "

Pitt ellerini başının arkasında kenetleyip gözlerini tavana çevirdi. "Ama bu masal herkesin hoşuna gitti, değil mi?"

"Hakkını vermem gerek. Bugüne dek tanık olmak şansızlığında bulunduğum en kurnaz üçkâğıtçılık numarasıydı. "

Farkındayım. Bazen kendimden nefret ediyorum.

"Komutan Koski bu kirli numaramızı ortaya çıkaracak olursa başımıza neler gelebileceğini hiç düşündün mü? "

Pitt doğrulup gerindi. "Bizim yerimizde olan iki Amerikalı dolandırıcı delikanlı ne yaparsa, biz de öyle yapacağız."

Neymiş o? Hunnewell'in sesi kuşkuluydu.

Pitt güldü. "Hiç, onu zamanı gelince dert edeceğiz."

BÖLÜM 2

Tüm okyanuslar içinde yalnız Atlantik tahminlere sığmayan bir huya sahiptir. Pasifik'in olsun, Hint Okyanusu'nun olsun, hatta Kuzey Kutbu Okyanusu'nun bile olsun çeşitli tutarsızlıklarına karşın, hepsinin ortak bir yanı vardır: O da bir süre sonra ne olabileceğinin bilinmesidir. Ama Atlantik öyle değildir, özellikle on beşinci paralelin kuzey kesimi. Birkaç saat içinde cam gibi deniz, on iki şiddetinde bir kasırgayla köpükler çıkara çıkara kaynayan bir kazan haline gelebilir. Bunun tam tersi olduğu da sık görülmüştür. Giderek sertleşen rüzgâr ve kabaran deniz tam bir fırtına çıkacakmış izlenimini verirken, sabah olunca bir bakarsınız bomboş bir gökyüzü altında ayna gibi bir denize dönüşür. İşte, Catawaba personeli de sabah güneşiyle karşılaştıklarında, gemilerini dümdüz bir deniz üstünde seyreder buldular.

Pitt ağır ağır uyanırken bakışları bir hayli geniş bir şort ve onu sımsıkı dolduran Dover'in gerisi üzerinde odaklandı. Adam eğilmiş dişlerini fırçalıyordu.

Pitt, "Bu sabah çok güzelsin," dedi.

Dover yüzünü dönerek diş fırçası ağzında baktı. "Ha?"

Günaydın, dedim.

Dover başını sallayıp ağzı köpükler içinde bir şeyler mırıldandı sonra yine lavaboya döndü.

Pitt oturduğu yerde doğrulup kulak kabarttı. Motorların gürültüsü hâlâ sürüyordu, buna ek bir gürültü de sıcak hava püskürten vantilatörün sesiydi. Geminin sallantısı fark edilemeyecek denli azdı.

Dover, "Beni kaba bir ev sahibi sanmayın, binbaşım," dedi gülerek. "Ama bir an önce kalksanız iyi olur. Araştırma alanınıza varmamıza bir buçuk saat var."

Pitt üzerindeki battaniyeleri yana atıp kalktı. "Sizin tesisiniz kahvaltı sözkonusu olunca kaç yıldız alır?"

Dover, "Bana sorarsanız en çok iki yıldız," dedi neşeyle. "Size ben ısmarlarım."

Pitt çabucak yıkandı, tıraş olmaktan vazgeçip hemen uçuş giysilerini giydi. Koridorda Dover'in arkasından yürürken, bu denli iri bir adam bu basık tavanlı ve kemerli yollardan geçerken nasıl oluyor da günde en az on kez başını vurmuyor, diye merak etti.

Pitt'in hesabına göre iyi sayılabilecek otellerde en az beş dolar edecek nefis bir kahvaltıyı tam bitirmişlerdi ki, bir er gelip Komutan Koski'nin onları kumanda köprüsünde görmek istediği haberini verdi. Pitt elinde kahve bardağıyla yine Dover'in ardına düştü. Odaya girdiklerinde komutan ve Hunnewell bir harita masası üzerine eğilmişlerdi.

Koski başını kaldırıp baktı. Öne çıkık çenesi artık buz kıracağı gibi durmuyor, gözleriyse oldukça yumuşak bakıyordu.

Günaydın, binbaşı. Nasıl, rahat ettiniz mi?

Yatak odaları biraz dar, ama yemekler nefis.

Kaptanın yüzünde sert fakat içten bir gülümseme belirdi.

Elektronik harikalarımızı nasıl buldunuz?

Pitt bulunduğu yerde üç yüz altmış derece dönerek kontrol odasını gözden geçirdi. Kurgu bilim uzay filmlerini andırıyordu burası. Çelik duvarlar baştan aşağı bilgisayarlar, televizyon monitörleri ve çeşitli aygıtlarla kaplıydı. Bir uçtan diğerine uzanan sayısız düğmeler ve Las Vegas'da bir gazinoyu donatacak kadar renkli gösterge lambaları vardı.

Pitt aldırış etmeden kahvesini yudumladı. "Çok etkileyici. Hava ve yer radar tarayıcıları, son model Loran tipi orta, yüksek ve ultra yüksek frekanslı seyir donanımı ve bilgisayarı." Pitt, Catawaba'yı yapan şirketin halkla ilişkiler müdürü gibi kibirli bir havayla konuşuyordu. "Catawaba, fabrikasından çıktığından bu yana, bu boyutlarda onun kadar zengin bilimsel donanımı olan bir gemi daha yapılmadı. Aslında, komutan, geminiz okyanus ortasında her türlü atmosfer koşulları altında kalabilecek, araştırma yapabilecek, kurtarma harekâtlarına girişebilecek biçimde ve okyanus bilim araştırmalarına yardım etmek amacıyla yapıldı.

Şunu da ekleyeceğim, geminizin on yedi subayı ve yüz altmış eri olup, Delawer'in Northgate tersanelerinde on iki on üç milyon dolar arası bir maliyetle yapıldı."

Koski, Dover ve komuta köprü odasında Hunnewell dışında kim varsa herkesin ağzı bir karış açık kaldı. Eğer Pitt Merih'ten dünyaya inen ilk varlık

olsaydı, bu denli şaşkın bakışlarla karşılaşmazdı.

Pitt, "Hiç şaşırmayın, baylar," dedi sıcak bir övünç duygusuyla. "Ev ödevlerini eksiksiz hazırlama gibi bir alışkanlığım vardır."

Koski, "Anlıyorum," dedi ciddiyetle. Ama anlamadığı belliydi. "Bir de neden bu denli titiz bir ödev hazırladığınızı söyler misiniz?"

Pitt omuz silkti. "Dediğim gibi, alışkanlık işte."

Rahatsız edici bir alışkanlık. Koski huzursuz gözlerle Pitt'e baktı. "Acaba gerçekten olduğunuzu söylediğiniz kişi misiniz?"

Dr. Hunnewell ve benim kimliğimizden kuşkunuz olmasın, dedi Pitt.

İki dakikaya kalmaz kesinlikle öğreniriz, binbaşı. Koski'nin ses tonu birden değişti. "Ben de ev ödevimi yapmaktan hoşlanırım."

Pitt kuru bir sesle, "Bana inanmıyorsunuz," dedi. "Yazık. Ama boşuna kaygılanıyorsunuz. Geminizin ve personelinizin güvenliğini tehlikeye sokmak için Dr. Hunnewell ve benim ne niyetimiz, ne de olanaklarımız var."

Size güvenebilmem için bana hiç fırsat vermediniz. Koski'nin gözleri donuk, sesi buz gibiydi. "Elinizde yazılı bir emir yok, yetkinizi bildiren bir telsiz mesajı almadım, hiçbir şey yok... yalnızca Kıyı Koruma Komutanlığından gelişinizi bildiren bulanık bir mesaj. Şunu da belirteyim ki, haberleşme sinyalimizi bilen herhangi bir kimse de o mesajı gönderebilirdi."

Pitt, "Olmayacak şey yoktur," dedi. Koski'nin kıvrak zekâsını beğenmemek elde değildi. Komutan taşı tam gediğine koymuştu.

"Eğer karanlık bir oyun oynamak niyetindeyseniz, binbaşı, bu oyunda yer almak istemem... "

Koski bir erin getirip eline tutuşturduğu mesajı almak için konuşmasını kesti ve ağır ağır kâğıdı inceledi. Yüzünde tuhaf, düşünceli bir anlam belirmişti. Sonra elindeki kâğıdı Pitt'e uzatıp kaşlarını çattı. Gördüğüm kadarıyla, hiç tükenmeyen sürprizlerle dolu bir insansınız."

Pitt'in rahat görünmesine karşın içi içini yiyordu. Bu oyunların oluşturulması hiç de aceleye getirilmemiş, hazırlanması için bol zamanı olmuştu. Ne var ki, kendisini destekleyecek bir açıklama aklına gelmemişti. Pitt çaresizlik içinde kendisine uzatılan kâğıdı alıp kayıtsız görünmeye karar verdi. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

"Dr. William Hunnewell ve Binbaşı Dirk Pitt ile ilgili soruşturmanız sonucu,

Dr. Hunnewell'in yetkilerinin en yüksek dereceden olduğu öğrenilmiştir. Kendisi California Okyanus bilim Kurumu müdürüdür. Binbaşı Pitt ise gerçekten NUMA Özel Projeler müdürüdür. Kendisi ayrıca Senatör George Pitt'in oğludur. Sözü edilen kişiler devletimiz için son derece önemli okyanus bilim araştırmaları yapmakla görevli olup, kendilerine her türlü kolaylık ve yardım dikkat, her türlü kolaylık ve yardım gösterilecektir. Ayrıca lütfen Amiral Sandecker'in Binbaşı Pitt'e soğuk kadınlardan uzak durmasını öğütleyen mesajını da iletin. "

Yazının altında Kıyı Koruma Komutanının imzası vardı.

İşte savunmamız, dedi Pitt her heceyi vurgulayarak. Yaşlı tilki Sandecker etkisini kullanıp Kıyı Koruma Komutanını bu oyuna katılmaya razı etmişti. Pitt derin bir soluk verip mesajı Koski'ye uzattı.

Koski, "Yüksek yerlerde dostu olmak güzel bir şey herhalde," dedi sesindeki kızgınlığı gizlemeye çalışarak.

Bazen işe yarıyor.

Koski, "Bununla yetinmekten başka çarem yok," dedi. "Son bölümü herhalde şifreydi, değil mi?"

Önemli bir sır değil, diye yanıtladı Pitt. "Amiral Sandecker sadece buzdağını inceledikten sonra İzlanda'ya gitmemiz gerektiğini anımsatıyor."

Koski bir süre bir şey konuşmadan durdu. Hunnewell yumruğunu harita masası üstüne vurup dikkatleri çekinceye kadar başını iki yana sallayıp durdu.

"İşte, baylar. Hayalet geminin kesin konumu. Birkaç mil kare yanılgı olabilir. Hunnewell gerçekten müthişti. Geçen birkaç dakikanın gerginliğini en küçük bir biçimde açığa vurmuyordu.

Haritasını katlayıp rüzgâr ceketinin cebine yerleştirdi. "Binbaşı Pitt, bir an önce yola çıksak iyi olur."

Pitt, "Nasıl isterseniz, doktor," dedi. "Helikopterin motorunu ısıtıp uçuşa hazır etmem en çok on dakika alır."

Güzel. Hunnewell başıyla onayladı. "Şu anda devriye uçağının buzdağını saptadığı alandayız. Hesaplarıma göre ve şu andaki sürüklenme gücüyle buzdağımız yarın Gulf Stream sınırına varmış olacak. Eğer devriye gözcülerinin boyut tahminleri doğruysa, buzdağı saatte bir ton hızıyla erimeye başlamıştır bile. Gulf Stream'in sıcak sularına vardığında, on gün bile dayanamaz. Şimdilik yanıtlayamadığımız tek soru, bu terk edilmiş geminin buz kitlesinden ayrılıp ayrılmadığı. Çoktan ayrılıp kaybolmuş olma olasılığı var; ama umarım hâlâ

yerinde duruyordur ve birkaç gün daha kalır."

Pitt, "Uçuş uzaklığının ne kadar olduğunu tahmin ediyorsunuz?" diye sordu.

Hunnewell, "Yaklaşık doksan millik bir çevre," dedi.

Koski, Pitt'e döndü. "Siz havalanır havalanmaz hızı düşürüp bir sıfır altı derecede ağır yol alacağız. Yeniden buluşmamız ne kadar sürer?"

Pitt, "Üç buçuk saat bize yeter sanırım," diye yanıtladı.

Koski düşünceli görünüyordu. "Dört diyelim... dört saat sonra sizi almak için buzdağına doğru geleceğim."

Pitt, "Sağolun, komutan," dedi. "inanın içtenlikle teşekkür ediyorum."

Koski, Pitt'e inanmıştı. "Gemiyle araştırma alanınıza biraz daha sokulmamı istemediğinizden emin misiniz? Buzdağı üstünde bir kazaya uğrar ya da helikopterle suya çakılacak olursanız, korkarım zamanında yetişemem. Giyinik olarak bu soğukluktaki suyun içinde en çok yirmi yirmi beş dakika kalınabilir."

Bunu göze almamız gerek. Pitt kahve bardağından son bir yudum aldıktan sonra boş bardağa bakarak: "Ruslar eğer sizin Kıyı Koruma aracınızı her zamanki devriye alanı dışında gördülerse, işkillenmeye başlamışlardır bile. İşte bu nedenle son uzaklığı helikopterle aşmaya karar verdik. Böylelikle radar tarayıcılarına yakalanmayacak denli alçaktan uçup yalın gözle bile görülme olasılığımızı azaltırız. Üstelik zaman da bizim için önemli. Novgorod'un konumuna helikopterle gidip gelmemiz Catawaba'ya göre on kat daha çabuk olabilir."

Pekâlâ. Koski iç çekti. "Sizin bileceğiniz iş, ama saat..."

Biraz duraklayıp saatine baktı. "10.30'u geçmeden gemide olmaya çalışın." Sonra güldü. "Eğer cici çocuk olup gemiye zamanında gelirseniz, sizin için bir şişe viski bile açabilirim."

Pitt de güldü. "İşte özendirme diye buna derim ben."

Bu iş hoşuma gitmiyor, diye bağırdı Hunnewell helikopterin motor gürültüsünde. "Şimdiye dek çoktan görmüş olmalıydık."

Pitt saatine baktı. "Zaman bakımından sıkıntımız yok. Hâlâ iki saatimiz var."

"Biraz daha yüksekten gidemez misin? Eğer görüş açımızı iki katına çıkarırsak, buzdağını görme olasılığımız da iki katına çıkmış olur. "

Pitt olumsuz anlamda başını salladı. "Yapamayız. O zaman görülme

olasılığımız da iki katına çıkar. Elli metrede kalırsak daha güvenli olur."

Hunnewell, "Bugün bulmamız gerek," dedi yüzü endişeyle kırışarak. "Yarın, ikinci bir deneme için çok geç olabilir." Dizleri üstüne yaydığı haritayı inceledikten sonra, dürbününü alıp kuzey yönünde görünen bir buzdağı grubunda odakladı.

Pitt, "Aralarında, aradığımız buzdağının tanımına benzeyen biri var mı?" diye sordu.

"Bir saat kadar önce neredeyse aynı tanımda bir buzdağını geçtik ama üstünde kırmızı boya yoktu. Hunnewell dürbünüyle mavi okyanusun üstüne rastgele bırakılmış beyaz geometrik cisimler gibi duran irili ufaklı yüzlerce buzdağını taradı.

Hunnewell, "Gururum incindi," dedi üzüntüyle. "Lisedeki trigonometri derslerinden bu yana hiç bu denli yanlış hesap yaptığımı anımsamıyorum."

"Belki de rüzgâr yönünde olan bir değişiklik buzdağını farklı bir rotaya soktu. "

Hunnewell, "Sanmam," diye homurdandı. "Buzdağının sualtı kitlesi, yüzeyde gözükenin yedi katıdır. Güçlü bir okyanus akıntısından başka hiçbir şey hareket yönünü değiştiremez. Bu akıntıyla saatte yirmi millik rüzgâra karşı bile gidebilir."

"Hem karşı konmaz bir gücü var, hem de taşınması olanaksız. "

Dahası da var, yok etmek neredeyse olanaksız. Hunnewell konuşurken bir yandan da dürbünüyle gözlüyordu. "Tabii güneye doğru sürüklenip daha sıcak sulara vardıklarında çözülüp erirler. Ama Gulf Stream'e gelinceye dek ne fırtınaya, ne de insana boyun eğerler. Bu buzul kopması için, buzdağlarına torpido bombardımanı, sekiz inçlik deniz topları, yoğun ısı bombardımanı, güneşi özümleyip erimesi için üstüne tonlarca kömür tozu dökmeyi denemişler. Sonuç: Bir fil sürüsü bir pigme kabilesinin sapan taşları yağdırmasından ne denli etkilenirse, öyle olmuş."

Pitt keskin bir eğimle yüksek çıkıntıları olan bir buzdağının çevresinde dolandı. Bu dönüş Hunnewell'in midesini altüst etmişti. Yeniden haritasını gözden geçirdi. İki yüz mil kare dolaşmışlar fakat hâlâ bulamamışlardı. "Bir on beş mil kadar kuzeye gidelim," dedi. "Sonra doğuya dönüp o gördüğümüz grubun öbür ucuna gidelim. On dakika kadar güneye inip yeniden batıya dönelim."

Pitt, "Kuzeyden gelen bir tane gözüktü," dedi. Helikopterin yönünü pusula göstergesi tam sıfırı gösterecek biçimde kuzeye çevirdi.

Dakikalar ilerledikçe Hunnewell'in göz kenarlarında derinleşen çizgiler duyduğu bitkinliği vurgulamaya başlamıştı. "Yakıt durumumuz nasıl?"

Pitt, "Bol bol yeter," diye yanıtladı. "Şu anda sıkıntısını duyduğumuz şeyler zaman ve iyimserlik."

Hunnewell, "Ne yalan söyleyim," dedi yorgun yorgun . "O dediklerinden ikincisini on beş dakika önce tükettim ben."

Pitt, Hunnewell'in kolunu sıktı. "Gayret, doktor," dedi cesaret vererek. "Her an karşımıza çıkabilir."

"Eğer gelen, bizim buzdağıysa, kitaplarda yazılı tüm sürüklenme kuramlarına meydan okumuş demektir. "

"Şu kırmızı işaret boyası. Dünkü fırtına sırasında temizlenmiş olabilir mi? "

"Neyse ki, hayır. İçeriğindeki kalsiyum klorid sayesinde derinlere kadar iner, bıraktığı lekenin silinmesi haftalar, hatta bazen aylar bile sürebilir. "

O zaman bir tek olasılık kalıyor.

Hunnewell, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi hemen. "Bunu aklından bile geçirme. Kıyı Koruma Örgütü içinde ve dışında otuz yıla yakın çalıştım, bugüne dek buzdağı konumu saptamalarında bir kez bile yanıldıklarına tanık olmadım."

Tamam o halde. Bir milyon tonluk buz yığını buhar olup...

Pitt sözlerini bitiremedi. Hem helikopter rotası dışına çıkar gibi olmuş, hem de gözüne bir şey çarpmıştı. Hunnewell birden oturduğu yerde doğrulup öne uzandı ve dürbünü gözlerine yapıştırdı.

Hunnewell, "Buldum!" diye haykırdı.

Pitt komut beklemeden Hunnewell'in dürbünü yönünde dalıp ilerlemeye başladı.

Hunnewell dürbünü Pitt'e uzattı. "Al, bir de sen bak da yaşlı gözlerimin serap filan görmediğini söyle bana."

Pitt bir eliyle lövyeyi tutarken, diğeriyle dürbünü gözlerine ayarlayıp buzdağına baktı.

Hunnewell, "Kırmızı boyayı seçebiliyor musun?" diye endişeyle sordu.

Bir külah vanilyalı dondurma üstüne sızmış çilek gibi.

Aklım almıyor. Hunnewell başını salladı. "Bu buzdağının burada olmaması gerekir. Bilinen tüm akıntı ve sürüklenme yasalarına göre en azından doksan mil daha güneydoğuda olmalıydı."

Ama işte oradaydı, doğanın büyük bir incelikle kestiği, insan eliyle gülünç bir şekilde boyanmış dev gibi yükselen buzdağı...

Pitt dürbününü biraz aşağı indiremeden, buz kristalleri güneş ışığını yansıtarak gözlerini kamaştırdı ve bir süre hiçbir şey göremez oldu. Görüşü düzelinceye dek helikopterin rotasını değiştirip biraz yükseltti.

Tam bu sırada Pitt suyun içinde güçlükle seçilebilen bir karaltı gördü. Yüz metre yükseklikte uçup geçerken, son anda ne olduğunu anlayabilmişti. Buzdağına yedi mil uzaklıkta geniş bir yay çizerek helikopteri doğuya, Catawaba yönüne çevirdi.

Hunnewell, "Delirdin mi sen, ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Pitt soruya aldırmadı. "Korkarım davetsiz konuklarımız var."

Saçma! Görünürde ne bir gemi, ne de bir uçak var.

Partimize bodrum katından geliyorlar.

Hunnewell'in kaşları soruyla kalktı. Sonra da koltuğuna çöktü. "Denizaltı, ha?"

Denizaltı. Bizimkilerden biri olamaz mı?

Üzgünüm, doktor, bunu düşünmek çok iyimserlik olur.

O halde Ruslar bizi alt ettiler. Hunnewell'in ağzı buruştu.

Tanrım, çok geç kaldık.

Daha değil. Pitt yeni bir yay çizerek helikopteri bu kez buzdağı yönüne çevirdi. "Dört dakika sonra buzdağının üstünde yürüyor olabiliriz. Denizaltının oraya varması en azından yarım saat alır. Eğer biraz şansımız varsa, aradığımız şeyi alıp denizaltıcılar gelmeden toz olabiliriz."

Bu kez sen biraz iyimser oldun. Hunnewell'in sesi pek güvenli değildi. "Ruslar bizim buzdağı üstünde dolanıp durduğumuzu görünce herhalde silahsız gelmezler değil mi?"

"Silahsız gelirlerse çok şaşarım. Aslında o Rus denizaltısının kaptanı istediği anda bizi darmadağın edecek silahlara sahip. Ama kalıbımı basarım, böyle bir

işe girişmez. "

Yitirecek bir şeyi yok ki?

"Yok. Ama uluslararası boyutlarda büyük bir olayın baskısıyla sarsılacağını düşünür. Onun yerinde hangi komutan olsa, şu anda bizim kendi birliğimizle sürekli telsiz ilişkisinde olduğumuzu, denizaltının konumunu bildirdiğimizi, daha ilk atışlarında yaygarayı basacağımızı bilir. Bildiği başka bir şey de, Atlantik'in bu kesiminde bizim ağır bastığımız. Bize kabadayılık edebilecek denli yakın değil Moskova'ya "

Hunnewell, "Peki, peki," dedi. "Madem öyle, götür de indir bizi bakalım. Diş zangırdatan bu kutu içinde oturmaktansa bir kurşun yemek daha iyidir."

Pitt bir şey söylemedi. Buzdağına yaklaşıp yedi metre uzunluğunda, beş metre eninde bir düzlük bulup kolayca iniş yaptı.

BÖLÜM 3

Sonra pervane daha tam durmadan her ikisi de dışarı çıkıp merakla bakınmaya başladılar. Çevrelerinde canlı tek bir şey yoktu. Yanaklarını kesen buz gibi bir esintinin dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Gerginlik dolu dakikalar birbirini izlediği sırada, Pitt söylemeye değer bir şey bulamamıştı. Neden sonra konuşmaya başladığı zaman sesinin fısıltıyla çıkması onu şaşırttı. Fısıldamaya ne gerek vardı, diye düşündü. Hunnewell on metre ötesinde buzu inceliyor, Rus denizaltısıysa çeyrek mil kuzeyde yüzeye çıkmış, hareketsiz duruyordu. Yoğun sessizliğin baskısı altında ezilen bir sesle Pitt, Hunnewell'e bir kez daha seslendi. "Zamanımız tükeniyor, doktor." Sanki işitilmekten korkuyor gibiydi. Aslında sesinin tüm gücüyle bağırsa bile sözlerinin Ruslar tarafından anlaşılması olanaksızdı.

Hunnewell, "Kör değilim," dedi sertçe. "Buraya varmaları ne kadar sürer?"

"Botlarını suya indirip kürekleyerek buraya kadar gelmeleri, en azından on beş, yirmi dakika alır. "

Hunnewell, "Yitirecek zamanımız yok," dedi telaşla.

Bir şey bulabildin mi?

Hiçbir şey! diye patladı Hunnewell. "Bu gemi sandığından daha derinlerde olmalı." Elindeki sondayı öfkeyle indirdi buzun üstüne. "Buradadır, başka bir yerde olamaz. Kırk metre uzunluğunda bir tekne uçup gidemez ya."

Belki de Kıyı Korumacılar hayalet bir gemi gördüler.

Hunnewell doğrulup güneş gözlüğünü düzeltti. "Adamların gözleri yanılmış olabilir ama radarları yanılmaz."

Pitt helikopterin açık duran kapısına doğru yürüdü. Önce Hunnewell'e, sonra denizaltıya baktı, sonra hemen dürbünü kapıp bir kez daha baktı. Denizaltı üstünde koşuşan noktalar görüyordu. Üç dakika içinde altı kişilik büyük bir kauçuk bot şişirilip suya indirilmiş, çeşitli otomatik silahlarla donanmış altı adam da içine girmişti. Sonra da belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu. Bu ses Pitt'in

daha önce yaptığı zaman tahminini büyük ölçüde değiştirmesi için yetmişti.

Geliyorlar. Beş ya da altı kişi, tam olarak kestiremiyorum.

Silahları var mı? Hunnewell'in sesi telaşlıydı.

Tepeden tırnağa.

Hay Allah! Hunnewell'in endişesi daha da artmıştı. "Orada durup bakacağına şu gemiyi bulmama yardım etsene."

Boşver artık. Pitt'in sesi rahattı. "Nasılsa beş dakika sonra buradalar."

Beş mi? Ama sen...

Botlarında dıştan takma motor olacağını sanmamıştım.

Hunnewell dehşet içinde denizaltıya baktı. "Ruslar bu terkedilmiş gemi işini nasıl öğrendiler? Hele konumunu nasıl bilebilirler?"

Pitt, "Çok kolay," diye yanıtladı. "Hiç kuşku yok, Washington'daki KGB ajanlarından biri Kıyı Koruma'nın raporunu ele geçirmiştir. Zaten pek öyle gizlenen bir şey değildi... sonra da Atlantik'in bu kesiminde ne kadar casus gemisi ve denizaltı varsa hepsine bu haberi uçurmuştur. Onların şansına, bizim şanssızlığımıza, her iki taraf da buzdağını aynı anda buldu."

Hunnewell, "Sanırım, havlu atmak üzereyiz," dedi zayıf bir sesle. "Onlar kazandı, bizse kaybettik. Ama hiç olmazsa şu tekneyi bulup içine birkaç tane bomba yerleştirseydik, Rusların eline bırakmazdık."

Pitt, "Ganimet her zaman kazananlarındır," diye mırıldandı.

Atlantik Okyanusu'nda bir milyon tonluk gerçek Grönland buzu.

Hunnewell biraz şaşırmıştı, ama bir şey söylemedi. Pitt'in bu belirgin kayıtsızlığına anlam veremiyordu.

Pitt, "Söyle bana, doktor," diye devam etti. "Bugün ayın kaçı?"

Ayın kaçı mı? dedi Hunnewell dalgın dalgın. "Yirmi sekiz Mart Çarşamba."

Pitt, "Oysa daha erken," dedi. "Bir Nisana daha üç gün var."

Hunnewell'in karşılığı sert oldu. "Espri yapmak için tam zamanını buldun."

"Neden olmasın? Birisi hem bize, hem de bu heriflere müthiş bir oyun oynadı. Pitt başıyla yaklaşan adamları gösterdi. "

"Sen, ben ve Ruslar, Kuzey Atlantik'te bugüne dek oynanan en büyük

güldürünün yıldızları oluyoruz. Son perdenin doruk noktası da bu buzdağında gemi filan olmadığını öğrendiğimiz an oluyor. Susup derin bir soluk verdi. “Aslına bakarsan, zaten burada hiçbir zaman gemi yoktu."

Hunnewell'in kesinlikle bir şey anlamamış olmasına karşın, içinde küçük bir umut pırıltısı doğmuştu. "Devam et," dedi.

"Radar bir yana, devriye uçağının personeli de buzun içinde bir gemi gördüklerini bildirmişlerdi, ama biz ininceye dek hiçbir şey görmedik. Yalnız bu bile bir şeyler açıklıyor. Düşün bir kez, onlar saatte iki yüz mil hızla uçuyorlardı. Helikopterle çevresini ağır ağır dolaşırken, bizim böyle bir şeyi görme olasılığımız çok daha fazlaydı. "

Hunnewell, Pitt'in söylediklerini tartar gibi düşünceli düşünceli baktı. "Sözü nereye getirmek istediğinden pek emin değilim." Sonra gülümseyip yine eski özgüvenli halini aldı. "Ama senin ne şeytan olduğunu da biliyorum artık. Güvendiğin bir şey olmalı."

"Bu işte sihir filan yok. Kendin söylemiştin: Bilinen tüm akıntı ve sürükleme yasalarına göre bu buzdağı doksan mil güneydoğuda yüzmeliydi. "

Bu doğru. Hunnewell, Pitt'e yepyeni bir saygıyla baktı.

Peki, ya sonuç için ne düşünüyorsun?

Soru, 'ne' değil, 'kim' doktor. Birisi bize bu oyunu oynadı. Yitik geminin bulunduğu buzdağından boyayı kazıyıp aynı cins bir boyayı doksan mil ötede bir başkasına boşaltan her kimse..."

"Tabii ya, saatler önce üzerinden uçtuğumuz buzdağı. Aynı boyutlar, aynı ağırlık ama boyasız. "

Pitt, "İşte, aradığımız gemiyi orada bulacağız," dedi. "Tam senin hesaplamış olduğun yerde."

Hunnewell, "Ama kim oynuyor bu oyunu?" diye sordu. "Herhalde Ruslar değil; onlar da bizim kadar şaşkın görünüyor."

Pitt, "Şu anda bu o denli önemli değil," dedi. "Şu anda önemli olan bu yüzen buz sarayına veda edip göklere yükselmek. Davetsiz konuklarımız vardılar bile." Başıyla buzdağının eteklerini gösterdi. "Yoksa fark etmemiş miydin?"

Hunnewell fark etmemişti. Pitt'in gösterdiği yana dönüp gördü. Botun içinden bir adam buzdağına çıkmıştı. Birkaç saniye içinde altısı birden büyük bir dikkatle Pitt ve Hunnewell'in bulunduğu yere doğru yürümeye başladılar.

Siyahlar içinde Rus deniz piyadeleriydiler ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Aralarındaki yüz metre uzaklığa karşın Pitt, adamların yüzündeki ne yapacaklarını bilenlere özgü ifadeyi yakalamıştı.

Pitt aldırış etmiyor gibi görünerek helikopterin içine tırmandı ve motoru çalıştırdı. Daha pervaneler dönmeye başlamadan,

Hunnewell yerine oturmuş, güvenlik kemerini sımsıkı bağlamıştı bile.

Kabin kapısını kapamadan önce Pitt dışarı uzanıp iki elini ağzında kavuşturarak yaklaşan Ruslara bağırdı, "iyi eğlenceler, ama giderken çöplerinizi toplamayı unutmayın."

Adamların başındaki subay bu seslenişe kulak kabarttı, ama sonra bir şey anlamayarak omuz silkti. Pitt'in nasıl olsa Rusça seslenmeyeceğinden emindi. Kötü niyeti olmadığını göstermek istermişçesine elindeki otomatik silahı yere doğru çevirip selam verdi. Pitt ve Hunnewelli bu sırada buzdağının iyeliğini devretmiş, yükselmeye başlamışlardı.

Pitt acele etmeden, helikopteri en düşük hızda tutarak kuzey yönüne doğru on beş dakika yol aldı. Sonra görüş ve radar uzaklığından çıkar çıkmaz, geniş bir çember çizerek rotasını güneydoğuya çevirdi. Saat on biri beş geçe terkedilmiş gemiyi bulmuşlardı.

Buz devinin üstüne doğru alçalırken gerek Pitt, gerekse Hunneweli bir boşluk hissettiler. Endişe dolu arama saatlerinin son bulmasından ötürü değildi bu. Kaptan Koski'nin koyduğu zaman sınırlaması çoktan dolmuştu. Bu duyguları esrarengiz geminin görünümüyle ürpertiye dönüştü. Her ikisi de o güne dek böyle bir şey görmemişti. Buzdağı öylesine soyutlanmış bir görünümdeydi ki, bu dünyaya ait bir şey değil de, üstünde yaşam olmayan uzak bir gezegen gibiydi. Güneş ışınları buz üstünde kırılarak geminin gövdesini ve üst yapısını titreşen siluetler halinde göstermesi durağanlık içindeki tek kıpırtıydı. Böylesine gerçek dışı bir görünümü tüm somutluğuna karşın kabul etmek zordu. Helikopteri buzun üstüne indirirken, Pitt gömülü teknenin bir anda yok oluvereceğini bile düşündü.

Gördüğü düz bir noktaya inmek istedi fakat buzun eğim açısı çok elverişsizdi; sonunda helikopteri tam teknenin üstüne kondurdu. Kızaklar daha tam olarak yere oturmadan Hunnewell inmiş, Pitt yanına varıncaya dek geminin bir ucundan diğerine yürümüştü.

Hunnewell, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Çok tuhaf. Hiçbir şey yüzeyin dışına çıkmamış, ne direkleri, ne de radar anteni. Her santimetre karesi buzun içine

mühürlenmiş gibi."

Pitt uçuş ceketinin cebinden bir mendil çıkarıp burnunu sümkürdü. Sonra bir şey arıyormuşçasına havayı kokladı. "Olağandışı bir koku duyuyor musun, doktor?"

Hunnewell başını geriye atıp havayı ağır ağır içine çekti.

"Evet, bir koku var gibi. Ama çok zayıf. Ne olduğunu anlayamadım. "

Pitt, "Hiç dolaşmaya filan çıkmaz mısın sen?" dedi gülerek.

"Eğer biraz laboratuvarından çıkıp da yaşam hakkında bir şeyler öğrenmiş olsaydın, yanmış çöplük kokusunu hiç zorlanmadan tanırdın. "

Nereden geliyor?

Pitt başıyla altında duran tekneyi gösterdi. "Nereden olacak, buradan tabii."

Hunnewell olamaz anlamında başını salladı. "Sözkonusu bile değil bu. Bilimsel bir olgudur: Bir buz kitlesi içindeki inorganik maddenin kokusunu dışardan alman olanaksızdır."

Burnum hiç yalan söylemez. Öğlen sıcaklığı yavaş yavaş soğuk havayı bastırmıştı. Pitt ceketinin fermuarını açtı. "Buzun üstünde açık bir yer olmalı."

Bırak şu bilgiç burnunu, dedi Hunnewell. "Bırak tazı havalarına girmeyi de kaynak takımlarını getir. Bu gemiye girmenin tek yolu buz örtüsünü eriterek olacak."

Tehlikeli olmaz mı?

Hunnewell, "Bana güven," dedi. "Buzdağını parçalayıp gemiyi, helikopteri ve kendimizi uçuracak değilim. Azar azar ve çok dikkatli yapacağız."

"Ben buzdağını düşünmüyorum. O gemi enkazını düşünüyorum. Çok büyük bir olasılıkla yakıt depoları delinmiş ve teknenin bir ucundan diğerine dek dizel yağı akmış olabilir. Küçük bir kıvılcım bile alev alev yanmasına yeter. "

Hunnewell ayağını katı buz zemin üstüne vurdu. "Peki, bunun içine nasıl girmeyi düşünüyorsun? Buz kıracağıyla mı?"

Dr. Hunnewell, dedi Pitt sakin bir sesle. "Bilimsel zekânın üstünlüğünü tartışacak değilim. Ama tüm süper beyinlerde olduğu gibi, sen de günlük pratik sorunlar karşısında çaresiz kalıyorsun. Ya termit bombası ya da buz kıracağı diyorsun. Elimizi kolumuzu sallayarak girmek varken, öyle karmaşık ve kas yorucu işlerle uğraşmanın anlamı var mı?"

Hunnewell, "Üstünde durmakta olduğun şey bir buzuldur," dedi. "Sert bir katıdır. Arasından geçip gidemezsin."

Pitt, "Üzgünüm, dostum, ama yine yanıldın."

Hunnewell kuşkucu gözlerle baktı. "Kanıtla bakalım."

"Bu iş bizden önce yapılmış bile. Kurnaz dostumuz ve neşeli adamlarının biz gelmeden burada bulunmuş oldukları gün gibi ortada. Başıyla yukarısını gösterdi. "

"Lütfen bak da gör."

Hunnewell başını kaldırıp yukarı doğru bakarak buzdağının dik ve geniş yamacını inceledi. Alt taraflarda buzun yüzeyi pürüzsüz ve düzdü. Ama doruktan başlayarak yamacın yarısına kadar olan yüzey ay yüzeyi gibi pütürlüydü. "Bak şu işe," diye mırıldandı Hunnewell. "Görünüşe bakılırsa birileri Kıyı Koruma'nın bıraktığı boyayı temizlemek için bayağı uğraşmış." Sonra Pitt'e döndü. "Patlayıcı kullanarak bu lekeden kolayca kurtulmak varken, neden tırnaklarıyla kazımışlar dersin?"

Pitt, "Bunu bilemem," dedi. "Belki buzu çatlatmaktan korkuyorlardı, belki de patlayıcıları yoktu, kim bilir? Bununla birlikte, tüm maaşıma bahse girerim ki, bu uyanık dostlarımız salt buzu kazımakla kalmamışlardır. Gemiye girmenin bir yolunu da bulmuş olmaları gerek."

Hunnewell, "O halde bütün yapacağımız iş, GİRİŞ BURADAN yazılı bir tabela aramak," dedi alayla. Kendisinden iyi tahmin yapılmasına pek alışık olmadığı davranışlarından belliydi.

"Buzun üzerinde yumuşak bir nokta aramak daha yararlı olur. "

Sanırım, dedi Hunnewell. "Üzeri örtülmüş bir çeşit buz tüneli demeye getiriyorsun."

Doğrusunu istersen, bunu düşünüyordum.

Doktor gözlüklerinin üstünden Pitt'in yüzüne baktı. "Öyleyse haydi işe koyulalım. Burada durup biraz daha kuram yarıştıracak olursak hayalarım buz kesecek."

Giriş deliğini bulmak hiç de zor olmaz diye hesaplamasına karşın, durum Pitt'in umduğu gibi gelişmedi. Beklenmedik olay, Hunnewell'in ayağının kayarak buzlu denize inen bir çıkıntıya doğru kaymasıyla oldu. Büyük bir çabayla sert buz yüzeyine tırnaklarını geçirmeye çalıştı fakat düşmesini biraz yavaşlatmaktan

başka yararı olmadı bunun. Yuvarlanması öylesine ani olmuştu ki, denize giden on metrelik boşlukta ayakları sallanıncaya dek imdat istemek aklına bile gelmedi.

Pitt yardım çağrısını duyduğunda harıl harıl yumuşak buz noktasını aramaktaydı. Hemen dönüp Hunnewell'in umutsuz uçuşunu görünce aklından şimşek gibi, doktorun suya düşerse kurtarılmasının olanaksız olacağı geçti. Derhal karar verip uçuş ceketini çıkardı ve bacakları havada ayaklan önde, Hunnewell'e doğru deli gibi atıldı.

Panik içindeki Hunnewell'e göre Pitt'in bu hareketi büyük bir çılgınlıktı. "Aman, Tanrım, yapma, yapma!" diye bağırdı. Ama bulunduğu yerde Pitt'in bir kızak gibi üstüne gelişini izlemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Eğer Pitt buzun üstünde kalsaydı belki bir kurtulma şansı olurdu, diye düşündü. Ama şimdi her ikisinin de dondurucu suyun içinde ölmeleri kesindi. Yirmi beş dakika demişti Yarbay Kosti, bu soğukluktaki suyun içinde insan en çok yirmi beş dakika dayanabilir... bırak yirmi beş dakikayı, dünyanın zamanını verseler buzdağının sarp kenarlarına tırmanamazlardı.

Eğer düşünecek kadar zaman olsaydı, hiç kuşkusuz Pitt'de Hunnewell'e hak verirdi. Ayakları başının üstünde kayarken gerçekten de deli gibiydi. Hunnewell'e çarpmasına bir bacak boyu kalınca birden büyük bir güçle ayaklarını indirdi. Topukları o hızla buza çarpıp gömülünce acısından inledi. Sonra içgüdüsel bir hareketle elindeki ceketin bir kolunu Hunnewell'e fırlattı.

Korkudan kaskatı kalmış doktora ne yapacağını söylemek gerekmedi. Naylon ceketin koluna eşi görülmemiş bir güçle yapıştı, sonra kalp atışlarının biraz normale yaklaşması için birkaç dakika bekledi. Korka korka iki yanına bir göz atınca uyuşmuş duyularıyla fark edemediği durumunu gördü. Çıkıntının kenarı karnını kesiyordu.

Biraz toparlanınca, dedi Pitt sakın ama gerilimini gizlemeyen bir sesle. "Bana doğru kendini çekmeye çalış."

Hunnewell umutsuzca başını salladı. "Yapamıyorum," dedi kısık bir sesle. "Tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum."

Ayağını basacak bir yer var mı?

Hunnewell yanıtlayamadı. Ancak başını sallayarak olmadığını bildirdi.

Pitt iki yana açmış olduğu bacaklarının üstüne eğilip ceketin ucunu sımsıkı tuttu. "Şu durumumuzu sert lastikten yapılmış iki ökçeye borçluyuz, ama tutunduğumuz buzun çatlaması çok sürmez." Hunnewell'i yüreklendirmek için

gülümsedi. "Sakın ani bir hareket yapma. Seni çıkıntının üstüne çekeceğim."

Bu kez Hunnewell olumlu anlamında başını salladı. Midesi sızlıyor, parçalanmış parmak uçları acıyor, ter içindeki yüzü tüm dehşetini yansıtıyordu. Sadece bir tek şey algılayabiliyordu korkusunun içinde: Pitt'in gözlerindeki kararlılığı. Hunnewell onun esmer, ince yüzüne bakınca, Pitt'in gücü ve güveniyle korku dolu aklında bir dayanak bulduğunu anladı.

Bırak pis pis sırıtmayı da, dedi ancak duyulabilir bir sesle. Çekmeye başla.

Pitt büyük bir dikkatle, ağır ağır Hunnewell'i yukarıya doğru çekti. Yıllar gibi uzun gelen bir altmış saniye sonra Hunnewell'in başı, dizleri düzeyine gelmişti. Sonra Pitt birer birer ceketin kollarını bırakıp doktorun koltuk altlarında tuttu.

Pitt, "işin kolay bölümü tamam," dedi. "Bundan sonrası sana kalıyor."

Elleri boşta kalan Hunnewell koluyla alnında biriken teri sildi. "Korkarım garanti veremem."

Pergellerin yanında mı?

Hunnewell bir an hiçbir şey anlamadan baktı. Sonra başını sallayıp, "Göğüs cebimde," dedi.

Pitt, "İyi," diye mırıldandı. "Şimdi benim üstüme tırman, ayakların omuzlarıma basınca uzanabildiğin kadar uzan. Sonra pergellerini çıkarıp buza sapla."

Dağcılık mıhı! Hunnewell, Pitt'in ne demek istediğini anlamıştı. "Çok akıllısın, binbaşı."

Hunnewell, Rocky Dağlarına tırmanan bir lokomotif gibi uflaya puflaya Pitt'in üstünde tırmanmaya başladı. Omuzlarına basıp Pitt'in elleri ayak bileklerini sımsıkı kavrayınca, çelik uçlu pergellerini çıkarıp buzun içine gömdü.

Hunnewell, "Tamam," diye seslendi.

Şimdi aynı işi yineleyeceğiz. Tutunabiliyor musun?

Hunnewell, "Ama çabuk ol," dedi. "Ellerim uyuşmak üzere."

Pitt bir topuğu güvence içinde hâlâ buza gömülü olarak Hunnewell'in bacaklarına asılarak ağırlığını sınadı. Pergeller sımsıkı gömülmüştü. Bir kedi çevikliğiyle Hunnewell'i tırmanarak geçti ve düzlüğe çıkan kenarı yakaladı. Kendini yukarı çektikten sonra hiç zaman yitirmeden, Hunnewell'e göre neredeyse anında, helikopterden aldığı naylon halatı sarkıttı. Yarım dakika sonra solgun ve bitkin bilim adamı Pitt'in ayakları dibine yığılıp kalmıştı.

Hunnewell derin bir iç çekip Pitt'in rahatlamış yüzüne baktı.

"Yeniden uygarlığa döndüğümüzde ne yapacağım biliyor musun? "

Pitt, "Evet," dedi gülerek. "Reykjavik'te bana dünyanın en güzel yemeğini ısmarlayacak, içebileceğim kadar içki önüme koyup, dolgun, şehvetli ve seks delisi bir İzlandalı kızla tanıştıracaksın."

"Yemek ve içkiye tamam, borcum olsun. Ama seks delisi kadın için söz verememe. Bir kadının çekiciliğinden etkilenmeyen yıllar oldu. Korkarım bunu sağlayamam. "

Pitt gülerek Hunnewell'in omzunu sıvazladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hiç üzme kendini dostum, kız bulma işini bana bırak." Birden susup Hunnewell'in ellerine baktı. "Ellerini sanki bileyi taşına tutmuş gibisin."

Hunnewell ellerini kaldırıp kanayan parmaklarına kayıtsızca baktı. "Göründüğü kadar kötü değil. Biraz antiseptik ve manikürle bir şey kalmaz."

Pitt, "Gel," dedi. "Helikopterde ilk yardım çantası var. Bir şeyler sürelim."

Birkaç dakika sonra Pitt, Hunnewell'in ellerini güzelce sarmıştı.

Hunnewell, "Ben düşmeden, tünele benzer bir şey buldun mu?"

Pitt, "Çok kurnazca davranmışlar," dedi. "Giriş deliği, çevresindeki buzla çok güzel uyuşan bir biçimde örtülmüş. Tümüyle eşdüzey. Eğer içlerinden biri dikkatsizlik edip de el tutacak bir yer bırakmamış olsaydı üstüne basıp geçerdim."

Hunnewell'in yüzü birden asıldı. "Bu uğursuz buzdağı," dedi. "Yemin ederim bize kişisel bir düşmanlığı var."

Parmaklarını gerip uçlarını örten sekiz bandaja baktı. Gözleri küçülmüş, yüzünden yorgunluk akıyordu.

Pitt biraz ötede bulunan bir metre çapında on santimetre kalınlığında bir buz dilimini yerden kaldırarak, ancak bir kişinin sığabileceği genişlikteki tüneli ortaya çıkardı. Buz kapağını kaldırır kaldırmaz içgüdüsel bir tepkiyle hemen başını çevirdi; yanmış boya, kumaş, yakıt ve metal kokusu genzini yakmıştı.

Pitt, "Bu da benim buz küpleri, arasından koku alabildiğimi kanıtlar," dedi.

Hunnewell, "Peki, peki, koklama testini geçtin," dedi. "Ama ısıyla eritme konusundaki kuramın topu attı. Şu gördüğün baştan aşağı yanıp kül olmuş bir gemi." Susup Pitt'e bilgiç bilgiç baktı. "Tekneye yeni bir hasar vermeden gelecek yaza kadar ısı kullanabilirdik."

Pitt omuzlarını silkip, "Eh, hep kazanamam ya," dedi. Bir tane el feneri de Hunnewell'e verdi. "Önce ben gireyim. Beş dakika sonra beni izlersin."

Pitt tünele girmek için diz çöktüğü sırada Hunnewell de yanına geldi. "İki. Sana iki dakikadan fazla vermiyorum. Sonra hemen ben de gireceğim."

Buz kristallerinin kırdığı ışıkla aydınlanan tünel, otuz derecelik bir eğimle yirmi adım kadar aşağı iniyordu. Sonra birden tekne gövdesinin kararmış çelik saçıyla son buldu. Koku Pitt'in zorlukla soluyabileceği bir durumdaydı. Burnunu tutarak bir adım yanına kadar yaklaştığında, tünelin gövde boyunca kıvrım yaparak uzandığını gördü. Öbür uçtaysa bir ambar kapağı buruşturulmuş kâğıt parçası gibi açılmış duruyordu. Buna neden olacak ısıyı düşünürken Pitt'in ağzı açık kaldı.

Kapağa kadar sürünerek gittikten sonra ayağa kalkıp fenerini ısıyla büzülmüş duvara tuttu. Bulunduğu yerin gemide ne işlevi olduğunu anlaması olanaksızdı. Duvarların her karışı liğme liğme olmuştu. Pitt bir an içinin ürperdiğini hissetti. Sonra kendini zorlayarak duygularını bastırdı ve koridora doğru ilerlemeye başladı.

Fenerinin ışığı karanlığı yarıp koridorun ucunda alt güverteye inen merdivene kadar ulaştı. Yanmış bir halının külleri dışında koridor bomboştu. İnsanı en ürküten şey sessizlikti burada. Ne demir saçların gıcırtısı, ne yosun dolu tekne dibine vuran dalgaların sesi, hiçbir şey. Yalnız boşluğun kesin sessizliği. Çıkış kapısına vardığında aklına gelen tek şey, Amiral Sandecker'in planında müthiş bir terslik çıkmış olmasıydı. Böyle bir şeyle karşılaşacaklarını hiç mi hiç beklemiyorlardı.

Bu sırada Hunnewell kapıdan inmiş, Pitt'in yanına varmıştı.

Kararmış, bükülmüş metale kendinden geçer gibi baktı. Sonra sırtını duvara dayayıp gözlerini yarım kapayarak başını salladı.

Burada bize yarayacak pek bir şey bulamayız.

Pitt, "Hiçbir şey bulamayız," dedi kesinlikle. "Ateşte yok olmayanları, hiç kuşkun olmasın, burayı daha önce ziyaret eden dostlarımız temizlemiştir." Sözlerini vurgulamak istermişçesine fener ışığını yere tutup çeşitli ayak izlerini gösterdi. İzler açık duran ambar kapağına gidip geliyordu. "Bakalım ne yapmak istemişler?"

Güverte üstündeki küllerin ve kalıntıların arasından yürüyüp koridora girdiler. Karşılarına çıkan oda telsiz odasıydı. Kalıntıların ne olduğunu anlamak olası değildi. Mobilyalar yanarak odun kömürüne dönüşmüştü; telsizse erimiş bir

metal yığınıydı. Ağır kokuya ve karbonlaşmış çevre görünümüne artık alışmışlardı, ama yerde gördükleri korkunç bir biçim almış insan artığı için kesinlikle hazır değillerdi.

Aman Tanrım! diyerek soluğunu yuttu Hunnewell. Elindeki fener düşüp yuvarlana yuvarlana bir insan kafasına çarptı ve durdu. Fenerin ışığı liğme liğme olmuş etin arasından çıkan dişleri ve kafatasını aydınlatmıştı.

Pitt, "Pek imrenilecek bir ölüm değil," diye mırıldandı.

Bu korkunç görünüm Hunnewell'e çok fazla gelmişti. Ayaklarını sürüyerek gittiği köşede birkaç dakika öğürdü. Sonra Pitt'in yanına geldiğinde, sanki ölümün eşiğinden dönmüş gibiydi.

Bağışla, dedi. "Daha önce yanmış ceset hiç görmemiştim. Neye benzeyebileceği hakkında en küçük bir fikrim yoktu... aslında pek düşünmüş de değilim. Pek iç açıcı değil..."

Pitt, "Zaten güzel ceset diye bir şey yoktur," dedi. Kendisi de biraz bulantı duymaya başlamıştı. "Bu kül yığını neler olduğu hakkında bir belirtiyse, bunun gibi en azından on dört tane daha bulacağız demektir."

Hunnewell eğilip yerden fenerini alırken yüzünü ekşitti. Sonra cebinden küçük bir defter çıkarıp sayfalarını karıştırmaya başladı. "Evet, haklısın. Gemide altısı personel, dokuzu yolcu olmak üzere on beş kişi varmış." Birkaç sayfa daha çevirdi. "Bu zavallı da telsiz operatörü olmalı... Svendorg... Gustav Svendorg."

"Belki odur, belki de değil. Bunu kesin olarak söyleyecek tek kişi onun dişçisidir. Pitt bir zamanlar soluyan, etli kanlı bir adam olan şeye bakıp bu sonun nasıl geldiğini tahmin etmeye çalıştı.

Fırın içi gibi kırmızı turuncu renginde bir alev duvarı, kısa, korkunç bir çığlık, bir anda insanın aklını başından alan korkunç bir acı ve organların ölüm dansı yapar gibi çırpınması. Yanarak ölmek, diye düşündü. Yaşamın son saniyelerini tanımlanamaz acılar içinde geçirmek, gerek insanların gerekse hayvanların en korktuğu şeydi.

Pitt diz çöküp cesedi biraz daha yakından inceledi. Ağzını sımsıkı kapamış bakıyordu. Aşağı yukarı düşündüğü gibi olmuştu, ama tümüyle değildi. Ceset çenesi dizlerine gelecek biçimde büzülmüş, kolları iki yana çekilmişti. Ama Pitt'in dikkatini başka bir şey çekti. El fenerini cesedin yanına tutarak adamın hemen altından çıkmış gibi görünen bükülmüş iskemle ayaklarını fark etti.

Yüzünün tüm rengi uçmuş olan Hunnewell sordu. "O denli uzun bakacak

ilginç ne buluyorsun ki orada?"

Pitt, "Gel bir de sen bak," dedi. "Görünüşe bakılırsa zavallı Gustav öldüğü sırada oturuyormuş. Oturduğu iskemle yanıp kül oluncaya dek de oturmuş."

Hunnewell bir şey söylemeden soru dolu gözlerle Pitt'e baktı.

Pitt, "Sana tuhaf gelmiyor mu?" diye devam etti. "Bir adam hiç ayağa kalkmadan, kurtulmak için en küçük bir çaba göstermeden oturduğu yerde yanarak ölür mü?"

Hunnewell, "Bunda tuhaflık görmüyorum," dedi. "Vericisinin üstüne kapanmış imdat sinyalleri gönderirken bir anda alevlerin içinde kalmış olmalı." Bulantıyla yeniden öğürmeye başladı.

"Varsayımlarımızla ona bir yararımız dokunmaz artık. Hâlâ yürüyecek gücüm varken geminin geri kalan bölümlerini de görelim. "

Pitt bu öneriyi onaylayıp döndü ve kapı aralığından geçti.

Birlikte geminin iç kesimlerine kadar girdiler. Makine bölümü, mutfak, salon her yerde telsiz odasında karşılaştıkları ölüm görünümü onları bekliyordu. On üçüncü ve on dördüncü cesetleri bulduklarında artık Hunnewell'in midesi bağışıklık kazanmıştı.

Birkaç kez daha defterini çıkarıp belirli sayfaları işaretledi. Çizgi çekmediği yalnız bir tek sayfa kalmıştı.

Defteri kapatırken, "Hepsi bu işte," dedi. "Aradığımız adamın dışında hepsini bulduk."

Pitt bir sigara yakıp uzun mavi bir duman savurdu ve bir an düşünür gibi oldu. "Hepsi tanınmayacak denli yanmış, kömür gibi olmuşlar, aradığın adam gördüklerimizden biri olabilir."

Hunnewell, "Ama değildi," dedi emin bir tavırla. "Aradığımız cesedi tanıtlamak hiç zor olmayacak, en azından benim için."

Sustu. "Onu çok iyi tanırdım, biliyor musun?"

Pitt'in kaşları kalktı. "Hayır, bilmiyordum."

Gizli bir şey değil aslında. Hunnewell gözlüklerinin üstüne hohlayıp mendiliyle sildi. "Bulmak için uğrunda yalanlar söylediğimiz, entrikalar çevirdiğimiz, tehlikelere girdiğimiz kişi ne yazık ki ölü olduğunu anlıyoruz şimdi altı yıl önce Okyanus bilim Enstitüsünde öğrencim olmuştu. Çok parlak bir delikanlıydı." Başıyla yerde duran iki kömür cesedi gösterdi. "Eğer sonu

böyle olduysa çok yazık."

Pitt, "Diğerlerinden ayırt edebileceğine nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Yüzüklerinden. Yüzüklere büyük bir düşkünlüğü vardı.

Başparmakları dışında her parmağına takardı. "

Yüzüklerle kesin tanıtlama yapılamaz.

Hunnewell güler gibi oldu. "Sol ayağının başparmağı da yoktur. Bu yeter mi?"

Pitt, "Yeter sanırım," dedi düşünceli düşünceli. "Ama buna benzer bir ceset bulamadık daha. Tüm gemiyi aradık."

Tam değil. Hunnewell defterin içinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp el fenerinin ışığında açtı. "Teknenin planı. Denizcilik arşivinde gördüğüm orijinalinden bir kopya çıkardım." Eliyle buruşmuş kâğıdı gösterdi. "Bak işte, harika odasının hemen arkasında dar bir merdiven başka bir odaya iniyor. Tek girişi de buradan."

Pitt kabaca çizilmiş planı inceledi. Sonra dönüp harita odasından dışarı çıktı. "Çıkış yeri burası. Merdiven epey yanmış ama tırabzanlara tutunarak inebiliriz."

Geminin tam ortasında bulunan bu yalıtlanmış bölme diğerlerine oranla daha da perişandı. Çelik duvarlar, tutkalı gitmiş duvar kâğıdı gibi kıvrılmıştı. Bomboş görünüyordu. Pitt tam diz çöküp yerdeki külleri eşeleyeceği sırada Hunnewell'in sesini duydu.

Burada! Dizüstü çöktü. "Burada işte, tam köşede." Hunnewell bir zamanlar insan olan kömür olmuş kemik yığınına ışık tuttu. Yalnız çene ve belkemiği belirgindi. Sonra iyice eğilip eliyle kemikleri süpürdü. Ayağa kalktığında elinde birkaç tane küçük metal parçası vardı. "Belki kesin kanıt sayılmaz ama daha kesinini bulacağımızı hiç sanmam."

Pitt yanmış metal parçalarını alıp fener ışığında baktı.

Hunnewell, "Bu yüzükleri çok iyi anımsıyorum," dedi. "Çok güzel el işçiliği vardı. İzlanda'da çıkarılan değerli taşlar Norman tanrılarına benzetilerek kazınmıştı."

Pitt, "Evet, çok etkileyici ama biraz fazla cafcaflı gibi geliyor," dedi.

Hunnewell, "Bir yabancı olarak, sana öyle gelebilir," diye karşılık verdi. "Ama eğer onu tanımış olsaydın..." Sesi giderek titremeye başlamıştı.

Pitt ilgiyle Hunnewell'e baktı. "Öğrencilerinle hep böyle duygusal bağlar kurar mısın?"

"Dâhi, serüvenci, bilim adamı, efsane, daha yirmi beş yaşına gelmeden dünyanın en zengin onuncu adamı olmuş. Ünü ve varlığıyla o sevecen ve alçakgönüllü kişiliği hiç bozulmamış bir insan. Evet, hiç kuşkun olmasın, Kristjan Fyrie ile olan dostluk kolayca duygusal bağlara dönüşebilirdi. "

Ne tuhaf, diye düşündü Pitt. Washington'dan ayrıldıklarından bu yana doktor ilk kez Fyrie'nin adından söz ediyordu. Üstelik neredeyse fısıltıyla. Pitt, Amiral Sandecker'in de bu İzlandalıdan söz ederken aynı saygıyı ve ses tonunu kullandığını anımsadı.

Uluslararası para dünyasının en güçlü kişilerinden biri olan bu adamın acıklı kalıntıları başında dikilirken, Pitt büyük bir dehşet duymuyordu. Durduğu yerde ayakları dibine bakarken gördüğü küllerle gazete sayfalarından eksik olmayan milyoner bilim adamı arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu. Belki Kristjan Fyrie ile tanışmış olsaydı şimdi biraz duygulanabilirdi. Ama Pitt, bundan bile kuşkuluydu. Çünkü kimse onu kolay kolay etkileyemezdi. "Yaşayan en büyük insanın üstünden giysilerini alırsan, demişti babası bir kez, "karşında utanan, çıplak ve savunmasız bir hayvan bulursun."

Pitt elindeki bükülmüş metalleri bir daha gözden geçirdikten sonra tam Hunnewell'e geri vereceği sırada yukarda, güvertede belli belirsiz bir ses duyuldu. Birden buz kesip kulak kabarttı.

Ama bu ses karanlıklar içinde gömülüp kayboldu. O sessizlikte insanı iğne üstünde oturtan bir nitelik vardı; sanki birisi bir yerde her hareketlerini gözlüyormuş, her konuştuklarını dinliyormuş gibi. Pitt kendini olası bir saldırıya karşı hazırlamaya karar verdiğinde çok geç kalmıştı. Merdivenin tepesinden gelen güçlü bir ışık büyük bir parıltıyla gözlerini kararttı.

"Ölüleri mi soyuyorsunuz, baylar? Tanrı için, siz ikiniz ne yapsanız inanırım doğrusu. Sesin sahibi ışığın gerisinde kaldığından görünmüyordu fakat Yarbay Koski olduğundan hiç kuşku yoktu.

BÖLÜM 4

Pitt kömürleşmiş döşeme üstünde kıpırdamadan, karşılık veremeden durdu kaldı. On yıl gibi gelen birkaç dakika içinde Koski'nin orada oluşunu açıklamaya çalıştı. Eninde sonunda yarbayın geleceğini biliyordu ama hesaplarına göre üç saat erken olmuştu bu geliş. Helikopterle gözden kayboldukları anda, Koski'nin geminin rotasını değiştirip Hunnewell'in açıklamış olduğu rotada tam yol aldığına artık hiç kuşkusu kalmamıştı.

Koski el fenerinin ışığını merdivenin yanına doğru tutunca

Dover'in yüzü de ortaya çıktı. "Konuşacak çok şeyimiz olmalı. Binbaşı Pitt, Dr. Hunnewell, lütfen bizimle gelin."

Pitt önce uygun bir yanıt bulmak için aklını yordu ama sonra caydı.

"Kıçını kımıldat da sen aşağı in, Koski! Eğer kendine güvenemiyorsan, yanındaki insan azmanı olacak ikinci komutanını da getir. "

Koski karşılık vermeden öfke dolu bir dakika geçti. "Durumun böyle kaba isteklerde bulunmak için pek uygun değil."

"Neden olmasın? Sen orada amatör hafiyelik oynarken, Dr. Hunnewell ile burada oturup parmaklarımızı emecek değiliz. "

Pitt sözlerinin biraz fazla kibirli olduğunun farkındaydı, fakat Koski'ye üstün çıkması gerekiyordu.

"Hırlaşmanın gereği yok, binbaşı. Dürüst bir açıklama yapmanız sizin için çok hayırlı olur. Gemime ayak bastığınızdan bu yana hep yalan söylediniz. Novgorod ha? Kıyı Koruma Akademisinin en toy öğrencisi bile bu teknenin bir Rus casus gemisi olmadığını anlayabilir. Büyük bir bilgiçlikle anlattığınız radar antenleri, son model elektronik donanım... tüm bunlar havaya mı uçtu? Aslında en başından beri ne sana, ne de Hunnewell'e inanmış değilim, ama anlattığınız masal akla yakındı; üstelik nedendir bilmem, kendi birliğimden bile sizi destekleme emri almıştım. Beni kullandınız, binbaşı. Personelimi, gemimi ve beni bir tramvayı ya da bir benzin istasyonunu kullanır gibi kullandınız. Şimdi

açıklama istiyorum. Sanırım, çok bir şey değil. Salt şu kısa soruya bir yanıt: Neler dönüyor burada? "

Koski şimdi hizaya geldi, diye düşündü Pitt. Hırçın küçük yarbay artık emretmiyor, rica ediyordu. "Yine de bizim olduğumuz yere gelmen gerekiyor. İstediğin yanıtın bir parçası burada çünkü."

Kısa bir duraksama oldu ama iki adam da aşağı indiler. Arkasında bir mamut gibi Dover olduğu halde Koski merdivenden aşağı indi ve Pitt'e Hunnewell'in karşısında durdular. "Pekâlâ, baylar, anlatın bakalım."

Pitt, "Gemiyi iyice dolaştınız mı?" diye sordu.

Koski başını salladı. "Yeterince. On sekiz yıldır denizlerde kurtarmacı olarak bulundum, bu denli harap olmuş bir gemi görmemiştim."

Gemiyi tanıdın mı?

"Olanaksız. Tanınacak nesi kalmış ki? Bir gezi teknesiymiş, güzel bir yat. Bu kadarı kesin. Ondan sonrası için yazı tura atmak gerek. Koski şaşırmış gözlerle Pitt'e baktı. “Yanıt bekleyen benim. Ne demeye getiriyorsun?"

Lax. Hiç bu adı duymuş muydun?

Koski anımsadı. "Lax, yaklaşık bir yıl önce tüm görevlileri... sahibi olan maden kralı..." anımsamaya çalıştı. "Fyrie, Kristjan Fyrie ile birlikte kaybolmuştu. Bilmez olur muyum, Kıyı Koruma Örgütünün yarısı aylarca o gemiyi aramıştı. En küçük bir iz bile bulunamadı. Eee, ne olmuş Lax'a?"

Pitt, "Üstünde duruyorsun şimdi," dedi ağır ağır, sözcüklerini karşısındakine batırıyormuşcasına. El fenerini yere doğrulttu.

"Şu gördüğün fırınlanmış kalıntıysa Kristjan Fyrie'den geri kalanlar. "

Koski'nin gözleri faltaşı gibi açılırken yüzünün rengi de uçup gitti. Bir adım öne çıkıp fener ışığının sarı çemberi içinde kalmış olan şeye baktı. "Deme yahu, emin misin?"

"Tanınmayacak denli yanmış demek aslında yersiz olmaz ama Dr. Hunnewell, Fyrie'nin kişisel eşyalarını tanıdığına yüzde doksan emin. "

Evet, yüzükler, demin konuşmalarınızı duymuştum.

"Belki büyük bir kanıt değil ama diğerlerinde bulabildiklerimizden çok fazla. "

Koski, "Ömrümde böyle bir şey görmedim," dedi şaşkınlık içinde. "Olamaz.

Bu boyutlarda bir gemi hiçbir iz bırakmadan bir yıl boyunca yok olup, birden kömür halde bir buzdağının içinde ortaya çıkıveriyor."

Hunnewell, "Görünüşe bakılırsa, tam dediğiniz gibi olmuş," dedi.

Koski, "Bağışlayın, doktor," dedi Hunnewell'in gözlerinin içine bakarak. "Her ne kadar buz oluşumları alanında sizinle aşık atamazsam da, bir buzdağının akıntılarla sürüklenip olmadık yerlere gidebileceğini, kendi çevrelerinde çemberler çize çize Newfoundland kıyılarında üç yıla yakın dolandıklarını bilecek kadar Kuzey Atlantik'te bulundum. Ama yine de böyle bir olasılığı kabul edemem."

Hunnewell, "Çok haklısınız, yarbay," dedi. "Gerçekten çok uzak bir olasılık bu, ama geçerlidir. Bildiğiniz gibi yangın görmüş bir geminin soğuması günler sürer. Eğer bir akıntı ya da rüzgâr kızgın tekneyi bir buzdağına sürüklemişse, geminin tümüyle buzların içine girmesi en çok kırk sekiz saat alır. Buna benzer bir deney yapmak istiyorsanız, kızgın bir demir şiş alıp bir buz blokuna dayayın. Şiş soğuyana dek buzu eritip içine girecektir. Sonra metalin çevresindeki buz yeniden donarsa içinde gömülü kalacaktır."

"Peki, doktor, burası tamam. ama hiç kimsenin üstünde durmadığı başka bir şey var. "

Pitt, "Neymiş o?" diye sordu.

Koski, "Lax'ın son rotası," dedi güvenle.

Pitt, "Bunda bir tuhaflık yok," dedi. "Gazeteler yazmıştı, Fyrie, personeli ve yolcularıyla birlikte geçen yılın On Nisan sabahı New York'a gitmek üzere Reykjavik'ten hareket etmişti.

Son olarak bir petrol tankeri tarafından Grönland'ın Farewell burnuna altı yüz mil uzaklıkta görülmüştü. Bundan sonra Lax'ı ne gören oldu, ne de hakkında bir şey duyan."

Buraya kadar her şey tamam. Koski ceketinin yakalarını kaldırıp dişlerinin takırdamasına engel olmaya çalıştı. "Ama son olarak görüldükleri yer ellinci enlem yakınlarındaydı... yani buzdağları sınırından bir hayli güneyde."

Hunnewell bir kaşını kaldırarak, "Size şunu anımsatmak isterim yarbay," dedi. "Bir keresinde sizin kendi kıyı korumacılarınız, kırk sekizinci enlemin altında bin beş yüz kadar buzdağı saptamıştı."

Koski, "Ben de size anımsatmak isterim, doktor," diye karşılık verdi. "Aynı yıl sonunda kırk sekizinci enlemin altında bir tane bile buzdağı kalmamıştı."

Hunnewell omuzlarını silkmekle yetindi.

"İçinde Lax gömülü olduğu halde bir buzdağının, başka hiçbir buzdağı görülmemiş olan bir yerde, etkin olan bir akıntıya karşın, Atlantik'teki tüm öteki buzdağları saatte üç mil hızla güneye doğru sürüklenirlerken, dört derece kuzeye doğru gitmesini açıklarsanız, gerçekten çok büyük bir iyilik yapmış olacaksınız, doktor. "

Hunnewell, "Açıklayamam," dedi kısaca.

Açıklayamaz mısın? Koski kulaklarına inanamadı. Boş gözlerle Hunnewell'e baktı, sonra Pitt'e, sonra yine Hunnewell'e döndü. "Sizi serseriler!" dedi öfkeyle. "Bana yalan söylüyorsunuz!"

Pitt, "Ne biçim konuşuyorsun, yarbay!" diye çıkıştı.

"Ne bekliyordunuz başka? ikiniz de bilgili, akıllı adamlarsınız, tutmuş bana geri zekalı numarası yapıyorsunuz. Şu Dr. Hunnewell ünü olan bir bilim adamı. Labrador akıntısına karşı bir buzdağının kuzeye doğru sürüklenmesini açıklayamıyor. Doktor, sen ya sahtekârın birisin ya da dünyanın en ahmak profesörüsün. İşin gerçeği şu ki, bir buzulun tepeüstü kayması ne denli olanaksızsa, bir buzdağının da akıntının tersine sürüklenmesi o denli olanaksızdır. "

Hunnewell çaresizce omuzlarını silkip, "Eh, n'apalım, herkes yanılabilir," dedi.

"Ben kibarlaşmadıkça doğruyu söylememeğe mi karar verdiniz? "

Pitt, "Doğrulukla filan ilgisi yok bu işin," dedi. "Sen nasıl emir alıyorsan, biz de öyle. Bir saat öncesine dek Hunnewell ve ben kesin hazırlanmış bir planı uyguluyorduk. Şimdi bu plan kuş oldu uçtu."

"Anlıyorum. Peki, sessiz sinema oyunumuzda şimdi sırada ne var? "

Pitt, "Her şeyi açıklayamayız. Tüm sorun burada," dedi. "Aslında gerçek olan çok az bir şey var. Dr. Hunnewell'in ve benim tüm bildiklerimizi sana anlatayım. Sonuçları kendin çıkar."

Bunu daha önce de yapabilirdin.

Pitt, "Pek değil," dedi. "Geminin komutanı olarak tam yetkin var. Personelini ve gemini tehlike içinde görecek olursan Kuvvet Komutanlığından gelecek emirleri bile bir yana atmaya yetkilisin. Bizimle eksiksiz işbirliği yapmanı sağlamak için sana bir masal uydurduk. Her şey bir yana, söyleyeceklerimi

kimseye anlatmamamız gerekiyordu. Şu anda bu emri çiğniyorum."

Yeni bir masal da olabilir tabii.

Pitt, "Olabilir, ya," dedi gülerek. "Ama neden olsun? Artık ne Hunnewell'in, ne de benim için yapacak bir şey kalmadı. Bu işi hepten unutup İzlanda'ya gidiyoruz."

Benim üstüme mi yıkacaksınız bütün bunları?

"Neden olmasın? Terkedilmiş, başıboş gemilerle uğraşmak senin görevin. Nedir sizin parolanız, her zaman hazır Kıyı Koruma, tüm kurtarma... falan filan. "

Koski'nin yüzü iyicene allak bullak olmuştu. "Bütün bunları bırakıp asıl konuya gelirsen çok sevineceğim."

Pitt, "Peki, peki," dedi sakin sakin. "Catawaba'da anlatmış olduğum masal, bir bakıma doğruydu... yalnız Lax adını Novgorod olarak değiştirmiştim. Tabii Fyrie'nin yatında gelişmiş elektronik donanım ya da herhangi bir önemi olan mekanik aygıtlar da yoktu. Gemide Fyrie Maden Şirketinin ileri gelen sekiz mühendisi vardı. New York'a gidip ülkenin en büyük iki savunma müteahhitiyle gizli pazarlığa oturacaklardı. Gemide belki de bu odanın içindeydi okyanus tabanının jeolojik özelliklerini içeren bir dosya vardı. Fyrie'nin araştırmacılarının okyanus altında ne buldukları, nerede bulduklarıysa hâlâ bilinmiyor. Bu bilgi birçok insan için son derece önemliydi; bizim savunma bakanlığı bunu ele geçirmek için can atıyordu. Ruslar da öyle, bu bilgileri edinmek için ellerinden ne gelse yaparlardı."

Koski, "Şu son sözün birçok şeyi açıklıyor," dedi. Nasıl?

Koski'yle Dover bakıştılar. "Lax'ı arayan gemilerden biri de bizdik... aslında Catawaba'nın ilk devriye göreviydi bu. Bir an gözümüzü kırpacak olsak, yanımızda bir Rus teknesi bitiyordu. Bizse onların araştırma yöntemlerimizi gözlediğini sanırdık. Meğer onların burnu da Lax'ın kokusu peşindeymiş." Dover, "Size yaptığımız bu baskın da yine aynı nedenden," dedi. "Sen ve Dr. Hunnewell havalandıktan on dakika sonra Kıyı Koruma Karargâhından bir Rus denizaltısının buz takımları arasında dolaştığını bildiren bir uyarı aldık. Sizi aradık ama çıkaramadık..."

Pitt, "Doğaldır," diye Dover'in sözünü kesti. "Gemiye doğru yola çıktığımız anda telsizin sessiz olmasını sağlamamız gerekliydi. Telsizi kapatmıştım. Ne yayın yapıyorduk, ne de alabiliyorduk.

Dover, "Yarbay Koski karargâha sizinle ilişki kuramadığını rapor ettikten sonra," diye devam etti. "Yeni bir mesaj gelip peşinizden gitmemizi, Rus denizaltısının kabadayılık etmesi durumunda size koruyuculuk yapmamızı bildirdi."

Pitt, "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"İki buzdağı geçmemiştik ki, sarı helikopteriniz gözümüze çarptı. Çarşaf üstünde duran bir kanarya gibiydi. "

Pitt ve Hunnewell bir süre bakıştıktan sonra gülmeye başladılar.

Koski, "Bunun neresi komik?" diye sordu merakla.

Pitt, "Şans işte, su katılmamış şans," dedi ağzı kulaklarında.

"Bu yüzden buz sarayını buluncaya dek üç saat havada uçup durduk, sizse aramaya başladıktan beş dakika sonra elinizle koymuşçasına buldunuz. Pitt sonra kısaca buzdağı oyununu ve Rus denizaltısını anlattı.

Dover, "Aman Tanrım," diye geveledi. "Yani bu buzdağına bizden önce ayak basanlar mı oldu demek istiyorsun?"

Pitt, "Açık kanıtları var," dedi. "Devriye uçağının bıraktığı boya kazınmış, ayrıca Hunnewell ile hemen her kabinde ayak izleri gördük. Ayrıca bir şey daha var ki, olayı esrarengiz olmaktan çıkarıp olağan bir ölümcül olay sınıfına sokuyor."

"Yangın mı?"

"Yangın."

"Kesinlikle kazadır. Binlerce yıl önce Nil Nehrinde kamış tekneler kullanıldığından bu yana teknelerde yangın çıkmaktadır. "

Cinayet, daha da eskiden bu yana işlenmektedir.

Koski, "Cinayet!" diye şaşkınlıkla yineledi. "Cinayet mi dedin?"

Hem de büyük harf ile.

"Aşırı derecede yanmış olması dışında, Kıyı Korumada görev yaptığım onca yıl boyunca görmüş olduğum en azından sekiz yanmış gemiden pek fazla farkı yoktu... cesetler, koku, hasar, hemen hemen aynı. Bir Hava Kuvvetleri subayı olarak yüksek görüşlerinize göre, bu olayın farklılığı nerede? "

Pitt, Koski'nin alaylı ifadesine aldırış etmedi. "Her şey çok kusursuz olmuş. Telsiz operatörü haberleşme odasında, iki çarkçı makine bölümünde, kaptan ve

yardımcısı komuta köprüsünde, yolcular ya kamaralarında ya da salonda, aşçı bile mutfağında, yani herkes olması gereken yerde. Siz söyleyin bakalım, yarbay, uzman olan sizsiniz. Ne biçim bir yangın ki bu, tüm gemiyi kavuruyor ve içinde bulunan insanlar kendilerini kurtarmak için en küçük bir çaba göstermeden çıra gibi yanıyorlar?"

Koski düşünceli düşünceli kulağını karıştırdı. "Koridorlarda hiç hortum filan yok. Kimse yangını söndürmeye kalkışmamış."

"Yangın söndürücüsüne en yakın ceset on metre ötesinde yatıyor. Eğer gemi personeli ölmek üzereyken günlük görev yerlerine gitmeye karar vermişlerse, insan doğasıyla ilgili tüm yasaları altüst etmişler doğrusu. Canını kurtarmaktansa, mutfağında ölmeyi yeğleyen bir aşçı düşünemiyorum ben. "

“Yine bir şey kanıtlamıyor söylediklerin. Panik içinde...”

"Seni inandırmak için ne yapmak gerekiyor, yarbay? Bir beyzbol sopasıyla kafana vurmak mı? Haydi bakalım, telsiz operatörünü açıkla. Bu adam radyosu başında öldü, ama biliyorsun ki, o zamanlarda ne Lax'tan, ne de Kuzey Atlantik'te bulunan başka bir gemiden imdat çağrısı alınmadı. Biraz tuhaf değil mi, en azından birkaç sözcük de olsa bir yardım çağrısı göndememiş olması? "

Koski, "Devam et bakalım," dedi yavaşça. Gözlerinde yeni doğan bir ilginin parıltıları vardı.

Pitt bir sigara yakıp mavi dumanını soğuk havaya savurdu ve biraz oyalandı. "Biraz da geminin durumundan söz edelim.

Sen söyledin, yarbay, ömründe böylesine harap olmuş bir gemi görmemişsin. Neden ama? Patlayıcıya da yanabilir madde taşımıyordu, yakıt depoları da sadece alevlerin yayılmasına neden olabilirler, ama geminin ters yönünde böylesine yıkım yapamazlar. Nasıl oluyor da geminin her karış yeri böylesine yoğun bir ateş içinde kalabiliyor? Gövde ve üst yapılar çelikten. Hortumlar ve yangın söndürücüler dışında, Lax'ın su püskürtücü sistemi de vardı." Susup tavanda asılı duran kıvrılmış iki metal çıkıntıyı gösterdi. "Denizde yangın genellikle bir yerde başlar, ya makine bölümünde, ya kargo ve depo bölümünde; sonra da bölümden bölüme sıçrar, ama geminin tamamını kaplaması saatler, hatta günler sürebilir. Seninle istediğin bahse girerim ki, şimdi burada bir yangın uzmanı olsaydı, bunu hemen bir flaş yangın olarak nitelerdi. Nasıl çıktığı ve kimin neden olduğu belli olmayan ama geminin tümünü birkaç dakika içinde saran ani bir parlama."

“Peki, sana göre nasıl olmuş?”

Pitt, "Alev püskürtücüsü," dedi.

Bir an şaşkın bir suskunluk oldu.

“Ne dediğinin farkında mısın?”

Pitt, "Hem de nasıl," dedi. "Büyük bir güçle fışkıran ve değdiği yere bulaşan alev, eriyen bedenlerin korkunç kokusu. Ne derseniz deyin, tek mantıklı yanıt, alev püskürtücüsüdür."

Şimdi hepsi dehşet içinde bir ilgiyle dinliyordu. Hunnewell boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı, yeniden kusacak gibiydi.

Koski, "Saçma bu ama böyle bir şey düşünülemez," diye mırıldandı.

Pitt, "Olayın tümü saçma aslında," dedi.

Hunnewell boş boş Pitt'e baktı. "Nasıl oluyor da herkes bulunduğu yerde kalıp canlı meşaleler gibi yakılmalarını bekliyorlar?"

Pitt, "Anlamadın mı?" dedi. "Bu kurnaz dostumuz personeli ve yolcuları ya uyku ilacıyla ya da zehirleyerek karşı koyamayacak duruma getirmiş. Büyük bir olasılıkla yemeklerine ya da içkilerine bolca kloral hidrat boşaltmıştır."

Dover, "Belki de hepsini vurmuştur," diye tahmin yürüttü.

Cesetlerin çoğunu inceledim, dedi Pitt başını sallayarak. Kurşun ya da kemik kırılmasını gösteren bir belirti yoktu.

"Herkes zehirin etkisiyle kendinden geçince de onların zehirle öldüklerini düşünmek istiyorum birer birer geminin çeşitli yerlerine yerleştirildi, sonra elinde alev püskürtücüsüyle bölümden bölüme geçerek... Koski varsayımını bitirmeden bıraktı. "

Peki, ya sonra? Katıl ondan sonra nereye gitti?

Hunnewell, "Bina yanıt bulmaya kalkmadan önce," dedi yorgun bir sesle. "Katilin daha ilk başta nasıl ortaya çıktığını birisi bana açıklayıversin. Kesinlikle yolculardan ya da personelden biri değildi. Lax'ta tam on beş kişi vardı, on beşi de şimdi burada. Mantıksal bir yaklaşım, bu işin tekneye bordalayan başka bir gemiden gelen adamlar tarafından yapılmış olduğudur."

Koski, "Bu da tutmaz," dedi. "İki geminin, bordalama işi için bir telsiz ilişkisi kurmaları gerekir. Lax'ın kaza süsü vermiş bir gemiden adam aldığını düşünecek olsak bile, böyle bir durumda kaptanın telsizle rapor vermesi gerekirdi." Koski birden gülümsedi. "Anımsadığıma göre, Fyrie'nin son mesajı, New York Hiltonunda bir daire ayrılması için olmuştu."

Dover, "Zavallı herif," dedi yutkunarak. "Eğer para ve başarının sonu böyle oluyorsa, kim ister?" Yerde duran şeye bir kez daha baktıktan sonra başını çevirdi. "Tanrım, bir çırpıda on beş kişiyi öldürmesi için ne biçim bir manyak olmalı bu? Soğukkanlılıkla önce on beşini birden zehirle, sonra sakin sakin alev püskürtücüsüyle hepsini fırınla."

Pitt, "Sigorta parası ipin yolcu uçaklarını bombayla uçuran manyakların bir eşi," dedi. "Bir sineği öldürür gibi insanı öldürüp hiç suçluluk duygusu duymayan biri. Bu işte belli ki bir kazanç güdüsü vardı. Fyrie ve adamları son derece değerli bir buluş yapmışlardı. Birleşik Devletler bunun peşindeydi, Rusya da, ama hiç beklenmeyen biri bunu kaptı gitti."

Hunnewell, "Tüm bunlara değer miydi?" diye sordu tiksintiyle. Bu on altıncı kişi değer buldu demek ki. Pitt yerde yatan insan artıklarına baktı. "Partiyi ölümle bitiren bilinmez kişi."

BÖLÜM 5

Don ve ateş ülkesi İzlanda, bir yanında buzullar, ötede dumanı tüten yanardağlar, gece yarısı güneşinin altın gibi parladığı, yeşilliklerin ve mavi göllerin uzayıp gittiği bir görünümdü, helikopterin içinden. Güneyinde Gulf Stream'in ılık suları, kuzeyindeyse dondurucu kutup deniziyle çevrelenmiş olan ada, New York Moskova arasında bir durak yeriydi. Hiç de adının çağrıştırdığı gibi soğuk bir yer olmayıp, en soğuk ocak ayı ortalaması Amerika'nın New England ortalamasıyla hemen hemen aynı olan bir yerdi. İlk kez gören biri için İzlanda, gerçekten eşi görülmemiş bir güzellikteydi.

Pitt adaya yaklaştıkça, kar kaplı dorukların giderek büyümesini ve Ulysses'in altındaki denizin okyanus derinliklerine özgü koyu mavilikten, giderek sığlaşan kıta sahanlığının yeşil rengine dönüşmesini izledi. Gemi sonra yüzünü çevirip doksan derecelik bir açı yaparak denizden fışkırmış gibi duran lav tepelerine paralel bir rotaya girdi. Çatıları kırmızı kiremitlerle kaplı, yeşillikler içinde bir balıkçı köyünün üstünden geçtiler.

Hunnewell kısa bir şekerlemeden uyanarak sordu. "Saat kaç?"

Pitt, "Sabah, dördü on geçiyor," diye yanıtladı.

Şu güneşe bakan da öğleden sonra dört sanır. Hunnewell yüksek sesle esneyerek küçücük pilot kabini içinde boşuna gerinmeye çalıştı. "Şu anda yumuşak bir yatağın beyaz çarşafları içinde uyuyabilmek için sağ kolumu seve seve gözden çıkarırdım."

Gözlerini açık tut, çok kalmadı.

Reykjavik'e ne kadar var?

Yarım saat daha. Pitt aygıtlara bakmak için sustu. "Daha önce kuzeye sapabilirdim, ama kıyıların görünümünü izlemek istedim."

"Catawaba'dan ayrılalı altı saat kırk beş dakika olmuş. Hiç fena değil. "

"Şu fazladan yakıt tankını almamış olaydık, çok daha çabuk varırdık. "

"Evet ama o olmasaydı, şimdi ta oralarda bir yerden kıyıya doğru dört yüz mil yüzmeye çalışıyorduk. "

Pitt güldü. "Kıyı Koruma'ya imdat çağrısı yapabilirdik."

"Yarbay Koski'nin biz ayrılırken yüzünü görmedin mi? Banyo küveti içinde bizi boğulurken görse, elinin altındaki su tıkacını bile çıkaracağını sanmıyorum. "

"Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, amiral olması için Koski'ye oyumu verirdim. Benim kitabıma göre yaman bir herif. "

Hunnewell, "Beğenini çok tuhaf yollarla gösteriyorsun," dedi kuru kuru. "Şu alev püskürtücü hakkındaki varsayımın dışında ki bunun için kutlarım seni adama hemen hemen hiçbir şey söylemiş değilsin."

"Söyleyebildiğimiz kadar gerçeği söyledik ona. Gerisi zaten yüzde elli varsayım işiydi. Ondan gizlediğimiz tek gerçek, Fyrie'nin buluşunun ne olduğu. "

Zirkonyum. Hunnewell önünde uzanan boşluğa bakıyordu. Atom sayısı: Kırk.

Pitt, "Jeoloji dersimden ite kaka geçmiştim," dedi gülerek.

"Nesi var bu Zirkonyum'un? Böyle bir kitle kıyımına yol açacak denli değerli mi? "

"Arıtılmış Zirkonyum, yok denecek denli az radyasyon özümlediği için atom reaktörleri yapımında çok önemlidir. Atomik araştırmalarla uğraşabilen her ülke, bu maddeden bolca ele geçirmek için can atar. Eğer Fyrie ve adamları gerçekten zengin bir Zirkonyum yatağı bulmuşlarsa, bunun kolayca yüzeye çıkarılabilecek denli sığ denizde olduğunu sanıyor Amiral Sandecker. "

Pitt pencereye dönüp altında masmavi uzanan denize baktı. Yedeğinde zincir gibi uzanan bir dizi kayıkla bir balıkçı teknesi süzülüyordu. Tekneyi izlerken aklı denizin altında yatan bu gizemli maddedeydi.

Hiç de kolay bir iş değil, diye motorun gürültüsünü bastıracak bir sesle söylendi. "Deniz dibinden ham filiz çıkarmak korkunç bir iştir."

"Evet, ama yapılamayacak bir iş de değil. Dünyanın en bilgili sualtı madencileri Fyrie Limited şirketinde çalışıyor. Aslında biliyor musun, Kristjan Fyrie de imparatorluğunu bu yolla kurmuştu. Afrika kıyılarında elmas çıkararak. Hunnewell büyük "

bir hayranlıkla anlatıyordu. "Mozambik'in küçük bir limanı olan Beira'da işe başladığında daha on sekiz yaşında, eski bir Yunan yük şilebinde çalışan işçiydi. Elmas kokusunu alması çok sürmedi. O günlerde elmas kaynıyordu oralarda ama

büyük sendikalar her yere el atmış, tüm üretimi denetimleri altına almışlardı. İşte Fyrie'nin diğerlerinden ayrıcalığı burada başlıyordu; kurnaz ve yaratıcı bir aklı vardı.

"Kıyıdan iki mil ötede elmas yatakları varsa, diye düşündü, neden suyun içinde, kıta sahanlığında olmasın? Bu düşünceyle, beş ay boyunca her gün Hint Okyanusunun ılık sularına dalıp çıktı. Sonunda deniz yatağının umut verici bir kesimini bulmuştu. Şimdi iş, deniz dibini taramak için gerekli gereçleri sağlayacak parayı bulmaya kalıyordu. Fyrie, Afrika'ya geldiğinde üstündeki gömlekten başka bir şeyi yoktu. Bölgedeki paralı beyazlardan yardım istemek boşunaydı. Hepsini kendilerine alıp ona hiçbir şey bırakmazlardı. "

Pitt, "Bir şeyin yüzde birini almak, hiçbir şey almaktan daha iyidir," dedi.

Hunnewell, "Kristjan Fyrie böyle düşünmüyordu," dedi. "Onda gerçek İzlandalı kanı vardı: Kârı paylaş ama kolay kolay kaptırma. Mozambikli siyahlarla anlaşıp bir sendika kurdurdu, tabii bu sendikanın başkanı ve genel yöneticisi Fyrie olmuştu. Siyahlar tarama işleri için gereçleri alacak parayı sağlayınca, Fyrie günde yirmi saat çalışıp sistemi bir IBM bilgisayarı gibi işler duruma soktu. Beş ay dalgıçlık yapmasının karşılığını alıyordu. Tarama sonucu, neredeyse işe girişir girişmez yüksek kalitede elmas çıkmaya başladı. İki yıl içinde Fyrie kırk milyonluk bir adam olmuştu."

Pitt, Ulysses'in önünde, bin metre kadar yukarda siyah bir nokta fark etti. "Fyrie'nin geçmişini bayağı iyi incelemişsin."

Hunnewell, "Biliyorum biraz tuhaf gibi görünüyor," diye devam etti. "Ama Fyrie giriştiği bir işte iki yıldan fazla kalmazdı. Çoğu insan o işin suyunu sıkıncaya dek uğraşır. Ama Kristjan öyle değildi. Düşlerinin ötesinde bir servet yaptıktan sonra, tüm işi ilk başta para koyan insanlara devretti."

Hiç karşılık almadan mı?

"Tümünü birden. Tüm hisselerini yerli hissedarlara dağıtıp onun yokluğunda işi başarıyla yürütebilecek yalnız siyahlardan oluşan bir yönetim kurulu kurdu. Sonra da ilk gemiye atlayıp İzlanda'ya döndü. Afrikalıların büyük değer verdiği birkaç beyazın başında Kristjan Fyrie gelir. "

Pitt'in az önce siyah bir nokta olarak gördüğü şey giderek bir jet uçağına dönüşmüştü. Öne doğru uzanıp maviliğin içine doğru baktı. Gelen araç İngilizlerin ürettiği son model jetlerden biriydi; süratli, güvenli ve içinde on iki yolcuyla hiç yakıt yenilemeden dünyanın yarısını birkaç saat içinde aşacak nitelikte. Üstlerinden uçup geçerken, Pitt bunun baştan aşağı siyaha boyanmış

olduğunu gördü.

Fyrie sonra nasıl işlere girişti? diye sordu.

"İngiliz Kolumbiya'sında Vancouver Adası açıklarında manganez çıkardı, sonra Peru'da bir deniz petrol yatağı işletti. Ne kimseyle ortaklığı, ne de para desteği sağlayanı vardı. Fyrie Limited şirketini kurup denizaltı jeolojik işletmeler alanında uzmanlaştı. "

Ailesi var mıydı? "Hayır, annesiyle babası o çok küçük yaşlardayken bir yangında ölmüşlerdi. Tek yakını, aynı yumurta ikizi olan bir kız kardeşi. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Fyrie onu İsviçre'de iyi bir okula sokmuş, sonra söylentilere göre kız Yeni Gine'ye bir yere misyonerlik yapmaya gitmiş. Erkek kardeşinin varlığı belli ki onu hiç ilgi... "

Hunnewell sözlerini bitiremedi. Yüzü Pitt'e dönük olarak yana sıçradı, gözleri anlamsız bakıyor, ağzı şaşkınlık içinde açılmış ama tek söz çıkaramıyordu. Ölü gibi öne doğru savrulurken, pilot kabinini koruyan pleksiglas bir anda tuzla buz oldu. Pitt kendini yana atıp yüzüne çarpan soğuk havadan korunmak için bir kolunu kaldırdığı sırada helikopterin kontrolünü yitirdi. Aerodinamiği birden büyük ölçüde değişen araç, burnu havada, kuyruğu üzerine dikilerek Pitt'in ve baygın Hunnewell'in koltuklarına sırtüstü çakılmalarına neden oldu. Tam o anda Pitt, koltukların arkasına isabet eden mermileri fark etti. Bu ani ve kontrolü dışında yapılan manevra, geçici olarak hayatlarını kurtarmıştı. Siyah jetin içinden ateş eden, hiç beklemediği bu değişiklik üzerine atışının çoğunu boşa yapmıştı.

Helikopterin ağır hızıyla baş edemeyecek olan esrarengiz jet, gürleyerek geçti ve yüz seksen derecelik bir dönüşle yeni saldırıya hazırlandı. "Alçaklar," diye sövdü Pitt. "Demin yanımızdan geçtikten sonra bayağı keskin bir dönüş yapmış olmalılar."

Saatte iki yüz millik bir hava akımının gözlerini yırtarcasına çarpmasına karşın, Pitt helikopteri düz bir yatay düzeyde tutmaya çalışıyordu. Gövdesini koltuğa mıhlayan görünmez gücü azaltmak için lövyeyi aşağı indirdi.

Siyah jet bir kez daha yanından kayıp geçti, fakat bu kez Pitt hazırlıklıydı. Ansızın Ulysses'i durdurup olduğu yerde yükseltti. Bu numara işe yaradı. Jet altından geçerken makineli tüfeği kullanan adam namluyu zamanında yukarı çeviremedi. Pitt iki kez daha saldırganı atlatmayı başardı. Ama artık yapacak başka oyunu kalmamış gibiydi ve düşmanının onu yok etmesi bir an sorunuydu.

Pitt kendini kandırmaya çalışmadı. Kaçış yoktu; bu savaş çok fazla tek

yanlıydı. Maçın bitmesine birkaç saniye kala yedi sıfır yenik durumda bir takıma benziyordu. Helikopteri denize altı metre yüksekliğe indirirken, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Yengi olanaksızdı, ama bir beraberlik için çok küçük de olsa bir şans daha vardı. Son saldırısı için yaklaşan siyah jete bir kez daha baktı. Artık çelik kaplı mermilerin Ulysses'in ince alüminyum duvarlarını delik deşik etmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Pitt helikopteri düzleyip, betondan bir kuş gibi üzerine gelen jeti bekledi.

Atışları yapan, açık kargo kapısı önünde uzanmış, bu kez işini biraz ağırdan alıyordu. Mermi şeridi yanında sarkarken, helikopterle aralarındaki boşluğun kapanmasını bekledi. Ölüm barajına tam otuz metre kala, Pitt, Ulysses'i birden havaya yükseltip gelen jetin üstüne savurdu. Pervane palaları uçağın yatay stabilizatörüne çarparak paramparça oldular. Pitt hemen motoru kapattı. Biraz sonra Pitt'in kulaklarında ıslık çalan rüzgâr dışında her yer büyük bir sessizliğe gömülmüştü.

Burun üstü suya çakılmasından az önce Pitt dönüp jete baktı. Kuyruk kesimi kırık bir kol gibi sarkıyordu. Hâlâ baygın olan Hunnewell ve Pitt'in durumlarıysa ondan iyi sayılmazdı.

Suskun helikopterin bir taş parçası gibi yirmi metre yükseklikten denize düşmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Suya çarpmaları Pitt'in korktuğundan da şiddetli oldu. Kıyıya bir futbol alanı uzaklığında, üç metre derinliğindeki denize yanlamasına düştüler. Pitt'in başı yana çarpınca birden gözleri karardı. Fakat neyse ki buz gibi suyun şokuyla hemen kendine geldi. Bulantılar içinde kıvranırken, neredeyse kendini tümden koyuverip son uykusuna dalmak için istek duyuyordu.

Yüzü acıyla buruşarak güvenlik kemerini ve omuz kayışlarını çözdü. Helikopter suyun içine gömülmeden hemen derin bir soluk alıp, baygın Hunnewell'i de çözerek başını suyun üstüne çıkardı. Bu arada Pitt kayarak bir dalgayla savruldu. Hâlâ Hunnewell'in yakasına yapışmış olarak kıyıya doğru yüzmeye çalıştı. Dalgaların da yardımıyla bir süre sonra kayalık zemine ulaşmayı başarmıştı.

Eğer o güne dek Pitt bozulmanın nasıl olduğunu merak ettiyse, artık bu konuda epey bilgili sayılabilirdi. Dondurucu su bedeninin her noktasına milyonlarca arı sokmuş gibi saplanıyordu.

Kulakları tıkanmış, başı kopacak gibi ağrıyor, burun delikleri su dolmuş, sinüslerini bıçak gibi kesiyor, ciğerleriyse sanki nitrik asite daldırılmış gibiydi. Sonunda dizleri kayalık zemine değmeye başlayınca büyük bir çabayla ayağa

kalktı. Eğer ilerde intihar etmeye karar verecek olursa, bunun boğularak olmayacağına kendi kendine yemin etti.

Sendeleye sendeleye çakıl dolu kumsala çıkarken, Hunnewell'i de sürükler gibi taşıyordu. Su kesimini birkaç adım geçtikten sonra Pitt, Hunnewell'i yere bırakıp kalp atışını yokladı. Çarpıntı hızlıydı ama olağanüstü sayılmazdı. Sonra Hunnewell'in sol kolunu gördü. Makinalı tüfek mermileriyle paramparça olmuştu. Uyuşmuş elleriyle mümkün olduğunca çabuk gömleğini çıkardı ve kollarını söktü. Sonra kan kaybını önlemek için Hunnewell'in kolunu sımsıkı sardı. Yaranın derin olmasına karşın atardamarlar zedelenmemiş, dolayısıyla büyük bir kan kaybı olmuyordu. Hunnewell'in sırtını bir kayaya dayayıp kanamayı azaltmak için koluna uydurma bir askı yaptı.

Dostu için artık Pitt'in yapabileceği bir şey kalmamıştı. Taşların üstüne uzanıp sızıların ve bulantının her yanını sarmasını bekledi. Gözlerini kapatıp acısının el verdiğince kendinden geçmemeye çalıştı.

Doğal olarak Pitt'in baygınlığının saatlerce sürmesi gerekirdi ama beyninin derinliklerinde bir yer uyarıcı sinyal vermeye başlamış, o da bu uyarıcıya içgüdüsel bir karşılık vererek gözlerini, kapatmasından tam yirmi dakika sonra açmıştı. Gördüğü son durum şimdi farklıydı. Gökyüzü ve bulutlar aynı biçimde duruyordu ama önünde yeni bir şey vardı. Çevresine birikmiş beş çocuğu seçebilmesi bir saniye sürdü. Pitt ve Hunnewell'e bakarlarken, çocukların yüzünde en küçük bir korku belirtisi yoktu.

Pitt bir dirseği üstüne doğrulup gülümsemeye çalışarak ki bu hiç de kolay olmamıştı, "Günaydın gençler, epey erken kalkmışsınız," dedi.

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi, çocukların gözleri birden yaşça kendilerinden biraz daha büyük olan bir oğlan çocuğuna çevrildi. Çocuk konuşmaya başlamadan biraz duraksadı, sonra, Bunlar kardeşlerim, dedi "Babamın ineklerini tepedeki otlağa götürüyorduk. Sizin..." Aradı, sözcüğü bulamayınca sustu.

Pitt, "Helikopter mi?" diyecek oldu.

"Evet, o. Helikopter. Okyanusun içinde yatan helikopterinizi gördük" Birden yüzü kızardı."İngilizcem pekiyi olmadığından."

Pitt, "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Utanacak biri varsa oda benim. Sen İngilizceyi bir Oxford profesörü gibi konuşuyorsun, ben İzlanda dilinde iki kelimeyi bir araya getiremiyorum."

Bu övgüyle yüzü parlayan çocuk Pitt'in ayağa kalkmasına yardım etti.

“Yaralanmışsınız efendim. Başınız kanıyor."

"Benimki önemli değil. Tehlikeli yaralı olan arkadaşım onu en yakın doktora bir an önce götürmemiz gerek"

Sizi görür görmez babamı çağırmak için en küçük kardeşimi göndermiştim. Birazdan kamyonuyla burada olur. "

Tam o sırada Hunnewell güçsüz bir sesle inledi. Pitt eğilip onun saçsız başını kucağına aldı. Yaşlı adam kendine gelmişti.

Gözleri çevresinde dolanıp önce Pitt'e, sonra da çocuklara baktı. Ağır ağır solurken konuşmaya çalıştı. Pitt'in elini sımsıkı tutarken yüzünde tuhaf bir rahatlık belirdi. Büyük bir çabayla "Tanrı seni korusun..." dedi ve kısa bir soluk verdi. '

Dr. Hunnewell ölmüştü.

BÖLÜM 6

Çiftçiyle en büyük oğlu Hunnewell'i kamyonete taşıdılar. Pitt arkada oturup dostunun başını kolları arasına aldı. Donuk gözlerini eliyle kapatıp birkaç uzun beyaz telden oluşan saçlarını düzeltti. Çoğu ÇOCUK ölümden korkardı, fakat kamyonetin arkasında Pitt'i çevreleyen kız ve erkek çocukları, gördükleri karşısında hiçbir tepki göstermiyorlar, herkesi bekleyen bu kesin sonu kabullenmiş görünüyorlardı.

İriyarı, yakışıklı ve açık hava işçiliğiyle oldukça dinç görünen çiftçi, çayırlardan, bayırlardan ağır ağır ilerleyerek beyaz evlerden oluşan küçük bir köyün biraz dışında bir evin önünde durdu.

Kalın çerçeveli gözlükleri olan, ufak tefek, yeşil gözlü bir adam dışarı çıkıp kendini Dr. Jonsson olarak tanıttı. Hunnewell'i yokladıktan sonra, Pitt'i kulübesinin içine götürüp alnındaki beş santimlik yarığı dikti. Daha sonra Pitt doktorun verdiği kahve ve şnapsı yudumlarken çiftçiyle oğlu içeri girdi.

Oğlan başını sallayıp konuştu. "Eğer Reykjavik'e gitmek istiyorsanız babam sizi ve arkadaşınızı götürmekten onur duyacağını söylüyor."

Pitt ayağa kalkıp bir an çiftçinin sıcak ifadeli gözlerine baktı. Oğlana, "Babana çok teşekkür ettiğimi söyle, ben daha çok onur duyarım," diyerek elini uzattı, adam bu eli sımsıkı kavradı.

Oğlan Pitt'in sözlerini çevirdi. Babası yalnızca başını salladı, sonra her ikisi de odadan çıktılar.

Pitt bir sigara yakıp soru dolu gözlerle Dr. Jonsson'a baktı.

"Doktor, siz de bu tuhaf insanlardan birisiniz. Hepinizin içi sımsıcak ve yardımsever, oysa dış görünüşte son derece kuru ve içe kapanık oluyorsunuz. "

"Reykjavik'te yaşayanları daha açık bulacaksınız. Burası köy yeri; bizler bu güzel fakat uygarlıktan uzak ve sert topraklar üstünde yaşarız. Kentlerden uzakta yaşayan İzlandalılar dedikodu yapmamalarıyla ünlüdürler; kendi aramızda, neredeyse hiç konuşmadan düşüncelerimizi anlayabiliriz. Yaşam ve sevi sıradan

şeylerdir; ölümse herkesçe kabullenilmiş mutlak bir olgudur. "

"Ceset başında çocukların öyle kayıtsız durduklarını görünce merak etmiştim. "

"Bizim için ölüm yalnızca bir ayrılıktır, üstelik yalnızca görsel bir ayrılık. Çünkü bakın... Doktor eliyle pencerenin dışında kilise bahçesini ve oradaki mezar taşlarını gösterdi. "Bizden önce göçenler hâlâ buradadır."

Pitt çeşitli yeşillikteki küflü çimenler üstünde, türlü açılarla yükselen mezar taşlarına birkaç dakika bakakaldı. Sonra elişi çam bir tabutu kamyonete taşımakta olan çiftçi dikkatini çekti, iri, sessiz adam yeni doğmuş bebeğini tutan bir baba gibi Hunnewell'i tabutun içine yerleştirdi.

Pitt, "Çiftçinin adı nedir?" diye sordu.

Mundsson, Thorsteinn Mundsson. Oğlunun adı da Bjarni.

Pitt, tabut kamyonetin içine yerleştirilinceye dek pencereden izledi. Sonra başını çevirdi. "Hep içim içimi yiyecek, acaba farklı davransaydım, Dr. Hunnewell şimdi sağ olur muydu?"

"Kim bilebilir? Unutma ki dostum, eğer on dakika erken ya da geç doğmuş olsaydın, belki de yollarınız hiç kesişmeyecekti. "

Pitt gülümsedi. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama gerçek olan bir şey var, yaşamı bir an için benim ellerimdeydi, bense bocalayıp onu yitirdim." Olay yeniden gözlerinde canlanarak biraz duraksadı. "Kumsalda kolunu sardıktan sonra yarım saat kadar kendimden geçmişim. Eğer uyanık kalsaydım, kan kaybından ölmezdi."

"Vicdanınız rahat olsun. Dr. Hunnewell'iniz kan kaybından ölmedi. Yarasının şoku, düşmenizin şoku, donma derecesindeki suyun şoku ölümüne neden oldu. Eminim, otopsi yapılacak olursa kan kaybından önce kalp yetersizliği ortaya çıkacaktır. Oldukça yaşlı sayılırdı, üstelik gördüğüm kadarıyla sporcu bir yapısı da yoktu. "

Bilim adamıydı, okyanus bilimci, hem de en iyisi.

"O halde ona gıpta ederim."

Pitt bir an anlamadan köy doktorunun yüzüne baktı. "Neden böyle dediniz?"

"Çünkü o deniz insanıydı ve çok sevdiği denizin yanında öldü, belki de son düşünceleri su gibi huzur doluydu. "

Pitt, "Tanrıyı andı," diye mırıldandı.

"Şanslıymış, ben de kendimi şanslı sayarım, eğer ölümüm burada olur, doğduğum yere yüz metre uzaklıktaki bu kiliseye gömülür, onca yıldır sevdiğim, dertlerini dert edindiğim insanların arasında olursam... "

"Bir yerde bağlanıp kalma eğiliminizi keşke ben de paylaşabilseydim, doktor, ama soyumda bir yerde atalarımdan biri çingeneymiş. Ben de onun göçebelik huyunu kapmışım. Aynı yerde en uzun yaşama rekorum üç yılı aşmaz. "

“İlginç bir soru; hangimiz daha şanslıyız acaba?”

Pitt omuz silkti. "Kim bilir? İkimiz de farklı davulcuların sesini duyuyoruz."

Jonsson, "İzlanda'da," dedi. "Biz farklı balıkçıların yemini kovalıyoruz."

“Siz yanlış alan seçmişsiniz, doktor. Ozan olmalıymışsınız.”

“Ben zaten ozanım. Dr. Jonsson güldü. "Her köyde en az dört beş ozan vardır. Dünyada İzlanda kadar okur sayısı yüksek başka bir ülke bulamazsınız. Yılda beş yüz bin kitap satılır, tüm nüfusumuzsa iki yüz bindir."

Sözünü bitirdiği anda içeri iki adam girdi. Polis üniformaları içinde sakin, güçlü ve son derece resmi görünüyorlardı. İçlerinden biri başıyla doktora selam verince, Pitt olup biteni anladı.

"Polis çağırdığınızı benden gizlemek zorunda değildiniz, Dr. Jonsson. Kimseden gizlediğim bir şey yok. "

"Kusura bakmayın ama Dr. Hunnewell'in kolu mermi yarasıyla o hale gelmişti. Kurşun yarasını tanıyacak kadar yaralı avcı tedavi ettim. Yasalar, sanırım sizin ülkenizde de olduğu gibi, bu konuda açıktır. Tüm kurşun yaralarını polise bildirmeliyim. "

Pitt durumdan pek hoşlanmamıştı, ama yapacağı bir şey yoktu. Karşısında izbandut gibi duran iki polise, siyah bir jetin Ulysses'e saldırıp kurşun yağmuruna tuttuğunu anlatsa, pek inanacağa benzemiyorlardı. Buzdağı içindeki gemiyle jet arasındaki ilişki rastlantı olamazdı. Kesin olan bir şey vardı, o da önceleri salt kayıp bir gemiyi aramakla başlayan bu iş, sonunda hiç de iç açıcı olmayan karmaşık bir entrikaya dönmüştü. Bıkmıştı artık, yalan söylemekten, bütün bu işlerden. Aklını tek bir düşünce dolduruyordu: Hunnewell’i ölmüştü ve birisi bunun hesabını verecekti.

Polislerden biri, "Düşen helikopterin pilotu siz misiniz, efendim?" diye sordu. İngilizcesi ve kibar ses tonuyla tam bir İngilizdi fakat o son söylediği 'efendim' zorla çıkmış gibiydi.

Pitt, "Evet," diyebildi.

Polisler Pitt'in kısa yanıtı karşısında bir an durakladılar. Bir tanesi sarışındı; üniformasının kolları ve bacakları kısa geliyordu. "Sizin ve ölen dostunuzun adı, lütfen?"

"Pitt, Binbaşı Dirk Pitt, Birleşik Devletler Hava Kuvvetlerinden. Tabutun içindeki adamın adı da Dr. Wİlliam Hunnewell'di, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütünden. Her iki polisin de söylediklerini yazmayışları Pitt'in dikkatini çekti.

"Nereye gidiyordunuz? Herhalde, Keflavik'teki havaalanına, değil mi? "

“Hayır, Reykjavik, helikopter alanına.”

Polis memurunun gözlerinde bir an için bir şaşkınlık dolaştı. Bunu kimse fark etmeyebilirdi, fakat Pitt'in gözünden kaçmadı.

Soruları soran memur esmer ve gözlüklü olan arkadaşına dönüp İzlanda dilinde bir şeyler söyledi. Öfkeyle başını dışarda duran kamyonete çevirdi, sonra kaşları çatık olarak Pitt'e döndü. "Nereden kalkmıştınız, efendim?"

"Grönland'dan... ama yerin tam adını veremeyeceğim. Yirmi harfli bir sözcük, sanırım hiçbir Amerikalı bu adı söyleyemez.

Dr. Hunnewell ile devletimiz adına bir keşif gezisine çıkmıştık.

Doğu Grönland Akıntısı içindeki buzdağlarının haritasını çıkarıyorduk. Amacımız Danimarka Boğazını boylamasına aşıp, Reykjavik'te yakıt almak, sonra elli mil kuzeyden paralel bir rotayla batı Grönland'a dönmekti. Ama ne yazık ki, hesabımız tutmadı, yakıtımız tükenip kıyıya bir yere düştük. Aşağı yukarı hepsi bu işte." Pitt, nedenini kendisi de bilmeden yalan söylemişti.

Şu işe bak, dedi kendi kendine, artık huy haline geliyor.

Tam olarak nereye düştünüz?

Pitt, "Nereden bileyim ben," diye terslendi. "İnek çayırını üç sokak geçip Broadway'e gelince sola sap. Helikopter üçüncüyle dördüncü dalga arasında park edilmiştir. Sarı olduğu için hemen gözünüze çarpar."

Lütfen anlayışlı olun, efendim. Birden adamın yüzünün kızarması Pitt'in hoşuna gitti. "Üstlerimize rapor verebilmek için tüm ayrıntıları bilmemiz gerek."

"O halde neden oyalanıp duruyorsunuz da Dr. Hunnewell'in kurşun yaralarını sormuyorsunuz? Esmer memurun yüzü bir anda değişti. Pitt, Dr. Jonsson'a döndü. "Buraya gelme nedenleri bu değil miydi?"

Jonsson, "Yasalarla işbirliği yapmak benim görevimdir," dedi.

“Peki, dostunuzun kurşun yarasını açıklayın bakalım,” dedi sarışın olanı.

“Kutup ayısı vurmak için yanımıza bir tüfek almıştık,” dedi Pitt ağır ağır. "Düşerken kazayla ateş aldı, kurşun da Dr. Hunnewell'in dirseğine geldi."

Pitt'in gördüğü kadarıyla, iki polis de bu alaylara bir tepki göstermiyordu. Çeşitli hesaplar içinde sabırsız sabırsız Pitt'e bakıyordu. Hesaplıyorlar, diye düşündü Pitt, eğer isteklerine karşı direnirsem, beni nasıl yola getireceklerini hesaplıyorlar. Bu da çok sürmedi.

"Bağışlayın, efendim, fakat sorgunuz için sizi karakola götürmek zorunda bırakıyorsunuz bizi. "

"Beni götüreceğiniz tek yer, Reykjavik'teki Amerikan konsolosluğu olabilir. Ne İzlandalılara karşı bir suç işledim, ne de herhangi bir yasanızı çiğnedim. "

"Yasalarımızı yeterince bilirim, Binbaşı Pitt. Sabahın bu saatinde yatağımızdan çıkıp soruşturma yapmaya biz de hevesli değiliz. Ama sorular gerekliydi. Verdiğiniz yanıtlar doyurucu olmadı, bu nedenle ne olup bittiğini öğreninceye dek sizi karakolumuza götürmek zorundayız. Oradan konsolosluğunuzu arayabilirsiniz. "

"Zamanı gelince yaparım, memur bey, ama önce kimliğinizi gösterir misiniz? "

Anlamıyorum. Polis memuru soğuk soğuk Pitt'e baktı.

"Neden kimliğimizi gösterecekmişiz? Bizim kim olduğumuz belli.

Dr Jonsson da burada işte, güvenilir olduğumuza kefildir. Bu sırada ne bir belge, ne de olağan polis kimlik kartı göstermişti. Gösterdiği tek şey, giderek artan huzursuzluğuydu.

"Resmi yetkileriniz kuşkusuz yeterlidir, baylar," dedi Jonsson neredeyse özür diler gibi. "Ama genellikle bizim köyümüze Çavuş Arnarson bakardı. Sizi daha önce bu köyde gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Arnarson, Grindavik'ten acele bir iş için çağrıldı. Kendisi gelinceye dek, sizinle ilgilenmemizi rica etti. "

Bu bölgeye mi atandınız?

"Hayır, bir tutukluyu teslim almak için kuzeye gidiyorduk. Çavuş Amarson'a uğrayıp bir kahve içelim dedik. Ama ne yazık ki, tam kahve piştiğinde hem sizden, hem Grindavik'ten aynı anda çağrı aldık. "

"O zaman, çavuş gelinceye dek Binbaşı Pitt in burada kalması daha iyi olmaz mı? "

"Hayır sanmıyorum. Burada hiçbir sonuca varamayız. Pitt'e döndü. Özür dilerim, binbaşı. Lütfen bize kızmayın, sizi böyle palas pandıras götürdüğümüz için." Sonra Jonsson'a baktı "Sanırım sizin de gelmeniz iyi olur, doktor, belki binbaşının yarası bakım ister. Bu iş yalnızca bir formalite olacak."

Amma da formalite, diye düşündü Pitt, koşulları gözden geçirince. Polis memurlarının isteklerine uymaktan başka çare yoktu. "Peki, Dr. Hunnewell ne olacak?"

Çavuş Arnarson'dan bir kamyon yollamasını rica ederiz.

Jonsson çekingen bir biçimde gülümsedi. "Bağışlayın, baylar binbaşının başındaki yarayla henüz işim bitmedi. Yolculuğa çıkabilmesi için iki dikiş daha atmam gerekiyor. Lütfen gelin, binbaşı." Yana çekilip Pitt'e muayene odasına geçmesi için işaret etti, sonra da kapıyı kapadı.

Pitt, "Beni kesip biçme işiniz bitti sanıyordum," dedi gülerek.

Jonsson, "Bu adamlar sahtekâr," dedi fısıltıyla.

Pitt yutkundu. Sessizce kapıya gidip kulağını dayarken yüzünde şaşkınlık belirtisi yoktu. İçerden konuşma sesleri duyunca rahatlayıp Dr. Jonsson'un yanına döndü. "Emin misiniz?"

"Evet, Çavuş Arnarson Grindavik bölgesine bakmaz. Ayrıca kahvenin kokusuna bile dayanamaz, alerjisi vardır, bu yüzden mutfağında bile bulundurmaz. "

"Şu sizin çavuş, bir seksen boyda, seksen beş kiloda bir adam mı? "

"Aşağı yukarı öyle... çok eski bir dostumdur. Birçok kez muayene etmişimdir. Jonsson'un yüzünde şaşkınlık belirdi. "Hiç görmediğiniz bir insanı nasıl böyle tanımlayabildiniz?"

"Konuşmaları yapan adam Arnarson'un üniformasını giyiyor. Biraz dikkatli bakarsanız, ceketin kolunda sökülmüş çavuş sırmasının izlerini görürsünüz. "

Jonsson, "Anlıyorum," diye fısıldadı. Yüzü solmuştu. "Neler oluyor?"

"Ben de tümüyle biliyor değilim. On altı, belki de on dokuz kişi öldü ve bu öldürmeler belki daha sürecek. Sanırım son kurban Çavuş Arnarson oldu. Şimdi sıra sizle bende. "

Jonsson korkmuş görünüyor, şaşkınlıktan ve çaresizlik içinde ellerini

kavuşturup çözüyordu. "Yani bu iki katili görüp onlarla konuşmuş olduğum için öldürülmem mi gerekiyor?"

"Korkarım, doktor, siz de yok edilmesi gereken bir tanıksınız, çünkü ilerde olanları tanıtlayabilirsiniz. "

"Peki, ya siz, binbaşı, neden bu adamlar sizi öldürmek için bunca incelikli yollara başvuruyorlar? "

"Dr. Hunnewell ve ben de görmememiz gereken bir şey gördük.

Jonsson, Pitt'in duygu göstermeyen yüzüne baktı. "Bu köyde herkesi ayağa kaldırmadan bizi öldürmeleri olanaksız, İzlanda küçük bir ülkedir. Hiçbir kaçak burada uzun süre gizlenemez."

"İş adam öldürmeye gelince hiç kuşkunuz olmasın, bu adamlar tam profesyoneldir. Birisi onlara para veriyor, hem de iyi para veriyor. Biz öldükten bir saat sonra büyük olasılıkla ellerinde buzlu içkileri, Kopenhag'a, Londra'ya ya da Montreal'a giden bir jet yolcu uçağında olacaklardır. "

Profesyonel katil olarak, çok kayıtsız görünüyorlar.

"Kendilerini sıkmaya gerek yok da ondan. Nereye kaçabiliriz ki? Onların otomobili de, Mundsson'un kamyonu da dışarda. Biz kapıyı bile açamadan önümüzü keserler. Pitt eliyle pencerenin dışını gösterdi. "İzlanda açıklık bir ülke. Demin siz söylediniz, burada bir kaçak uzun süre gizlenemez."

Jonsson sessizce durumu kabullenip başını eğdi, ama az sonra gülümser gibi oldu. "O zaman tek seçeneğimiz dövüşmek. Otuz yıldır yaşam kurtarmak için çalıştıktan sonra bunun tersini yapmak benim için zor olacak."

Ateşli silahınız var mı?

Jonsson derin bir iç çekti. "Hayır, ava çıkmam, arasıra balık tutarım. Burada silah sınıfına girebilecek tek şey, ameliyat gereçlerim."

Pitt içinde cerrahi gereçlerin ve ilaçların titizlikle yerleştirilmiş olduğu beyaz, çelik çerçeveli cam dolabın önüne gitti ve kapısını açtı. "Onlara karşı bir üstünlüğümüz var," dedi dalgın dalgın. "Yaptıkları oyunun farkında olduğumuzu bilmiyorlar. Öyleyse onlara eski bir Amerikan oyunu oynayabiliriz."

Tam iki dakika sonra Jonsson muayene odasının kapısını, içerde oturan Pitt'in görünebileceği biçimde açtı. Pitt elindeki sargı bezini kanayan başına tutuyordu. Jonsson İngilizce konuşan adama seslendi. "Bana biraz yardım edebilir misiniz? Üçüncü bir el gerekiyor da."

Adam biraz şaşırarak bir kaşını kaldırdı, sonra da yanında oturan arkadaşına omuz silkerek baktı. Arkadaşı gözleri yarım kapalı, kendinden emin, düşüncelere dalmıştı.

Jonsson kuşku çekmemek için kapıyı biraz aralık bırakmıştı, fakat muayene odasının yalnızca çok küçük bir bölümü görülebiliyordu. "Eğer iki elinizle binbaşının başını dik tutabilirseniz, kolayca işimi bitirebileceğim. Sürekli başını oynattığı için bir türlü dikemiyorum."

Jonsson bir göz kırpıp İzlanda diliyle ekledi. "Bu Amerikalılar biraz acı duyunca çocuk gibi oluyorlar."

Sahte polis gülerek yerinden kalkıp şakayla doktora bir dirsek attı. Sonra odaya girip Pitt'in arkasına dolandı ve iki eliyle başını şakaklarından tuttu. "Haydi, haydi, Binbaşı Pitt, birkaç dikişle bir şey olmaz. Ya bir de doktor bir yerinizi kesmek..."

Her şey dört saniye içinde olup bitmişti, hiç ses çıkmadan.

Pitt yavaşça ellerini geri uzatıp sarışın adamın bileğini yakaladı.

Biraz şaşırır gibi olan adam, Jonsson'un ağzına soktuğu tıkaç ve aynı anda ensesine dayanan enjektörle iyice afalladı. Şaşkınlığı büyük bir korkuya dönüşürken, boğazından bir inilti çıkardı fakat tam o sırada Pitt sanki dikilen başı için bağırıyormuş gibi yüksek sesle sövmeye başladı. Adamın gözleri kararmaya başlarken ansızın son bir çabayla kendini geri atmaya çalıştı fakat bilekleri Pitt'in ellerinde kelepçelenmişti. Sonra kendinden geçerek sessizce Jonsson'un kucağına yığıldı.

Pitt hemen eğilip adamın belinde duran tabancayı aldı ve sessizce kapıya doğru yaklaştı. Tabancayı doğrultarak kapıyı ağzına kadar açtı. Sert görünüşlü, gözlüklü zorba bir an için donmuş gibi durup Pitt'e bakakaldı. Sonra eli hemen belindeki tabancaya gitti.

“Kıpırdama!” diye bağırdı Pitt.

Adam bu emre uymayınca küçük bekleme odasında bir patlama oldu. Çoğu insan, 'göz elden çabuktur' der ama pek azı elin havadaki mermiden çabuk olduğunu kabul etmektedir.

Pitt'in mermisi, koparıp götürdüğü başparmakla birlikte ahşap duvara gömülürken sahte polisin elindeki tabanca uçup gitti. Kiralık katilin bir zamanlar başparmağının bulunduğu çıkıntıya bakarken yüzü görülmemiş bir korku ve şaşkınlık içindeydi. Pitt önce silahını yere çevirdi, fakat düşmanının yüzündeki

ifadeyi görünce yeniden üzerine doğrultmak zorunda kaldı. Adamın ağzı ince, beyaz bir çizgi gibi kasılmış, gözlüklerinin ardındaki gözleriyse kapkara bir nefretle bakıyordu.

“Ne kadar da heveslisin ölmeye!”

“Vur beni, binbaşı, hemen, şimdi, tam şurdan!” Sağlam olan eliyle göğsüne vurdu.

"Bak sen şu işe, demek İngilizce biliyordun. Kutlarım seni, konuşmalarımızı anladığını hiç belli etmedin. "

Vur beni! Bu sözler küçük odanın duvarları içinde yankılandı.

"Ne acelemiz var? Nasıl olsa Çavuş Arnarson'u öldürmek suçundan asılırsınız. Pitt tabancanın horozunu kaldırdı. “Onu öldürdüğünüzü söylerken yanılmıyorum, değil mi?"

"Evet, çavuş öldü. Haydi, lütfen sen de aynı şeyi yap şimdi ve beni öldür. Gözleri soğuk fakat yalvarırcasına bakıyordu. "

Jonsson bir şey söylemeden bakıyordu. Şaşkınlık içinde, girmiş bulunduğu yeni ortamı sindirmeye çalışıyordu. Tüm değerleri altüst olmuştu. Bir doktor olarak yaralı bir insanın sürekli kan kaybetmesini izleyemezdi. "Şu eline bir bakayım," diye öne çıktı.

Pitt, "Yaklaşma, geri dur," dedi. "Ölmek isteyen bir adam, köşeye sıkıştırılmış bir fareden bile tehlikelidir."

Jonsson, "Ama nasıl olur, burada durup o adamın acı çekmesini izleyemeyiz," diye karşı çıktı.

Pitt, Jonsson'a aldırmadı. "Haydi, bakalım dörtgöz, seninle bir anlaşma yapalım. Sana maaşını veren adamın kim olduğunu söylersen ikinci kurşunu tam kalbine sıkacağım."

Gözlüğün ardındaki hayvansı gözler bir an bile Pitt'in yüzünden ayrılmadı. Sessizce başını sallayıp bir şey söylemedi.

"Savaşta değiliz, dostum. Tanrı'na ya da ülkene ihanet etmiyorsun. İşverenine bağlılığın, yaşamın kadar değerli mi? "

“Beni öldüreceksin, binbaşı. Sana kendimi öldürteceğim.”

Pitt'e doğru yaklaştı.

Pitt, "Aferin sana," dedi. "Bayağı inatçı bir herifmişsin." Tetiği çekince silah

yine gümbürdedi. Mermi adamın sol bacağına, tam dizinin üstüne saplandı.

Adam neye uğradığını şaşırmıştı. Eliyle parçalanmış sol bacağını tutarak ağır ağır yere çöktü; sağ elini koyduğu yerdeyse giderek büyüyen kırmızı bir birikinti oluşmuştu.

Pitt, "Sanırım, dostumuzun söyleyecek bir şeyi yok," dedi.

Tabancanın horozunu kaldırıp ateşlemeye hazırlandı.

Jonsson, "Lütfen öldürmeyin onu," diye yalvardı. "Vicdanınızda yük olmaya bile değmez bu adamın yaşamı. Yalvarırım binbaşı, tabancanızı bana verin. Nasıl olsa artık kimseye bir zarar veremez."

Pitt birkaç dakika duraksadı, öc alma ve acıma duyguları arasında bocalıyordu. Sonra ağır ağır tabancayı Jonsson'un eline verip başını salladı, Jonsson tabancayı alırken bir elini Pitt'in omzuna koyarak neler duyduğunu anlamış olduğunu belirtmek istedi.

Doktor yorgun bir sesle, "Yurttaşlarımın bu denli üzüntü ve acıya neden olduklarını görmek beni çok üzdü," dedi. "Bu ikisiyle ben ilgilenirim, hemen yetkililere telefon edeceğim. Siz de Mundsson ile Reykjavik'e gidin. Başınızdaki yaranın görünüşü oldukça tatsız, ama fazla zorlanmazsa dert olmaz. En az iki gün yataktan çıkmayın. Bu size doktorunuzun buyruğudur."

“Reçetenizi uygulamam için küçük bir engel var sanırım.”

Pitt çarpık bir gülüşle kapının önünü gösterdi. "Köyde yer yerinden oynar derken yüzde yüz haklıymışsınız." Ellerinde dürbünlü tüfeklerden çifteye kadar her çeşit silah tutan yirmi köylü gözleri Jonsson'un kulübesinde, bekliyorlardı. Mundsson bir elinde tüfeği, ayağını kapının önündeki merdivene dayamış, oğlu Bjarni ise hemen yanında, elinde bir çifteyle bekliyordu.

Pitt iki elini de kolayca görülebileceği biçimde öne uzattı.

"Doktor, sanırım beni temize çıkarmanızın tam zamanıdır. Bu iyi insanlar kimin iyi kimin kötü adam olduğundan emin değiller. "

Jonsson, Pitt'in yanından geçip dışarı çıktı ve birkaç dakika İzlanda diliyle bir şeyler anlattı. Sözlerini bitirdiğinde tüfekler birer birer yere inmiş, köylülerden bir bölümü evlerine dönerken birkaçı da gelişmeleri izlemek için oyalanmaya başlamışlardı.

Jonsson elini uzattı, Pitt bu eli içtenlikle sıktı.

Bu anlamsız cinayetlerin sorumlusunu dilerim bulursunuz, dedi Jonsson.

"Ama eğer bulacak olursanız, sizin yaşamınız için endişe duyarım. Siz adam öldüremezsiniz. Öyle olmasaydı, şu anda evimde iki tane ölü yatıyordu. Korkarım yaşama olan bu saygınız, yenilginiz olacak. Size yalvarırım dostum, zamanı gelince hiç duraksamayın. Tanrı ve talih sizinle olsun."

Pitt, Dr. Jonsson'u son bir kez selamladıktan sonra merdivenlerden inip yola çıktı. Bjarni içeri girmesi için kamyonetin kapısını açtı. Koltuk oldukça sert ve dikti ama Pitt'in buna aldıracak durumu yoktu; tüm bedeni uyuşmuştu. Mundsson motoru çalıştırıp Reykjavik yoluna çıkarken sessizce oturdu. Aslında hemen uykuya dalacak denli bitkindi fakat aklının derinliklerinde bir yerde bir kıvılcım sürekli parlıyor, dalmasına engel oluyordu.

Görmüş olduğu ya da işitmiş olduğu o bir türlü adını koyamadığı şey kafasını kurcalıyordu. Ezgisini anımsayıp bir türlü adını çıkaramadığı bir şarkı gibiydi bu. Sonunda boşverip daldı gitti.

BÖLÜM 7

Pitt defalarca kabaran dalganın dibinden çıkıp Hunnewell'i çeke çeke kıyıya sürüklendi. Defalarca dostunun koluna bandaj yaptı ve yeniden karanlıklara gömüldü. Olaylar her kez gözünde canlandığında bir şeyler yakalamaya çalıştı durdu, fakat her keresinde kaçınılmaz gerçek olan geçmişin değiştirilmeyeceği kendini vurguluyordu. Kanlı kumsal aklından bir türlü sökemediği bir karabasan gibiydi.

Bomboş bir yatak odasında olduğunu sanıp tüm gücünü toplayarak gözlerini açtı. Gerçekten de bir yatak odasındaydı, ama boş değildi.

Günaydın, Dirk, dedi tatlı bir ses. "Uyanacağından umudumu kesmiştim."

Pitt yatağının ayakucunda bir iskemlede oturmakta olan uzun boylu, kahverengi gözlü kıza baktı. "Karşımda bunu bulacağımdan emin olsaydım bu denli ağırdan almazdım."

Kız kahverengi gözleriyle güldü. Uzun, parlak saçlarını kulaklarının arkasına itti. Sonra yerinden kalkıp yatağın başucuna doğru kayar gibi yürüdü. Üzerinde biçimli dizlerine kadar inen kırmızı, yün bir giysi vardı. Öyle baştan çıkarıcı bir güzelliği ya da cinsel çekiciliği bulunmamakla birlikte, karşısına çıkan her erkeği etkileyecek kadar şirindi.

Pitt'in başındaki sargıya dokunurken yüzündeki gülümseme hemen değişerek tipik bir Florance Nightingale ilgisine dönüştü.

“Bayağı kötü şeyler atlatmışsın, çok acıyor mu?”

“Yalnız amuda kalktığım zaman.”

Pitt kızın gösterdiği ilginin içten olduğunu biliyordu; kim olduğunu da. Adı Tidi Royal’dı ve bu şakacı görünüşü karşısındakini aldatabilirdi. Dakikada yüz yirmi sözcük hızla daktilo, bundan biraz daha hızlı steno yazar, sekiz saat boyunca bir kez bile esnemeden daktilonun başında çalışabilirdi. Amiral Sandecker'in özel sekreteri olmasının nedeni işte buydu ya da amiral böyle söylüyordu.

Pitt yatağın içinde doğrulup oturdu ve bir şey giyip giymediğini anlamak için örtünün altına baktı. Giyiyordu, yalnızca kısa bir şort. "Senin burada olman,

amiralin de çok yakınlarda olduğunu gösterir."

"Konsolosluk telsizinden senin mesajını aldıktan on beş dakika sonra İzlanda'ya giden bir jetin içindeydik. Dr. Hunnewell'in ölümü onu çok sarstı. Amiral Sandecker kendini sorumlu tutuyor. "

Pitt, "Bu iş için sıraya girmesi gerek," dedi. "Önce ben varım."

Senin böyle düşüneceğini söylemişti bana. Tidi sesindeki ciddiyeti gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Suçluluk duygusuyla herhalde aynı olayı aklında tekrar tekrar yaşatıyorsun."

"Amiralin aşırı duyarlı algılama gücü fazla mesai yapıyor galiba.

Oh, hayır, dedi kız. "Amirali demek istemedim."

Pitt merakla baktı.

"Kuzey köylerinden birinden Dr. Jonsson diye biri konsolosluğu arayıp senin iyileşme sürecinle ilgili kesin talimatlar vermiş. "

İyileşme süreciymiş, saçma! diye kesti Pitt. "Haa, sahi. Yatak odamda senin ne işin var?"

Kız gücenmiş göründü. "Gönüllü olarak geldim."

Gönüllü mü?

"Sen uyurken yanı başında oturmak için. Dr. Jonsson ısrar etti. Dün gece gözlerini kapadığından beri yanı başında bir konsolosluk memuru bekledi. "

Saat kaç?

Onu birkaç dakika geçiyor... tabii, sabah.

"Hay Allah, on dört saati boşa geçirmişim. Giysilerim nerede? "

"Sanırım çöpe atmışlardır. Paçavra bile olamazlardı. Konsoloslukta birinden ödünç alırsın. "

"Madem öyle, ben çabucak bir duş alıp tıraş olurken, sen de bana giyecek rahat bir şeyler buluversene. Kızın ters ters bakmasına aldırmadan, "Haydi, tatlım, yüzünü duvara dön," diye de ekledi.

Kız gözlerini yataktan çevirmedi. "Uykudan kalktığında nasıl göründüğünü merak eder dururdum."

Pitt omuz silkip üstündeki örtüyü attı. Tam ayağa kalkmak için kendini yataktan iteceği anda üç şey birden oldu: Karşısında üç tane Tidi birden gördü,

odanın içi sanki lastiklenmiş gibi uzayıp esnedi, başı tüm sancıların anası gücünde bir sancıyla ağrımaya başladı.

Tidi hemen öne atılıp sağ koluna yapıştı, yüzünde yine aynı Florence Nightingale kaygısı belirmişti. "N'olur Dirk, başın daha ayağa kalkabileceğin kadar iyileşmedi."

Yok, bir şeyim yok. Sadece çok hızlı kalktım. Kızın da desteğiyle ayağa kalktı. "Tidi, sen hiç iyi bir hemşire olamazsın. Hastalarınla çok yakından ilgileniyorsun."

Gördüğü üçüzler bire inip, oda hazır ol durumunda görününceye dek kızın koluna dayandı; fakat baş ağrısı kolay kolay gitmem diyordu.

"Senin gibi bir hastayla seve seve yakından ilgilenirdim, Dirk. Sımsıkı saran kollarını çözeceğe hiç benzemiyordu. "Ama sen benim varlığımdan bile habersizsin. Boş bir asansörün içinde yan yana dursak, belki tanımazsın bile."

Yok, senin varlığından bayağı haberim var. Kızın kolundan sıyrılıp ağır ağır banyoya yürüdü. Yüzünü saklıyordu. "Bir yetmiş beş boy, altmış iki kilo, doksan santim kalça, insanı şaşırtan elli yedi santimlik bel ve doksanlık göğüslerinle Playboy orta sayfalarına uygun ölçülerin var. Saçların açık kahverengi, gözlerin parlak kahverengi, küçük ukala bir burnun ve yalnız gülümsediğin zaman beliren iki gamzen var. Az kalsın unutuyordum, sol kulağının arkasında iki ben gizli, bir de, şu anda kalbin yaklaşık olarak yüz beş atıyor."

Televizyonda kurayla bir şeyler kazanmış bir yarışmacı gibi ne diyeceğini bilemeden kaldı Tidi. Elini kulağına götürüp iki benine dokundu. "Şu işe bak. Duyduklarıma inanamıyorum. Olur şey değil. Benden hoşlanıyorsun... benimle ilgileniyorsun."

Ama aklına bir şey gelmesin. Pitt banyo kapısında kıza yüzünü dönmek için durakladı. "Her erkeğin güzel bir kıza ilgi duyduğu gibi ben de sana ilgi duyuyorum. Ama âşık filan değilim."

"Fakat... bu ilgini daha önce hiç göstermedin. Birlikte çıkmayı bile teklif etmemiştin. "

"Üzgünüm, Tidi. Sen amiralin özel sekreterisin. Ona bu denli yakın alanlarda oyun oynamak âdetim değildir. Pitt sırtını kapıya dayadı. "O adama büyük bir saygım var; dostum ve patronum olmasından da öte bir saygı. Onun arkasından hiçbir karışıklığa neden olmak istemem."

"Anlıyorum," dedi kız. "Ama seni böyle istediğinden hemen cayabilecek

özverili bir kahraman olarak hiç düşünmemiştim."

"Sen de geri çevrilen bakireler gibi kendini manastıra kapayacak bir tip değilsin doğrusu. "

Böyle konuşmamız gerekli mi?

Pitt, "Hayır," dedi onaylayarak. "Haydi, şimdi cici bir kız ol da gidip bana giyecek bir şeyler bul. Görelim bakalım, iş beden ölçülerine gelince benim seni tanıdığım kadar sen de beni tanıyor musun?"

Tidi karşılık vermeden durduğu yerde kalakaldı. Sonra başını sallayarak biraz sinirli bir biçimde odadan çıktı.

Tam iki saat sonra, üstüne şaşırtan bir biçimde uymuş bir pantolon ve spor gömlek giymiş olan Pitt, Amiral James Sandecker'in karşısında oturuyordu. Amiral son günlerin yorgunluğuyla yaşından çok gösteriyordu. Kırmızı saçları tarak yüzü görmemiş, çenesi ve yanaklarıysa en az iki gündür tıraş olmadığını açığa vuruyordu. Elinde tuttuğu dev purolarından birine uzun süre baktıktan sonra yakmadan tablanın üstüne koydu. Homurdanan bir sesle Pitt'i sağ görmekten sevinç duyduğunu filan belirtip birden yorgun gözlerini ona çevirdi.

"Evet, açılış konuşması için bu kadar yeter. Anlat bakalım, Dirk. Neler oldu? "

Pitt anlatmadı. "Hunnewell ile birlikte Dulles'tan havalandığımız andan, çiftçiyle oğlunun beni konsolosluğa getirdiği ana dek olan her şeyi tüm ayrıntılarıyla yazdım. Bunlara kişisel yorumlarımı ve gözlemlerimi de ekledim. Sizi tanıdığım kadarıyla, amiral, en azından iki kez okumuş olmalısınız. Bunlara ekleyecek bir şey yok. Şimdi yapabileceğim tek şey, varsa sorularınızı yanıtlamak olabilir."

Amiralin yüzünde belli bir ilgiyle birlikte Pitt'in asi davranışına duyduğu merak da belirdi. Üstündeki ütüsüzüm diye bas bas bağıran mavi takım kostümüyle ayağa kalkıp Pitt'in başında dikildi. Nutuk atacağı zaman böyle yapmayı çok severdi.

Bir bu eksikti, binbaşı. Bu kez 'Dirk' dememişti. "Eğer böyle alaylı yorumlara gerek duyarsam gidip Don Rickles'ı ya da Ivlort Sahl'ı tutarım, hiç olmazsa karşılığında usta işi alırım. Tam yetmiş iki saat önce California'nın sıcak plajlarından çağırıldığından bu yana başından birtakım şeyler geçti. Kıyı korumacılar ve Ruslar başını ağrıttılar, bir buzdağının, üstünde kül olmuş cesetlere bakarken kıçın dondu, sana ateş açılıp Atlantik Okyanusu'na çakıldın, kolların arasında bir adam öldü. Tüm bunları hafife almıyorum ama yine de üstlerine karşı ukalalık etme hakkını vermez sana."

Saygısızlık için özür dilerim, efendim. Pitt'in ses tonuyla sözleri arasında acıklı bir uyumsuzluk vardı. "Biraz ukalalaşmamın nedeni, bana bir oyun oynandığından kuşkulanmam. Hiç tanımadığı yollarda karayolu haritası olmayan bir sürücü gibi bırakılmış hissediyorum kendimi."

Eee? Amiralin kırmızı, kalın kaşlarından biri kalktı.

"Her şeyden önce, Hunnewell ile Kıyı Koruma'nın en iyi gemilerinden birini yakıt durağı olarak kullanırken çok zor durumda kalabilirdik ya da en azından ben öyle sanıyordum, Hunnewell değil. Ne olup bittiğini başından beri biliyordu o. Yarbay Koski kimliğimizi soruşturmak için harekete geçtiğinde, kimse bizi hapishaneden kurtaramaz, diyordum. O sırada Hunnewell'e baktım; sanki hiçbir şey olmuyormuşçasına haritaların içine gömülmüştü. Ne elleri titriyor, ne de alnı terliyordu. Daha Dulles'ten ayrılmadan önce her şeyin düzenlendiğini bildiğinden hiç telaşı yoktu. "

Pek öyle değil. Sandecker purosunu alıp yaktı ve kurnaz kurnaz Pitt'e baktı. "Komutan o sıra Florida'da kasırga uyarma tesisini denetliyordu. Onunla ilişki kurabildiğimde siz çoktan Nova Scotia'yı geçmiştiniz." Tavana doğru iri bir duman bulutu savurdu. "Lütfen devam et."

Pitt koltuğuna yaslandı. "Bir buzdağının içinde güç bela seçilen bir gemi bulunuyor. Kıyı Koruma'da kaydı filan yok. Buna karşın dört gün geçiyor ve hiçbir soruşturma yapılmıyor. Catawaba gemisi yalnızca dört saatlik uzaklıkta olmasına karşın, bundan haberdar edilmiyor. Neden? Çünkü kongrede çok yetkili yükseklerden birisi bu işle kimsenin uğraşmasını istemiyor da ondan."

Sandecker elindeki puroyla oyalandı. "Sanırım ne söylediğinin farkındasındır, binbaşı?"

Pitt, "Hiç de değil... efendim," diye karşılık verdi. "Hiçbir olgu olmadan tahmin yürütüyorum. Ama siz ve Hunnewell tahminlerle uğraşmıyordunuz. Terkedilmiş geminin Lax olduğundan en küçük bir kuşkunuz yoktu. Elinizde kesin kanıt vardı. Nasıl ve nereden edindiğinizi bilemem ama kanıtınız vardı." Pitt'in yeşil gözleri Sandecker'i ateşe tutmuştu. "İşte burada kristal küre biraz dumanlanıyor. Lax'ı küller içinde bulduğumuzda ben şaşırmıştım ama Hunnewell tam anlamıyla taş kesilmişti. Sizin senaryonuzda bu sahne yoktu, değil mi, amiral? Aslında bu olayla birlikte tüm planlarınız suya düşmeye başlamıştı. Hiç hesaba katmadığınız biri karşınıza çıkmıştı. Ne sizin, ne de hükümetin hangi koluyla çalışıyorsanız onun hesaba katmadığı birisi."

"Böylece kontrolü kaçırmıştınız. Hatta Ruslar bile oyun dışı bırakılmışlardı. Karşınızda bayağı kurnaz biri vardı, amiral. Ve neon ışıklarıyla yazılmış bir

uyarı, size, bu adamın doğum günü partilerinde dondurma ve pasta karşılığı oynamadığını yazıyordu. Oyunun herkese duyurulan adı Zirkonyumdu. Ama ben bunu yemiyorum. İnsanlar servet karşılığı birkaç kişiyi öldürebilir, ama böyle toptan kıyım pek olmaz. Hunnewell sizin onca yıllık dostunuzdu, amiral, benimse yalnızca birkaç günlük ve onu yitirdim.

Benim sorumluluğumdaydı, bense onu kurtarmayı başaramadım. Onun topluma olan katkıları benim hiçbir zaman veremeyeceğim denli büyüktü. Keşke o kumsalda onun yerine ben ölseydim. "

Sandecker tüm anlatılanlara hiçbir tepki göstermedi. Masanın başında düşünceli düşünceli oturup parmaklarını masada tıklatırken hiç gözünü kırpmadan Pitt'i izledi. Sonra ayağa kalkıp masanın yanından dolaştı ve ellerini Pitt'in omuzlarına koydu. "Saçma!" dedi alçak fakat kararlı bir sesle. "O kumsala çıkabilmeniz bile mucizedir. Silahsız bir helikoptere makineli tüfekle ateş kusan bir jet karşısında şans tanıyacak bahisçiyi dünyanın hiçbir yerinde bulamazsın. Suçlanabilecek tek kişi benim. Neler olabileceği hakkında sezgilerim vardı ama bunları değerlendirecek kadar akıllı olmadım. Seni bu işe laf olsun diye sokmuş değilim. Zorlu bir yolculuk için elimdeki en iyi pilot sendin. Hunnewell'i Reykjavik'e getirdiğin anda, seni California'ya kalkan ilk uçağa bindirecektim." Susup saatine baktı. "Tam bir saat altı dakika sonra New Jersey, Tyler ajanına kalkan Hava Kuvvetlerinin bir keşif jeti var. Oraya vardıktan sonra Batı kıyılarına gitmek için gerekli işleri yapabilirsin."

"Yok, sağolun, amiral." Pitt yerinden kalkıp ağır ağır pencereye yürüdü ve kentin güneş altında parlayan çatılarına baktı.

"İzlandalı kadınların çok esaslı olduklarını duydum. Bir de ben denemek istiyorum. "

Demin dediğimi, emir olarak yineleyebilirim.

"Boşuna, efendim. Ne yapmak istediğinizi anlıyorum, bunun için de sağolun. Beni ve Hunnewell'i ortadan kaldırmak için yapılan ilk girişim ancak yarı başarılıydı. İkincisi çok daha incelikli ve iyi düşünülmüş olup, salt beni hedef alıyordu. Üçüncüsü herhalde harika bir şey olacak. Buralarda kalıp nasıl olacağını kendim görmek isterim. "

Üzgünüm, Dirk. Sandecker yine dostça havaya girmişti.

"Elimi sallar gibi senin yaşamını sokağa atamam. Mezarının başında dikilmektense, devlet malını kasıtlı yok etmekten seni askeri mahkemeye verip hapse attırmayı yeğlerim. "

Pitt güldü. "İç hizmetler konusunda sizinle biraz konuşmak isterdim, amiral." Pencerenin önünden ayrılıp masanın başına geldi ve kayıtsızca köşesine oturdu. "Bir buçuk yıldan beri, sizin şubenin bana verdiği tüm görevleri ve emirleri yerine getirdim. Tek bir soru bile sormadım. Ama şimdi, birkaç şeyi açığa çıkarmanın zamanı geldi. Bir: Eğer beni askeri mahkemeye verebilseydiniz kaldı ki veremezsiniz acaba Hava Kuvvetleri bir subayının Deniz Kuvvetleri mahkemesinde yargılanmasını nasıl karşılardı? İkincisi ve en önemlisi: NUMA donanmanın sancak gemisinin komuta köprüsü değil. Bu nedenle, siz de benim komutanım değilsiniz. Yalnızca işverenimsiniz ve bunun da altı üstü yok. Eğer benim asiliğim denizcilik geleneklerinize ters geliyor ve sizi öfkelendiriyorsa işten atarsınız, olur biter. İşte durum bu, amiral ve böyle olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Birkaç saniye için Amiral hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde hoşnutsuzluk gösteren tuhaf bir parıltı belirdi. Sonra başını geri atıp odayı halıdan tavana dolduran içten bir kahkaha attı.

"Hay Allah! Eğer dünyada ukala bir Dirk Pitt'den daha beter bir şey varsa, dilerim frengi olur cehenneme kadar çürür. Dolaşıp masasına geçti ve oturup ellerini başının arkasında kenetledi.

"Pekâlâ, Pitt. Sana her şeyi anlatacağım, ama açık oynamanı istiyorum, bağımsız fantezi numaralar yapmak yok. Tamam mı? "

Patron sizsiniz.

"Peki, şimdi üstlerine olan saygını göstermek için şu olup bitenleri en başından bir anlat bakalım. Yazılı raporunu okudum ama bir de senin ağzından sözlü olarak işitmek istiyorum. Tartışmaya hazır bir ifadeyle Pitt'e baktı. "Başlayalım mı?"

Pitt bitirdikten sonra Sandecker sordu. "Tanrı seni korusun,' böyle dedi, ha?"

"Tüm dediği buydu. Sonra öldü. Lax'ın kaybolduğu günden buzdağında bulunduğu güne dek nerelerde bulunduğu konusunda Dr. Hunnewell'in beni biraz aydınlatacağını umuyordum, ama Kristjan Fyrie'nin geçmişi ve Zirkonyum üzerine bir konferanstan başka bir şey anlatmadı. "

"Kendisine söylendiği gibi davranmış. Senin işe karışmanı istemiyordum. "

"O iki gün önceydi. Şimdiyse boğazıma kadar bu işin içine girmiş bulunuyorum. Pitt masanın üzerine eğilerek Sandecker'e doğru uzandı. "Söyle bakalım, ihtiyar kurnaz tilki. Neler olup bitiyor?"

Sandecker güldü. "Senin hatırın için bu sözleri iltifat olarak kabul ediyorum." Masanın altından bir çekmece açıp üstüne ayağını dayadı. "Umarım nasıl bir işe girdiğinin farkındasındır."

“En küçük bir fikrim yok, sizin açıklamanızı bekliyorum.”

“Peki o zaman.” Sandecker koltuğuna yaslanıp purosundan birkaç soluk çekti. "Her ne kadar olup bitenlerin yalnızca yarısıysa da, tüm bildiklerimi anlatayım sana. Yaklaşık bir buçuk yıl önce Fyrie'nin bilim adamları okyanus tabanında on beş, yirmi kadar değişik mineral element tanıtlayabilen nükleer bir denizaltı sondası yapmışlardı. Celtinium 279 denen yapay bir elementin boşalttığı nötronlar doğrudan bu metalik elementlerin üstüne gidiyor. Okyanusun dibindeki bu metalik elementler nötronlar tarafından radyoaktif duruma gelince gama ışınları çıkarıyorlar, bu ışınlarsa sondanın içindeki küçük bir detektörle çözümlenip sayılabiliyor. İzlanda kıyılarında yapılan denemelerde bu sonda manganez, altın, nikel, titanium ve duyulmamış miktarlarda Zirkonyum örnekleri saptanmıştı."

"Sanırım anlıyorum. Bu sonda olmadan Zirkonyumun yerini bir daha bulmak olanaksız oluyor. Pitt dalgın bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Öyleyse bu işin kaymağı bulunan elementler değil, sondanın kendisi."

"Evet, bu sonda sualtı madenciliğinde sınırsız alanlar açıyor. Buna sahip olan dünyaya egemen olur diye bir şey yok tabii, ama paralı özel imparatorlukların yeniden belirlenmesinde, kıta sahanlıklarında zengin maden yatakları bulunan ülkelerin ekonomilerinde çok etkili olabilir. "

Pitt birkaç dakika konuşmadan düşündü. "Bu kadar insanın ölmesine değer miydi sanki?"

Sandecker duraksadı. "Kimin ne denli istediğine bağlı. Bazı insanlar vardır, dünyanın parası için bile kimseyi öldüremezler, ama bazıları bir öğün yemek bedeli için bile düşünmeden gidip birinin boğazını kesebilirler."

"Washington'dayken, bana Fyrie'nin Amerika'ya gelmek için yola çıkmış olduğunu, bizim savunma müteahhitleriyle pazarlığa oturmak istediğini söylemiştiniz. Sanırım bu da küçük bir yalandı, değil mi? "

Sandecker güldü. "Evet, aslında sana söylediğimden daha ileri bir durum vardı. Fyrie Başkanla buluşup sondasını tanıtacaktı." Sonra Pitt'e bakıp daha güvenli bir tonda devam etti.

"Sonda denemeleri başarılı olunca Fyrie'nin ilk bilgi verdiği kimse ben olmuştum. Hunnewell sana onun hakkında neler anlattı bilmiyorum ama

bambaşka bir insandı, bir karıncanın, bir çiçeğin bile üstüne basmayacak sevgi dolu iyi bir insan. Sondanın insanlık adına neler sağlayabileceğini biliyordu; ellerine geçtiği zaman insanların bundan ne büyük kazançlar edinebileceğinin de farkındaydı. Bu nedenle buluşunu en güvenilir saydığı ülkeye devretmek istedi... bana sorarsan saçma bir soyluluk. Ama onun gibileri saygıyla anmak gerek. Bizim gibi nankörlere iyilik olsun diye neler yapıyorlar. Yüzünde acılı bir anlam belirdi. “Ne korkunç bir kayıp. Eğer Kristjan Fyrie boktan, bencil bir adam olsaydı şimdi sağ olacaktı."

Pitt acı acı gülümsedi. Amiralin dış görünüşteki sertliğine karşın son derece insancıl oluşunu ve paragöz sanayicilere karşı hiç gizlemeye çalışmadığı nefretini duymayan pek yoktu. Sosyete partilerinde bu yüzden sık çağrı alan ve görülen tiplerden değildi.

Peki, dedi Pitt. "Amerikan mühendislerinin böyle bir sonda yapmaları olanaksız mı?"

"Hayır, aslında bu amaçla kullanılan bir sondamız var ama Fyrie'nin sondasıyla kıyaslandığında bir spor otomobil yanında bisiklet gibi kalır. Fyrie'nin adamları, şu anda bizim ve Rusların yapabildiklerinden on yıl ilersine sıçrama yaptılar. "

Sondayı kimin çaldığı konusunda bir fikriniz var mı?

Sandecker başını salladı. "Yok. Ama belli ki, çok parası olan bir örgüt. Bunun dışında, bataklığın içinde körebe oynuyor sayılırız."

Yabancı bir ülkenin böyle bir işe girişecek olanakları...

Bu varsayımı aklından çıkarabilirsin, diye kesti Sandecker.

"Ulusal Haberalma Örgütü bu işe hiçbir yabancı hükümetin karışmadığından emin. Çinliler bile böyle masum, yıkıcılığı olmayan bilimsel bir aygıt için iki düzine insanı öldürmeye yanaşmazlar. Hayır, bu olsa olsa özel bir güdüdür. Bu da parasal kazanç dışında ne olabilir! Çaresizlik içinde omuzlarını silkti. “Tahmin bile edemiyoruz."

"Peki, diyelim ki bu esrarengiz örgüt sondayı ele geçirdi, sonra da deniz tabanında çok zengin maden yatakları buldu.

Nasıl çıkaracaklar? "

Sandecker, "Çıkaramazlar," diye karşılık verdi. "Son derece teknik bazı gereçleri olmadan yapamazlar."

"Anlamıyorum. Bir yıldır sondayı ellerinde bulundurmaları ne işlerine yaradı? "

Sandecker, "Sonradan çok yararlandılar," dedi. "Kuzey ve Güney Amerika'nın Atlantik kıyılarındaki kıta sahanlıklarını karış karış taradılar. Bu iş için de Lax'ı kullandılar."

Pitt şaşkın şaşkın baktı. "Lax'ı mı? Yine anlamadım!"

Sandecker purosunun külünü çöp sepetine silkeledi. "Dur. Len Matajic ve yardımcısı Jack O'Riley'i anımsıyor musun?"

Pitt anımsadı. "Üç ay önce onlara Baafin Koyundaki bir buz kitlesinde havadan ikmal yapmıştım. Dr. Matajic üç bin metrenin altında derin bir sıcak su katmanı olduğunu, bunun yüzde biri yükseltilebilse, tüm Kuzey Kutbunun eritilebileceğini kanıtlamaya uğraşıyordu."

Son olarak ne duydun onlar hakkında?

Pitt omuz silkti. "Onlar araştırma işlerine başlayınca, ben de California'daki okyanus laboratuvarı işine dönmüştüm. Ama neden bana soruyorsunuz? Onların keşif gezisini siz planlayıp düzenlemiştiniz."

Evet, o geziyi ben planlamıştım, diye yineledi Sandecker.

Ellerini yumruk yapıp gözlerini ovuşturdu, sonra öne uzatıp kenetledi. "Matajic ve O'Riley öldüler. Onları buz kitlesinden getirmekte olan uçak denize çakıldı. Hiçbir iz yok."

“Tuhaf, hiç duymamıştım. Herhalde çok yeni oldu.”

Sandecker bir kibrit çakıp sönmüş olan purosunu yaktı.

“Dün, tam bir ay geçmiş oldu.”

Pitt amiralin yüzüne baktı. "Neden gizli tutuldu? Kaza hakkında ne televizyon da, ne gazetelerde hiçbir şey duyurulmadı.

Özel projeler müdürünüz olarak ilk önce bana bilgi verilmesi gerekirdi."

"Ölümlerini benden başka yalnız bir tek kişi daha biliyordu... O da uçaktan son mesajı alan telsiz operatörü. Bu konuda duyuru yapmamamın nedeni, o iki adamı sular içindeki mezarlarından çıkarmak niyetinde olmam. "

Bağışlayın, amiral, dedi Pitt. "Artık hiçbir şey anlamaz duruma geldim."

Sandecker, "Pekâlâ," dedi ağır ağır. "Beş hafta önce Matajic'ten bir haber aldım. Anladığım kadarıyla, O'Riley buz kitlesinin uç taraflarında gözlem

yapıyormuş, o sırada kitlenin kuzey ucuna bağlanmış bir balıkçı teknesi görmüş. Kendisi pek girişken olmadığı için geri dönüp Matajic'e haber vermiş. Sonra ikisi birlikte tekneye gidip yardım gerekli mi, diye sormuşlar. Matajic gördüğü adamların çok tuhaf olduklarını söylemişti. Tekne İzlanda bandıralı olmasına karşın personelin çoğu Arap'mış, geri kalanlarsa içlerinde Amerikalı da olduğu halde, en azından altı değişik ülkedenmiş. Dediklerine göre dizel motorlarında bir mil yakmışlar. Onarım tamamlanıncaya dek deniz üstünde sürüklenmektense, buz kitlesine bağlanıp biraz bacaklarını dinlendirmeye karar vermişler."

Pitt, "Buraya kadar kuşku çekici bir şey yok," dedi.

Sandecker, "Teknenin kaptanı ve personeli Matajic ile O'Riley'i akşam yemeğine çağırmışlar," diye devam etti. "Bu nezaket çağrısı o anda tümüyle tehlikesiz görünmüş. Sonraysa, bunun kuşku çekmemek için yapıldığını anlamışlar. Ama salt bir rastlantı sonucu bu iş geri tepmiş."

"Yani, bizim iki bilgin görmemeleri gereken bir şey görmüşler. "

"Tahminin doğru. Kristjan Fyrie bir zamanlar Dr. Hunnewell ve Dr. Matajic'i yatında ağırlamış. Balıkçı teknesinin dış yapısı tümüyle değiştirilmiş tabii, ama alt salona indikleri anda Matajic geminin Lax olduğunu anlamış. Eğer bir şey söylemeseymiş, hem o, hem de O'Riley bugün sağ olacaklardı. Ama ne yazık ki, hiç aklında bir kötülük olmadan, neden bir zamanların mağrur Lax'ının şimdi bir balıkçı teknesine dönüştürülmüş olduğunu sormuş. Aslında son derece masum bir soru fakat çok acımasız sonuçlar getirmiş. "

"O anda hemen öldürülselerdi, cesetleri de ağırlık bağlanarak denize atılırdı. Kimsenin hiçbir şeyden haberi olmazdı. "

"Bir geminin tüm personeliyle denizin dibini boylaması başka bir şey. Lax kaybolduktan bir hafta sonra tüm gazeteler bu olayı unutmuşlardı diye ama devletin de önayak olduğu bir araştırma istasyonunun ve iki bilim adamının kaybolması bambaşka bir şey. Basın terkedilmiş buz istasyonu bilmecesini yıllar boyu işlerdi. Daha az kuşku çekecek yöntemler varken tehlikeye girmemeleri doğaldır. "

"Tek bir tanığın bulunmadığı anda silahsız bir uçağı havada kuş gibi vurmak, değil mi? "

Sandecker, "Evet, en iyi yöntem buydu sanırım," dedi "İki bilim adamı kendi kamplarına dönünceye dek Matajic bir şeyden kuşkulanmamış. Balıkçı teknesinin kaptanı, Matajic'in sorusunu, gemisinin Lax'ın ikizi olduğunu söyleyerek savuşturmuş. Matajic bunun olası olduğunu söylemişti. Ama eğer bu

tekne balıkçılık yapıyorsa, balıklar neredeydi? Böyle teknelere özgü olan koku bile duyulmuyordu. Hemen telsizinin başına geçip, NUMA merkezinde beni buldu. Olayı anlatıp kuşkulanmış olduğunu ve Kıyı Koruma'nın orada bir araştırma yapmasının iyi olacağını söyledi. Ben de onlara hemen bir uçak göndereceğimi, Washington'a gelir gelmez bana ayrıntılı bir rapor hazırlamalarını söyledim." Sandecker purosunu çöp sepetinin kenarına vurup silkeledi. " ama geç kalmışım. Teknenin kaptanı Matajic'in mesajını yakalamış olmalı. Gönderdiğimiz pilot buz kitlesine gidip onları almış. Sonra üçü birden ortadan kayboldu."

Sandecker göğüs cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "İşte Matajic'in gönderdiği son mesaj."

Pitt kâğıdı Amiralin elinden alıp masanın üstüne yaydı ve okudu: 'İMDAT! İMDAT! ALÇAK HERİF YENİDEN SALDIRIYOR. SİYAH. BİR NUMARALI MOTOR...' Sözcükler ansızın kesiliyordu.

Ve siyah jet devreye giriyor.

"Evet. Görgü tanıkları ortadan kaldırıldıktan sonra kaptanın tek sorunu, her an karşısında bitiverecek sandığı Kıyı Koruma'ydı. "

Pitt, Sandecker'e baktı. "Ama Kıyı Koruma hiç gelmedi.

Çünkü çağrılmamışlardı. NUMA'nın üç adamı gezginci kasapların eline düşmüş koyunlar gibi öldürülürken, neden susmuş olduğunuzu çok iyi açıklamanız gerekiyor."

O anda neden öyle davrandığımı ben de bilmiyordum. Bu kararsızlık Sandecker'e hiç yakışmamıştı. Genel olarak anında karar verip uygulayan biri olduğu bilinirdi. "Sanırım, bu işten sorumlu olan orospu çocuklarının ne denli başarılı olduklarını duyup övünmelerini istemeyişimden olabilir... bırakayım, merak etsinler diye. Belki fırtınaya tutulmuş yapraklara bel bağlamak gibi bir şey oluyor ama eğer bir gün Matajic ve O'Riley'in cesetlerini çıkarabilecek olursam, bu herifler planları dışında bir hareket yapabilir, bir ipucu verebilirler diye düşündüm."

Arama işini nasıl çözdünüz?

"Kuzey Bölgesi Komutanlığına bağlı tüm arama ve kurtarma gemilerine haber salıp bir NUMA gemisinin çok değerli bir gereci denize düşürdüğünü, hâlâ su üstünde bir yerlerde olması gerektiğini bildirdim. Uçağın olası rotasını verdikten sonra oturup raporlarını bekledim. Tabii hiçbir şey bulamadılar. Sandecker çaresizliğini gösteren bir biçimde purosunu salladı. "Lax'ın biçimine uyan bir

geminin bulunma haberini de boşuna bekledim.

O da yok olmuştu."

"Bu nedenle o buzdağı içindeki geminin Lax olduğundan hiç kuşkunuz yoktu. "

İstersen, yüzde seksen emindim, diyelim, dedi Sandecker.

"Bu arada Buenos Aires ile Labrador'daki Goose Körfezi arasında tüm liman yetkililerine başvurdum. On iki tanesi Lax'ın değiştirilmiş üst yapı tanımına uyan İzlanda bandıralı bir balıkçı teknesinin limanlarına girip çıktığını bildirdiler. Kullandıkları adla, Surtsey. izlanda dilinde Surtsey denizaltı anlamına geliyor. "

Anlıyorum. Pitt üstünde sigara aradı fakat sonra yabancı birinin giysilerini giymiş olduğunu anımsadı. "Kuzeyli bir balıkçı teknesi güney sularında balık arayacak değil. Denizaltı sondasının iş başında olması bunun tek akla yatkın açıklaması sanırım."

Sandecker, "Sanki karşımızda gebe bir tavşan var," diye homurdandı. "Bir sorunun çözümünü bulursak karşımıza bir sürü yeni bulmacalar çıkıyor."

Yarbay Koski ile haberleşiyor musunuz?

"Evet. Bir soruşturma ekibi terkedilmiş gemiyi incelerken Catawaba da orada duruyor. Sen yataktan çıkmaya uğraşırken yeni bir mesaj aldım onlardan. Cesetlerden üçü kesin olarak Fyrie'nin personeli olarak tanıtlanmış. Diğerleri tanınmayacak denli yanmışlar. "

"Edgar Allan Poe'nun hortlak öyküleri gibi. Fyrie ve adamları denizin ortasında kayboluyorlar. Yaklaşık bir yıl sonra araştırma istasyonlarımızdan birinde tekne ortaya çıkıyor ama içinde farklı insanlar var. Bunun üzerinden çok geçmeden aynı gemi bir buzdağının içinde tümüyle yanmış ve terkedilmiş olarak bulunuyor. Bu kez Fyrie ve adamlarının kalıntıları da içinde. Düşündükçe, şu Amerika'ya giden jeti kaçırdığım için kendimi tekmeleyesim geliyor. "

Seni uyarmıştım.

Pitt elini başındaki sargılarda gezdirirken acı acı gülümsedi.

"Böyle zırt pırt her işe gönüllü olursam, fazla yaşamayacağım galiba. "

Sandecker, "Sen dünyanın en şanslı herifisin," dedi. "Aynı sabah içinde iki kez seni öldürmeye kalkıştılar, ikisini de atlattın."

Sahi, şu bizim iki polis memuru ne oldu?

"Sorgu altındalar. Ama Gestapo yöntemleri olmaksızın, rütbe, sicil numarası ve adlarını bile öğrenirsek şaşarım. Nasıl olsa öldürüleceğiz deyip duruyorlar, neden bize bilgi versinlermiş. "

Sorguyu kim yapıyor?

"Keflavik Havaalanında bulunan Ulusal Haberalma ajanları. İzlanda hükümeti de bizimle tam bir işbirliği içinde. Ne de olsa Fyrie onların ulusal kahramanları. Lax ve sondanın başına neler geldiğini en az bizim kadar onlar da merak ediyorlar. Sandecker diline takılan bir tütün parçasını almak için sustu. "Eğer neden NUMA bu işi bir köşeden izleyip Ulusal Haberalmacılar için çığırtkanlık yapmıyor, diye soracak olursan, bunun yanıtı Hunnewell'dir. Sondanın bu büyük başarısında onun da payı vardır.

Aylarca Fyrie'nin bilginleriyle yazıştı, onlara bilgiler verdi. Celtinium279'un geliştirilmesinden en büyük rol Hunnewell'indi. Yalnız o, aşağı yukarı sondanın neye benzediğini biliyor, yalnız o güvenlik içinde sondayı sökebilirdi."

"Şimdi neden önce Hunnewell'in gemiye çıkması gerektiği anlaşılıyor. "

"Evet, rafine durumda celtinium çok dengesiz bir maddedir.

Belirli koşullarda, elli tonluk fosfat bombasına eşit bir güçle patlar, fakat küçük bir farkı vardır. Celtinium patlaması daha düşük bir oranda olup yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eder. Diğer patlayıcılardan farklı olarak genleşme basıncı çok düşük aşağı yukarı saatte altmış millik bir rüzgârınki kadardır. Patladığı anda önüne çıkanları eritebilir ama bir pencere camını bile kıramaz. "

"O zaman benim ateş püskürtücü kuramım iflas ediyor.

“Lax'ın çıra gibi yanmasına neden, sondanın patlamış olması. "

Sandecker güldü. "Yaklaşıyorsun."

Ama o zaman sonda da yok oldu.

Sandecker başını salladı, yüzündeki anlam değişmişti. "Her şey, cinayetler, sonda, katillerin denizaltı araştırmaları, hepsi boşa gitti... korkunç bir şey."

"Sonra projelerinin ve dizaynlarının bütün bu işleri çeviren örgütün elinde bulunması olasılığı da var. "

Olasılıktan da öte. Amiral bir an sustuktan sonra yine devam etti. 'Ama çok işlerine yarayacağını sanmıyorum. Celtinium279'u yeniden üretebilecek tek insan Hunnewell'di. Çok kolay bir formül olduğu için yalnızca aklında tuttuğunu söylerdi."

Ahmaklar, diye mırıldandı Pitt. "Yeni sondayı yapabilecek tek insanı öldürdüler. Ama neden? Gemi enkazında örgütün kimliğini ortaya çıkarabilecek bir şey bulunmadıkça, Hunnewell onlar için büyük bir tehlike olamazdı."

En küçük bir fikrim yok. Sandecker umutsuzca omuzlarını silkti.

"Nasıl ki buzdağına boşaltılan kırmızı işaret boyasını kimin kazıdığını tahmin ediyorsam... "

Pitt, "Bundan sonraki adımımızı nereye atacağımızı bilmek isterdim doğrusu."

Bu konuda sana yardımcı olacağım.

Pitt kuşkulu kuşkulu baktı. "Umarım yine o ünlü iyiliklerinizden birini düşünmüyorsunuzdur."

"İzlandalı kadınların çok güzel olduklarını az önce kendi ağzınla söyledin. "

"Konuyu değiştiriyorsunuz." Pitt gözlerini ayırmadan amirale bakıyordu. "Durun tahmin edeyim. Aynı soruları yanıtlamamı isteyecek iriyarı, çelik gözlü bir İzlandalı bayan memurla tanıştıracaksınız. Bağışlayın, amiral, hiç niyetim yok."

Sandecker iç çekerken gözlerini kıstı. "Nasıl istersen. Ama aklımdaki kız ne iriyarı, ne de çelik gözlü, üstelik devlet memuru filan da değil. Altmış dördüncü enlemin kuzeyinde yaşayan en güzel ve en zengin kadın bu."

Öyle mi? Pitt birden canlandı. "Adı neymiş?"

Kirşti, dedi Sandecker bilmiş bir gülücükle. "Kirşti Fyrie,

Kristjan Fyrie'nin ikiz kardeşi."

BÖLÜM 8

Eğer Reykjavik'teki Snorri Lokantası dünyada mutfağıyla ünlü kentlerden birinde yer almak isteseydi, hemen kabul edilip büyük rağbet görürdü. Büyük salonu, açık mutfağı ve toprak fırınlarıyla lokantanın dekoru, Viking stilinde döşenmişti. Duvarlarındaki resimler, incelikle oyulmuş kapıları ve ışık düzeni, rahat ve zarif bir yemek olanağı sağlıyordu. En güç hoşnut edilen müşteri bile zengin yemek listesi karşısında boyun eğmek zorunda kalırdı. Bir duvarı boydan boya, üzeri iki yüzden fazla yerel yemek çeşidiyle donanmış bir büfe kaplamıştı.

Pitt kalabalık salonu gözden geçirdi. Masalar gülen, konuşan İzlandalılar ve kadınlarıyla doluydu. Durduğu yerde bakınıp yemek kokularını içine çekerken, şef garson yanına gelip İzlanda diliyle bir şeyler söyledi. Pitt başını sallayıp barın yanında bir masada oturmakta olan Amiral Sandecker ve Tidi Royal'ı gösterdi. Sonra da onların olduğu tarafa doğru yürüdü.

Sandecker, Pitt'e, Tidi'nin karşısındaki iskemleye oturmasını işaret etti, sonra yanından geçmekte olan garsonu durdurdu.

On dakika geç kaldın.

Kusura bakmayın, dedi Pitt. "Tjarnargardar bahçelerinde şöyle bir gezeyim dedim."

Tidi, "Bakıyorum kendine güzel bir erkek konfeksiyon mağazası bulmuşsun," dedi beğeniyle. Kahverengi gözleri Pitt'in yün balıkçı kazağı, şık spor ceketi ve kareli pantolonu üzerinde dolaştı.

Kullanılmış şeyler giymekten bıkmıştım, dedi gülerek.

Sandecker garsona döndü. "Aynısından iki tane daha," dedi. "Sen ne içiyorsun, Dirk?"

Siz ve Tidi ne içiyorsunuz?

"Hollanda cini ya da şnaps. Yerlilerin içtiğinden içmek iyi oluyor. "

Pitt ağzını çarpıttı. "Yok, sağolun. Ben yine her zamanki gibi buzlu viski içeyim."

Garson siparişi alıp gitti.

Pitt, "Hakkında onca şey duyduğum o yürek hoplatan yaratık nerede?" diye sordu.

Sandecker, "Miss Fyrie neredeyse gelir," diye karşılık verdi.

"Saldırıya uğramadan az önce, Hunnewell, Fyrie'nin kızkardeşinin Yeni Gine'de bir manastırda misyoner olduğunu söylüyordu.

Evet, zaten bundan başka bir şey de bilinmiyor hakkında. "

Aslına bakarsan, Fyrie'nin vasiyetinde tek vâris olduğu öğrenilinceye dek çoğu kimse varolduğunu bile bilmiyordu. Sonra bir gün Fyrie Limited kapısında belirip dizginleri eline aldı ve sanki bu imparatorluğu kendisi kurmuşcasına hiç aksatmadan işleri yönetmeye başladı. Sakın hemen yatak odası konusunda birtakım yargılara varma. Bu kız cin gibi, aynı kardeşinin olduğu gibi."

"O zaman neden bana tanıtıyorsunuz bu kızı? Anladığım kadarıyla bu kızı tavlamamı istiyorsunuz ama bir yandan da sakın el sürmeye kalkma diyorsunuz. Biraz yumuşat, ama sakın ileri gideyim deme. Yanlış adam seçtiniz, amiral. İtiraf edeyim, Rock HudsonPaul Newman sınıfına girecek denli yakışıklı değilim ama etek kovalama işine gelince çok titizimdir. Gördüğüm her kıza asılmam. Hele bu kız erkek kardeşinin kopyası olur, yaşamının yarısını misyoner olarak geçirmiş, dev bir örgütü yöneten biriyse. Bağışlayın amiral, ama Miss Fyrie korkarım benim tipim değil. "

Tidi, "Bana da çok iğrenç bir iş gibi geliyor," dedi kaşlarını çatarak. "NUMA okyanuslarda bilimsel araştırmalar yapmakla yükümlüdür. Konuştuklarınız bana hiç de bilimsel gelmiyor doğrusu."

Sandecker patronun kim olduğunu vurgulamak ister gibi, korkunç bir bakış attı kıza. "Sekreterler hiç konuşmamalıdır, yalnızca görülmelidir."

Garsonun içkilerle birlikte gelmesiyle Tidi daha çok azar işitmekten kurtulmuş oldu. Garson bardakları masanın üstüne koyup gitti.

Garson uzaklaşıncaya dek bekledikten sonra Sandecker, Pitt'e döndü. "NUMA projelerinin yaklaşık yüzde kırkı deniz tabanında madencilik için ayrılmıştır. Ruslar yüzey programlarında bizden çok ilerdeler, balıkçılık filoları bizimkinden kat kat üstün. Derin sularda kullanılan teknik gereçleriyse çok yetersiz ki bu da denizaltı madenciliği için çok önemli oluyor. İşte, bu bizim güçlü noktamız. Bizim elimizde gereçler var, fakat teknik bilgi yalnız Fyrie şirketinin elinde. Kristjan Fyrie sağken, yakın işbirliğimiz vardı. Şimdi o yalnızca bir anı olduğuna göre, programlarımızın tam başarıya ulaşacağı sırada bir anda suya düştüğünü görmek istemiyorum. Miss Fyrie ile konuştum. Nedense, birden çok

yabancılaştı... firmasının ülkemizle olan işbirliğini yeniden inceleyeceğini söyledi."

Pitt, "Kızın cin gibi olduğunu siz söylemiştiniz," dedi. "Belki de bu bilgiyi açık artırmaya çıkaracak. Erkek kardeşi kadar yüce düşünceli olacak diye bir kural yok ki."

Allah kahretsin, dedi Sandecker. "Her şey olabilir. Belki de Amerikalılardan nefret ediyordur."

Amerikalılardan nefret eden yalnız o değil.

"Eğer öyleyse, bunun bir nedeni olmalı, biz de bu nedeni bulmak zorundayız. "

İşte bu anda sahnenin sol köşesinde Dirk Pitt beliriyor.

"Tastamam öyle, ama görevin çok açık olacak. Seni Pasifik'teki okyanus laboratuvarı projesinden geri alıp bu işe veriyorum. Bu görevi yaparken gizli ajan oyunları oynamaya da kalkma. Bırak cesetlerle ve işin bilmeceli yanlarıyla Ulusal Haberalma Örgütü uğraşsın. Sen, resmi sıfatın olan NUMA özel projeler müdürü olarak iş yapacaksın. Eğer bu arada Fyrie'yi, Hunnewell'i ve Matajic'i öldürenleri belirleyecek bir ipucu yakalayacak olursan hemen ilgili kişilere bildir. "

Kime bildireyim?

Sandecker omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. CIA Washington'dan gelmeden önce bunu açıklamayı uygun görmedi."

"Aman ne iyi, ben de yerel gazetelerde tam sayfa ilan veririm."

Sandecker, "Hiç tavsiye etmem," dedi. Bardağından uzun bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu zıkkımın nesini beğeniyorlar?" Üzerine bir bardak su içti. "iki gün sonra Washington'da olmak zorundayım. Bu zaman içinde de senin işini biraz ısıtabilirim."

Miss Fyrie ile olanı mı?

"Fyrie Limited şirketiyle. Bir değiştokuş programı düzenledim. Onların en önde gelen mühendislerinden birini Amerika'ya götürüyorum, bizim tekniğimizi incelemesi için, bu arada sen de burada kalıp onların çalışmalarını inceleyeceksin. En önemli ödevin bir zamanlar Fyrie yönetimiyle olduğu gibi yakın ilişkilerin yeniden kurulmasını sağlamak. "

"Eğer bu dişi Fyrie, size ve NUMA'ya karşı o denli soğuk davrandıysa, neden

bu gece bizimle buluşmayı kabul etti? "

"Nezaketinden. Dr. Hunnewell ve kardeşi çok iyi dosttular. Onun ölümü, senin onu kurtarmak için kahramanca çaban ve başaramaman sanırım kadınsı duygularını çok etkiledi. Kısaca, seninle tanışmak istedi. "

Tidi, "Bu kadın, söylediklerinize bakılırsa, Büyük Katerina filan gibi bir şey," dedi alayla.

Pitt, "Yeni patronumla yüz yüze gelmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Sandecker başını salladı. "Gelecektir, hem de tam beş saniye sonra... şimdi içeri girdi."

Pitt giriş kapısı yönüne döndü, aynı anda lokantada bulunan tüm erkekler de o yöne döndüler. Akıl almaz derecede güzel, çok uzun boylu ve fazlasıyla sarışın bir kadın bir moda fotoğrafçısının yakaladığı en iyi pozu veriyormuş gibi kapının girişinde duruyordu. Heykelsi bedeni, kollarında ve etek uçlarında işlemeler olan uzun, mor kadife bir giysiyle örtülmüştü. El sallayan Sandecker'i görür görmez o yana doğru bir balerin gibi kayarcasına yürüdü. Artık lokantada ne kadar kadın varsa, hepsi de içgüdüsel bir kıskançlıkla onu izliyorlardı.

Pitt iskemlesini geri itip ayağa kalkarken kadının yüzünü inceledi. Ten rengi çok ilgisini çekmişti. Esmerliği, her ne kadar ömrünün büyük bir bölümünü Yeni Gine'de geçirmiş olsa da, onu İzlandalı havasından çıkarıyordu. Gerçekten çok çarpıcı bir etkisi vardı. Sarı saçlar, kayıtsız bakışlar ve giysi rengiyle uyaşan menekşe gözler, Pitt'in canlandırmış olduğu tipe hiç benzemiyordu.

"Sevgili Miss Fyrie, bizimle yemek yemeniz ne büyük bir onur. Amiral Sandecker kadının uzanan elini alıp öptü. Sonra yüzüne dostça bir maske takmış olan Tidi'ye döndü. "Sizi sekreterim Udi Royal ile tanıştırayım."

İki kadın kibar fakat tipik dişisel soğuklukla selamlaştılar.

Sandecker sonra Pitt'e döndü. "Ve bu da Binbaşı Dirk Pitt. Örgütümün projelerini yürüten gerçek gücümüz."

"Demek, hakkında onca şey anlattığınız kahramanla tanışıyorum. Kadının sesi kısık ve son derece seksi çıkmıştı. “Dr. Hunnewell'in acı kaybı için çok üzüldüm. Kardeşim ona çok değer verirdi."

Pitt, "Biz de öyle," dedi.

Kirşti Fyrie gözlerinde dostça bir ilginin ötesinde bir değerlendirmeyle, Pitt ise inceleyici erkek beğenisiyle bir süre konuşmadan bakıştılar.

Sessizliği Pitt bozdu. "Eğer burada oturmuş size bakakaldıysam, Miss Fyrie, bunun nedeni Amiral Sandecker, Fyrie Limited başkanının böyle mistik gözleri olduğunu bana söylemediği içindir."

"Daha önce erkeklerin övgüleriyle karşılaştım, Binbaşı Pitt, ama gözlerimi mistik olarak tanımlayan ilk siz oluyorsunuz. "

Pitt, "Tümüyle öğretici," dedi. "Gözler kişinin içinde sakladığı gizlere açılan kapılardır."

"Peki, ruhumun derinliklerinde ne gibi gizli gölgeler görebiliyorsunuz? "

Pitt güldü. "Bir kadının özel düşüncelerini açığa vurmak centilmenliğe yakışmaz." Bir sigara ikram etti fakat Kirşti başını sallayarak istemediğini belirtti. "Gerçekten de ikimizin gözlerinde ortak bir yan var."

Tidi, "Miss Fyrie'nin gözleri koyu mavi," dedi. "Seninkilerse yeşil. Nasıl bir benzerlik olabilir ki?"

"Miss Fyrie'nin gözleri de benimki gibi, gözbebeklerinden iris tabakasına doğru ışık saçıyor. Buna bazıları kıvılcım der. "

Susup sigarasını yaktı. "Bu işi bilenlerin dediğine bakılırsa kıvılcımlı gözler ruhsal güç belirtisiymişler."

Kirşti, "Sizin sezgi gücünüz var mı?" diye sordu.

Pitt, "Korkarım o konuda pek başarılı sayılmam," diye yanıtladı. "Pokerde hep kaybederim. Karşımda oturanların kartlarını mı, zihinlerini mi okuyacağım diye karar veremem. Ya siz, Miss Fyrie, siz geleceği görebilir misiniz?"

Pitt kadının gözlerinde hafif bir bulutlanma gördü.

“Yazgımı bildiğim için kontrol edebilirim.”

Pitt kadının iç dünyasına yavaş yavaş girerken duyduğu hoşnutluğu pek belli etmedi. Masanın üstünde uzanarak menekşe gözlere bir karış kalana dek yaklaştı... yeşil ve menekşe çarpışıyordu.

Demek her istediğinizi elde ediyorsunuz!

Evet! Yanıt hiçbir duraksama olmadan çıkmıştı.

"O halde, ya size koşullar ne olursa olsun sizinle sevişmeyi asla kabul etmem desem? "

Buna nasıl bir karşılık beklediğinizi biliyorum, binbaşı.

Kirşti'nin yüzünde meydan okuyan bir kararlılık belirdi. "Eğer gerçekten sizi ve ilginizi istemiş olsaydım bunu sağlardım. Ama istemediğim şeyler için hiç canımı sıkmam. Temelsiz reddiniz üzerinde durmuyorum bile."

Pitt masadaki havanın elektriklendiğini fark etmemiş gibi davrandı. "Miss Fyrie, sizin çürük çıkacağınız hiç aklıma gelmezdi."

Kirşti anlamadan baktı. "Çürük mü?"

Tidi, "Amerikanca korkak anlamına gelir," dedi yumuşatmaya çalıştığı jilet gibi keskin bir sesle.

Amiral Sandecker genzini temizledi. Eğer söyleşi bu yönde sürerse sonu nereye varacak diye endişe duyuyordu. "Yaşlı bir adamın karnı zil çalarken oturup böyle konuşmaları dinlemesi için hiçbir neden göremiyorum. Hele üç metre ötemizde dünyanın en güzel yemekleri ilgimizi çekmek için nefis kokular saçarken..."

Kirşti, "O zaman buyurun size yerli yemeklerimizi tanıtayım," dedi. "Umarım Binbaşı Pitt'in yemeklere karşı açlığı, seks açlığından daha düzenlidir."

"Pes!" dedi Pitt gülerek. Ayağa kalkıp Kirşti'nin iskemlesini çekmek için davrandı. "Şu andan sonra size karşı her sözüm ılımlı ve uslu olacaktır."

Balık çeşitleri sonu gelmeyecek gibiydi. Pitt yalnız som balığının yirmi, morinanın on beş kadar çeşidini saydı. Hepsi de tabakları tepeleme dolu olarak masalarına döndü.

"Bakıyorum, bekletilmiş köpekbalığı etine dayanamamışsınız, binbaşı. Kirşti'nin gözleri gülüyordu. "

Pitt birkaç lokma atıştırıp çiğnemeye başlayınca kadının gözlerindeki gülme şaşkınlığa dönüştü. "Nasıl hazırlandığını biliyor musunuz?"

Tabii, dedi Pitt. "Soğuk denizlerde yaşayan köpekbalığı cinsleri taze yenilmez, bu nedenle ince parçalar halinde kesilip kumsal kumunda yirmi altı gün gömülü olarak saklanır, sonra çıkarılıp rüzgârda bekletilir."

Kirşti, "Çiğ olarak yediğinizin farkında mısınız?" diye ısrar etti.

Pitt ağzına yeni bir çatal dolusu balık alırken, "Başka bir yolu var mı?" diye sordu.

Onu şaşırtmak için boşuna uğraşmayın, Miss Fyrie. Sandecker köpekbalığı etine öğürür gibi baktı. "Dirk'ün hobisi dünya mutfaklarıdır. Özel alanı balık yemekleri, en usta olduğu şeyse uluslararası deniz yemekleri hazırlamaktır."

Pitt, "Aslında hiç de fena değil," dedi iki lokma arasında.

"Ama bana sorarsanız Malezya yöntemiyle daha tezzetli oluyor.

Onlar ekidna dedikleri bir cins deniz yosunuyla sarıp öyle bekletirler. Böylelikle İzlanda'da yapılandan daha tatlı oluyor. "

Kirşti, "Amerikalılar genellikle biftek ya da tavuk yemek isterler," dedi. "Tanıdığım ilk balık isteyen siz oluyorsunuz."

Pitt, "Pek öyle değil," dedi. "Çoğu yurttaşım gibi benim de en sevdiğim yemek, yanında patates kızartması ve çikolatalı krema olan duble hamburgerdir."

Kirşti, Pitt'e bakıp gülümsedi. "Galiba sizde demir bir mide olduğuna inanmaya başlayacağım."

Pitt omuz silkti. "San Francisco'da hızlı yaşamasıyla ün yapmış bir amcam var. Ben de kendi çapımda onun izinden gitmeye çalışıyorum."

Yemeğin geri kalanı çok az konuşmayla geçti. Doğan dostluk havası ve nefis yemeklerin etkisiyle herkes rahatlamış, gerginlik gitmişti, iki saat sonra dondurma ve çilek yenirken Kirşti erken ayrılacağı için özür dilemeye başladı.

"Umarım kaba olduğumu sanmazsınız, Amiral Sandecker, fakat ne yazık ki biraz sonra sizlerden ayrılmak zorundayım. Nişanlım bu gece yapılacak olan şiir okuma toplantısına gitmemizi istiyor. Bir kadın olarak onun isteklerine uymak zorundayım. "

Tidi'ye sen anlarsın anlamında dişice bir bakış attı. "Eminim Miss Royal durumumu anlıyordur."

Tidi bu romantik çağrıyı hemen kaptı. "Size gıpta ediyorum, Miss Fyrie. Şiir seven bir nişanlı zor bulunur doğrusu."

Amiral Sandecker'in ağzında kutlayan bir gülücük yayıldı.

"Size mutluluklar dilerim, Miss Fyrie. Nişanlı olduğunuzu bilmiyordum. Kim bu şanslı adam? "

Amiral hiç renk vermedi, diye düşündü Pitt. Oysa şaşkınlıktan topuklarına kadar taş kesildiğinden emindi. Bu beklenmedik gelişme karşısında yeni oyun kuralları bulmak zorundaydılar.

Pitt hemen ne yapabileceğini tasarlamaya başladı.

Kirşti, "Rondheirn... Oskar Rondheim," diye duyurdu. "Kardeşim bizi mektupla tanıştırmıştı. Yüz yüze karşılaşıncaya dek Oskar ile iki yıl yazışıp

birbirimize resim gönderdik."

Sandecker kızın yüzüne bakıyordu. "Aa... bir dakika," dedi ağır ağır. "Sanırım kendisini tanıyorum. Rondheim Sanayi? İspanyol donanması çapında bir balıkçı filosu? Yoksa başka bir Rondheim'dan mı söz ediyorum?"

Kirşti, "Hayır, doğru Rondheim'dan söz ediyorsunuz. Yönetim merkezleri burada, Reykjavik'tedir."

Pitt, "Balıkçı tekneleri mavi boyalı, üzerinde albatros resmi olan kırmızı bayrak çekerler, değil mi?" diye sordu.

Kirşti başını sallayarak yanıtladı. "Albatros, Oskar'ın uğur simgesidir. Gemilerini tanır mısınız?"

Pitt, "Birkaç kez üstlerinden uçmuştum," dedi.

Pitt'in bu gemileri ve simgelerini tanımamasına olanak yoktu. Kırkıncı enlemin kuzeyinde her ülkenin balıkçısı da tanırdı.

Rondheim'ın balıkçı filoları balık bölgelerini kurutmaları, başka balıkçıların ağlarını çalmalar ve başka ülkelerin karasularında kendi kırmızı boyalı ağlarını bırakmalarıyla tanınırlardı. Albatros simgesi Nazilerin gamalı haçından daha saygın değildi.

"Fyrie Limited ve Rondheim Sanayi arasında bir birleşme, oldukça güçlü bir imparatorluk doğurur, dedi Sandecker yavaşça, sanki bunun sonuçlarını tadar gibi.

Pitt'in aklı da aynı şeylere takılmıştı. Kirşti'nin el sallaması üzerine daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Orada. Geldi işte!

Başlarını Kirşti'nin baktığı yöne çevirince uzun boylu, kar gibi saçları olan yakışıklı bir adamın dinç adımlarla yaklaştığını gördüler. Kırk yaşına yakın, oldukça genç gösteren yüzü okyanusun ve tuzlu havanın etkisini taşıyordu. Gözleri soğuk bir gri mavi, dar ve güçlü burnu, iyiliksever ve sıcaklık gösteren ağız yapısı vardı. Pitt iş ilişkilerinde bu ağızın hemen gerilip sertleşebileceğini ve zamanında saldırgan olabileceğini düşündü. Bu adama hiç arkasını dönmemeye karar verdi.

Rondheim masanın önünde durdu, kibar gülümsemeyle, düzgün, beyaz dişleri göründü. "Kirşti sevgilim. Bu gece ne kadar güzelsin." Sonra kadına sarıldı.

Pitt adamın bundan sonra kendisine mi, yoksa amirale mi bakacağını tahmin

etmeye çalıştı.

İkisi de değildi. Rondheim, Tidi'ye döndü.

Ooo... bu güzel genç hanım da kim?

Amiral Sandecker'in sekreteri, Miss Tidi Royal, dedi Kirşti. "Sizi Oskar Rondheim ile tanıştırayım."

Miss Royal. Hafifçe eğildi, "ilginç gözlerinizle büyülenmiş durumdayım."

Pitt peçetesini ağzına tutarak gülmesini bastırdı. "Sanırım bu kapıyı ben de kullanmıştım."

Tidi kıkırdamaya başladı, hemen ardından Sandecker öyle bir kahkaha attı ki, yan masalardan başlar çevrildi. Pitt gözlerini Kirşti'den ayırmamıştı. Kadının zorlama bir gülümsemeyle çevresindeki neşeye katılıncaya dek yüzünde korkmuş, neredeyse paniğe kapılmış bir anlam vardı.

Rondheim bu eğlenceye katılmadı. Gözleri şaşkınlık içinde boş bakıyor, ağzı öfkeyle büzülmüş duruyordu. Kendisine gülünmeye hiç alışkın olmadığı açıkça belliydi.

Gülünç bir şey mi söyledim? diye sordu.

Pitt, "Bu gece kadın gözlerine övgü gecesi galiba," dedi.

Kirşti bunun anlamını Rondheim'e anlatıp adamı hemen Sandecker ile tanıştırdı.

Sizinle tanıştığıma gerçekten çok sevindim, amiral. Rondheim'ın gözlerine yine aynı serin bakışlar gelmişti. "Denizci ve okyanus bilimci olarak ününüz deniz çevrelerinde çok yaygındır."

"Sizin ününüz de deniz çevrelerinde çok yaygındır, Bay Rondheim. Amiral, Rondheim'ın elini sıkıp Pitt'e döndü. "Binbaşı Dirk Pitt, özel projeler müdürüm."

Rondheim bir an durup elini uzatmadan önce karşısındaki adamı iyice tarttı. "Binbaşı Pitt."

Nasılsınız? Rondheim elini mengene gibi sıkarken Pitt dişlerini sıktı. İçinden karşılık vermek geçti fakat kendini tuttu ve tam tersini yapıp elini cansız bir organ gibi bıraktı. "Vay vay vay, Bay Rondheim, çok güçlü bir adamsınız."

Kusura bakmayın, binbaşı. Rondheim elektrik akımına kapılmış gibi şaşkınlık içinde elini çekti. "Benimle çalışan işçiler sert ve kaba tiplerdir, öyle de davranılmasını beklerler. Balıkçı gemisinde olmadığım zamanlar bazen kibar

davranmayı unutuyorum."

"Aman, Bay Rondheim, hiç özür dilemenize gerek yok. Güçlü erkeklere hayranımdır. Pitt elini kaldırıp parmaklarını ovaladı. "Fırça tutmamı engelleyecek bir hasar da yok."

Kirşti, "Resim mi yaparsınız, binbaşı?"

"Evet, genellikle doğa görüntüleri. Bitkisel yaşamı yansıtmak da hoşuma gider. Çiçeklerde insanın ruhunu yücelten bir şey var, öyle değil mi? "

Kirşti, Pitt'i merakla süzdü. "Sizi çalışırken görmek isterdim."

"Yazık ki bütün tuvallerim Washington'da kaldı. Ama burada olduğum süre size İzlanda izlenimlerimi sunmak isterim. Pitt kadınsı bir hareketle parmağını dudağında tuttu. "Suluboya, evet evet. Bir dizi suluboya çalışması yapacağım. Belki ofisinize asmak istersiniz."

Çok naziksiniz, ama korkarım kabul edemem... Olur mu hiç, diye kesti Pitt. "Kıyılarınız insanı büyülüyor. Denizin ve kayaların çelişen güçlerini doğal ışık ve renkleriyle yakalayabilecek miyim, çok merak ediyorum."

Kirşti kibarca güldü. "Çok ısrar ediyorsanız peki, ama ben de karşılığında sizin için bir şey yapmak isterim."

"Bir tek şey isterim...' bir tekne. Kıyılarınızın hakkını verebilmek için denizden bakarak çalışmam gerek. Hiç öyle fantezi bir şey istemiyorum. Küçük bir araç yeter. "

Liman müdürümü görün, binbaşı. Size bir tekne hazırdır.

Rondheim elini arkadan uzatıp boynuyla omzu arasına yerleştirince genç kadın bir an duraksadı. "Teknelerimiz on iki numaralı iskelededir."

Haydi, sevgilim, dedi Rondheim beyaz dişlerini göstererek. "Max bu gece yeni antolojisini okuyacak. Geç kalmayalım."

Boynunu sıkınca Kirşti acıyla gözlerini yumdu. "Umarım bizi bağışlarsınız."

Sandecker, "Tabii, tabii," dedi. "Çok güzel bir iki saat geçirdik, Miss Fyrie. Bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz."

Kimse başka bir şey söyleyemeden Rondheim kolunu kanca gibi Kirşti'nin koluna taktı ve lokantadan dışarı çıkardı. Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Sandecker peçetesini masanın üstüne fırlattı.

"Pekâlâ, Dirk, söyle bakalım yaptığın numaranın amacı neydi? "

Pitt, "Ne numarası?" diye masum masum sordu.

Güçlü erkeklere hayranımdır, diyerek Pitt'in taklidini yaptı. "Şu o biçim numaranı demek istiyorum. Bir kırıtmadığın kaldı.

Pitt masaya uzanıp dirseklerini dayadı, yüzü ölü gibi ciddiydi. "Bazı durumlarda hor görülmek çok işe yarar. Şimdi öyle bir durumun içindeyiz."

Rondheim?

"Evet. Fyrie'nin Birleşik Devletler ve NUMA ile işbirliği yapmakta gösterdiği ani gönülsüzlük onun yüzünden. Adam çok kurnaz. Kirşti Fyrie ile evlendiği anda dünyanın en büyük iki özel kuruluşu bir çatı altında birleşecek. Bunun sağlayacağı olanaklarsa sınırsız. İzlanda ve hükümeti çok güçsüz. Olası bir Fyrie Rondheim birleşmesi devlet ekonomisi için çok önemli olabilir. Bu yüzden böyle bir parasal devir teslim olayına karşı çıkmayı düşünemezler bile. Ondan sonra kozlarını iyi kullanırsa Rondheim Faroe Adaları ve Grönland'ı da etkisi altına alarak Kuzey Atlantik'in denetimini eline geçirebilir. Ondan sonraysa hırs onu nereye sürükler bilemem. "

Sandecker başını salladı. "Biraz abartıyorsun. Kirşti Fyrie uluslararası güç kazanma oyunlarına girmez."

Pitt, "Bu konuda hiç seçeneği olmayacak," dedi. "Evlilikte ganimet egemen olan kişinin elindedir."

"Seven bir kadının gözleri görmez. Bunu mu demek istiyorsun? "

Hayır, dedi Pitt. "Bu birleşmenin sevgi üzerine kurulduğunu sanmıyorum."

Sandecker, "Şimdi de kalp ilişkileri üzerine mi uzman kesildin?" dedi alayla.

Öyle bir savım yok, dedi Pitt gülerek. "Ama neyse ki aramızda doğal olarak böyle şeyleri doğru yargılayabilen biri var." Tidi'ye döndü. "Tatlım, bize dişisel görüşünü açıklayabilir misin?"

Tidi, Pitt'in az önce söylediklerini onaylayarak, "Kızın ödü patlıyordu adamdan," dedi.

Sandecker sekreterinin sözlerini tartarak baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Tidi, "Ne dediysem onu," dedi kesinlikle. "Miss Fyrie, Bay Rondheim'den ödü patlayacak gibi korkuyordu. Kadının boynunu nasıl kıskıvrak yakalamıştı, görmediniz mi? Boynundaki morartı geçinceye dek dik yaka giyeceğinden eminim."

Uydurmadığından ya da abartmadığından emin misin?

Tidi hayır anlamında başını salladı, "inlememek için kendini zor tuttu."

Sandecker'in gözleri bir anda düşmanca parıldadı. Vay aşağılık orospu çocuğu." Sonra gözlerini Pitt'e dikti. "Sen de fark ettin mi?"

Evet.

Sandecker'in öfkesi daha da arttı. "O zaman ne diye engel olmadın?"

Pitt, "Olamadım," dedi. "O zaman yaptığım rolün dışına çıkmış olurdum. Şu anda Rondheim'ın beni o biçim sanmaması için hiçbir neden yok. Ben de öyle düşünmesini istiyorum zaten."

Ne yaptığını biliyorsun diyebilmek isterdim, dedi Sandecker ciddi bir sesle. "Ama korkarım şu ressam numarasıyla kendini köşeye sıkıştırmış oldun. Kesinlikle bildiğim bir şey varsa, o da senin düz bir çizgi bile çizemediğindir. Deniz ve kayaların çelişen güçlerini yapacakmış... aman Tanrım, güldürme beni."

"Hiç sorun değil. O işi Tidi yapacak benim için. Daha önce yaptığı resimleri görmüştüm. Bayağı iyiydi. "

Tidi, "Ben soyut resim yaparım," dedi gücenmiş bir ifadeyle. Bugüne dek hiç deniz ve kaya resmi yapmadım.

Pitt, "Boşver," dedi. "Soyut deniz görüntüsü yap, Louvre Müzesinin sanat danışmanına beğendirecek değiliz."

Tidi, "Ama hiçbir gerecim yok," diye içini çekti. "Üstelik amiral ve ben iki gün sonra Washington'a dönüyoruz."

“Seferiniz şu anda iptal edildi.” Pitt, Sandecker'e döndü.

“Değil mi, amiral?”

Sandecker kollarını kenetleyip birkaç dakika düşündü. "Son beş dakika öğrendiklerimizi göz önüne alacak olursak, sanırım birkaç gün daha buralarda oyalanmamız iyi olur."

Pitt, "İklim değişikliği de size iyi gelir," dedi. "Hatta belki balığa bile çıkabilirsiniz."

Sandecker, Pitt'in yüzünü inceledi. "Nonoş taklitleri, resim dersleri, balık gezileri. Şu yaşlı adama bir iyilik yap da kaçık aklından neler geçiyor, bir söylesene?"

Pitt bir bardak su alıp içine baktı. "Siyah bir uçak," dedi sessizce. "Sular

içindeki bir mezarda yatan siyah bir uçak."

BÖLÜM 9

Saat onda on iki numaralı iskeleyi bulup uzun boylu bir Fyrie memuru eşliğinde içeri girdiler. Sandecker eski, buruşuk giysiler ve biçimsiz bir şapka giymişti, elinde balık oltası ve gereç kutusu vardı. Tidi ise pantolon üstüne bir gömlek ve rüzgâr ceketi giymişti. Bir elinde resim gereçleri,diğerindeyse büyükçe bir el çantası taşıyordu. Fyrie gözetimcisi Pitt'i görünce gözlerini bir an ayıramadı. İskele boyunca kırıta kırıta yürüyen Pitt, Bahar Kraliçesi gibi giyinmişti. Ayağında uzun, kırmızı süet çizmeler, çok renkli çizgili ve dapdar bir pantolon, mor bir kazak ve boynunda sarı bir mendil vardı. Güneş gözlüğünün ardında gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Gözetimcinin ağzı bir karış açık kaldı.

Pitt, "Merhaba, tatlım," dedi çapkın çapkın. "Teknemiz hazır mı?"

Adam hâlâ gördüklerine inanamayan bakışlarla Pitt'i süzüyordu.

Pitt, "Haydi kuzum," dedi. "Miss Fyrie büyük bir eli açıklıkla teknelerinden birini kullanabileceğimizi söyledi. Hangisi, bakayım?" Pitt gözlerini adamın pantolonunun önünden ayırmıyordu.

Gözetimci beline tekme yemiş gibi irkildi ve birden yüzünde tiksinti belirdi. Tek söz söylemeden onları iskele boyunca götürüp on metrelik bir Chris Craft motorun önünde bıraktı.

Pitt hemen teknenin içine atlayıp gözden kayboldu. Bir dakika sonra yine iskeleye çıkmıştı. "Yok, hayır, bu bize yaramaz. Çok sıradan, çok cafcaflı. Doğru dürüst bir şeyler yaratabilmem için yaratıcı bir atmosfer gerek." iskele boyunca bakındı. "Hah, şuradaki fena değil galiba."

Gözetimci bir şey söyleyemeden Pitt çabuk adımlarla gidip on üç metrelik bir balıkçı teknesinin güvertesine atladı. İçeri girip kısa bir araştırma yaptıktan sonra kapıdan başını çıkardı. "Bu çok iyi. Kendine özgü kaba bir kişiliği var. Bunu alıyoruz."

Adam bir an duraksadı. Sonunda ne olursa olsun gibilerden bir omuz hareketiyle onayladıktan sonra yanlarından ayrıldı. Yürürken ikide bir geri dönüp Pitt'e bakıyor ve başını sallıyordu.

Adam konuşulanları duymayacak denli uzaklaştıktan sonra Tidi, "Neden bu pis takayı seçtin? Orada o güzelim yat dururken?" diye sordu.

Dirk ne yaptığını biliyor. Sandecker elindeki gereç kutusunu ve balık oltasını yere koyup Pitt'e baktı. "Fatometresi mi var?"

"Hem de en iyisinden. Değişik derinliklerde balık taramak için aşırı duyarlı frekansları var." Pitt teknenin içine giriş geçidini gösterdi.

"Bu tekneyi bulmamız çok iyi oldu. Gelin size makine bölümünü göstereyim, amiral. "

Tidi, "Yani, o güzelim Chris Craft'ı salt fatometresi olmadığı için mi bir yana attık?" dedi düşkırıklığıyla.

Pitt, "Evet," dedi. "O siyah uçağı bulabilmemiz için tek umudumuz fatometre."

Pitt, Sandecker'i motor bölümüne götürdü. Sintine ve yağ kokusu bir anda genizlerini yakmıştı. Bunlara ek bir koku daha vardı. Sandecker soran gözlerle Pitt'e baktı.

Benzin mi?

Pitt başını salladı. "Motorlara bir baksanıza."

Küçük bir tekneyi, özellikle balıkçı teknelerini kullanmak için en elverişli güç dizel motorlarıydı. Bunlar düşük devirli olduğundan ağır yol alır, ama ekonomik ve güven verici olurlardı. Güç olarak salt yelken kullananların dışında hemen her iş teknesi dizel ile çalışırdı. Fakat bu tekne kuralın dışında kalıyordu.

Bir çift 420 beygir gücünde motor makine odasının loş ışığında gümbürdemeye hazır iki dev gibi duruyordu.

“Bunun gibi bir taka böyle güçlü motorları ne yapacak?” diye sessizce sordu.

Pitt, "Eğer varsayımım doğruysa," diye mırıldandı. "Gözetimci faka bastı."

“Yani?”

“Ana kabinin içinde albatros resimli bir flama gördüm.”

Pitt motorun üstünde elini gezdirdi; askeri bir denetimden geçecek denli temizdi. "Bu tekne Rondheim'ın olmalı, Fyrie'nin değil."

Sandecker bir süre düşündü. "Miss Fyrie, liman müdürünü görmemizi söylemişti. Ama bilinmeyen bir nedenle bu adam yoktu, onun yerine iskele sorumlusu olarak karşımıza bıyıkları tütün lekeli biri çıktı. Acaba bir oyuna mı

geliyoruz diye düşünesi geliyor insanın."

Pitt, "Sanmıyorum," dedi. "Kuşkusuz Rondheim'ın gözleri hep üstümüzde olacak, ama hiç olmazsa şimdilik, kuşkusunu çekecek bir açık vermedik. Gözetimci masum bir hata yaptı.

Özel bir emir almadığı için, iskelede hangi tekneyi istersek seçebileceğimizi sandı, o yüzden bize ilk olarak içlerinde en güzel olanı gösterdi. Kimse bizim bu gizli hazineyi seçeceğimizi aklına getirmezdi."

"Peki, bu teknenin burada ne işi var? Herhalde Rondheim'ın yer bulma sıkıntısı olamaz. "

Pitt, "Bize ne," dedi ağzı geniş bir gülücükle yayılırken.

"Anahtarları üzerinde olduğuna göre, gözetimcinin aklı başına gelmeden bir an önce buradan uzaklaşsak iyi olur sanırım. "

Amiral zaten dünden hazırdı. Dürüst amaçları olan böyle dolambaçlı oyunlar oynamada onun üzerine yoktu. Buruşuk şapkasını başına yerleştirerek gecikmeden ilk komutasını verdi.

"Halat topla, binbaşı. Şu motorları iş başında görmek için sabırsızlanıyorum. "

Tam bir dakika sonra gözetimci iskele boyunca kollarını havada sallaya sallaya deli gibi koşarak geldi. Ama çok geç kalmıştı. Pitt güverteden tatlı tatlı el salladı. Amiral ise yeni oyuncak bulmuş bir çocuk mutluluğuyla motorları harekete geçirip taka kılığındaki güçlü tekne Reykjavik limanına yöneltti.

Teknenin adı Grimsi'ydi. Kıçtan hemen bir buçuk metre uzaklıktaki küçük dümen köşküyle sanki ters yönde gidiyormuş izlenimini veriyordu. Dümen yanında duran antika pusula kadar yaşlı bir gemiydi. Maun küpeştesi aşınmayla dümdüz olmasına karşın hâlâ sağlam ve güven vericiydi. Ve buram buram deniz kokuyordu, iskeledeki duruşuyla eski bir banyo küvetini andırırken, güçlü motorlarının harekete geçmesiyle pruvası havaya kalkmış rüzgârla birlikte uçan bir martı gibi yol almaya başlamıştı. Böylesine kolay, neredeyse uçarcasına gitmenin tadını çıkarıyor gibiydi. Sandecker hız kesip Grimsi'yi Reykjavik limanı içinde keyifle dolaştırdı. Yüzündeki gülümsemeyi gören, amirali bir savaş kruvazörünün komuta köprüsünde sanırdı. Eski günlerine dönmenin zevkini çıkarıyordu. Uzaktan bakan meraklı biri onların turistik gezi yapan bir grup olduğuna karar verirdi. Tidi güneşlenirken elinde bir kamerayla her gördüğü şeyin resmini çekiyor, Pitt ise elindeki resim defterine harıl harıl eskizler çiziyordu. Limandan çıkmadan önce yem satan bir tekneye yanaşıp iki kova dolusu ringa satın aldılar. Yemcilerle ateşli bir söyleşi yaptıktan sonra denize

açıldılar.

Kayalık bir noktayı dönüp liman gözden kaybolunca Sandecker hızı biraz artırarak otuz mile çıkardı. Hantal gövdesiyle dalgaların üstünde sekerken, teknenin durumu görülecek şeydi. Hızı arttıkça Grimsi, dalgaları eriterek arkasında bırakmaya başladı. Pitt kıyıları gösteren bir harita bulup Sandecker'in yanındaki küçük rafın üstüne yaydı.

Şuralarda bir yerde. Pitt elindeki kalemle haritanın üstünde bir yere dokundu. "Keflavik'in yirmi mil güneydoğusunda."

Sandecker başını salladı. "En çok bir buçuk saat alır. Gidişine baksana. Daha tam yol vermiş değilim."

Hava da iyi görünüyor. Umarım böyle sürer.

"Hiçbir yönde bulut yok. Yılın bu mevsiminde İzlanda'nın güneyi genellikle sakin olur. Karşımıza çıkabilecek en kötü engel olsa olsa biraz sis olabilir. Akşama doğru genellikle biraz sis bastırır. "

Pitt oturup ayaklarını kapı kirişine dayadı ve kayalıklı kıyı çizgisini izledi. "Neyse ki yakıt derdimiz yok."

“Gösterge ne kadar gösteriyor?”

“Üçte iki dolu.”

Sandecker'in aklı bir an hesap makinesi gibi işledi. "Bizim için bol bol yeter. Sakınmaya hiç gerek yok, hele bir de faturasını Rondheim ödüyorsa." Yüzünde keyifli bir ifadeyle gaz kolunu sonuna kadar bastırdı.

Grimsi kıçı iyice suya gömülüp pruvasının iki yanından köpükler püskürterek masmavi çalkantılı denizin üstünde tam yol ilerlemeye başladı. Bunun için seçtiği zaman pek uygun sayılmazdı. Tam o sırada Tidi elinde üç fincan kahveyle yüklü bir tepsi, mutfak merdivenlerini büyük bir dikkatle tırmanıyordu. Ani hız değişikliğiyle elindeki tepsi havaya uçmuş, kendisi de sanki görünmeyen bir el tarafından geri çekilmiş gibi mutfağın derinliklerinde kaybolmuştu. Düşmesini ne Pitt, ne de Sandecker fark etmişti.

Otuz saniye sonra başı öfkeyle geri atılmış, saçları ıslak, gömleği kahve lekeleriyle dümen köşkünde belirdi. "Amiral James Sandecker," diye motorların gürültüsünü bastıracak bir sesle bağırdı. "Otele döndüğümüzde, hesabınıza yeni bir gömlek ve kuaför bedelini eklemeyi unutmayın."

Sandecker ve Pitt önce Tidi'ye sonra birbirlerine bir şey anlamadan baktılar.

"Haşlanıp hastanelik olabilirdim," diye üsteledi

Tidi. "Bu gezide size hosteslik yapmamı istiyorsanız, biraz daha dikkatli olmanızı öneririm." Böyle dedikten sonra dönüp yeniden mutfağa indi.

Sandecker'in kaşları birbirine geçti. "Ne diyor bu, yahu?"

Pitt omuz silkti. "Kadınlar pek açıklama yapmazlar."

Sandecker, "Daha menopoza girecek yaşta değil," diye homurdandı. "Âdet günü filan olmalı."

Pitt birden konuşmasını keserek dikkatini fatometre iğnesine ve çizdiği grafiğe yöneltti. Siyah çizgiler kısa iniş çıkışlar yaparken, şimdi küçük bir dağ resmi çizer gibi yükselmiş, düz kumlu deniz tabanında iki buçuk, üç metrelik bir tümsek göstermeye başlamıştı.

Pitt, "Galiba bulduk," dedi telaşsızca. "Sancak tarafına yüz seksen derece dönüp bir sekiz beş rotasına gelin, amiral."

Sandecker bu komuta uyarak Grimsi'yi güneye doğru iki yüz yetmiş derecelik bir açıyla çevirince tekne kendi dalgasıyla sallandı. Bu kez fatometre iğnesi üç metre üzerinde daha uzun süre kalmıştı.

Sandecker, "Derinlik ne kadar?" diye sordu.

Pitt, "Yaklaşık elli metre," diye yanıtladı. "Grafiğe bakılırsa galiba bir kanat ucundan öbürüne geçtik."

Birkaç dakika sonra Grimsi, fatometrenin saptadığı yerin üstünde demir atmıştı. Kıyıya bir mil uzaklıktan yüksek tepeler daha da belirgin ve heybetli görünüyordu. Aynı anda hafif bir rüzgâr çıkarak durgun su yüzeyini biraz kırıştırdı. Sertleşecek olan havanın ılımlı bir uyarışıydı bu. Esintiyle birlikte Pitt'in tüyleri diken diken olmuştu. İşin başından beri ilk kez, soğuk Atlantik suları altında ne bulabileceğini merak etmeye başlamıştı.

BÖLÜM 10

Mavi gökyüzünden tek bir buluta takılmadan ışıyan güneş, Pitt'in siyah dalış giysisini Fin hamamına çevirmişti. Dalış gereçlerinin daha yeni bir model olmasını yeğlerdi, fakat bunu bulduğuna bile şükrediyordu. Büyük bir şans eseri konsolosluk memurlarından biri sualtı sporu yaptığından, bu gereçleri sağlayabilmişti, iki tane tekli hava tankı vardı. Bu da on beş dakika su altında kalabileceği anlamına geliyordu. Bu süre elli metre derinlige dalmak için ancak yeterdi. Tek avuntusu, bu kadar kısa bir zaman için basınç farkı sorununun olmamasıydı.

Mavi yeşil karışımı deniz yüzündeki dalış maskesini tümüyle örtmeden Grimsi'nin güvertesinde en son gördüğü şey, elinde oltası uyuklar gibi bekleyen Amiral Sandecker ile Pitt'in süslü giysilerini giyip, saçlarını yün kep içinde toplamış olan Tidi'ydi.

Tepelerden gözetleyen birinin göremeyeceği biçimde dümen köşkünün açık deniz yanından kendini denize bıraktı Pitt. Oldukça gergindi. Yanında dalış arkadaşı olmadan hata yapma hakkı yoktu.

Terli bedeni soğuk suyun içine dalınca neredeyse şokla kendinden geçecekti. Demir çıpanın halatını izleyerek dibe inerken çıkardığı hava kabarcıkları tembel tembel su yüzeyine doğru yükseliyordu. Derinlik arttıkça aydınlık azalıyor, görüş uzaklığı kısalıyordu. Derinlik göstergesi otuz metreyi, bileğindeki dalgıç saatiyse iki dakika geçmiş olduğunu göstermekteydi.

Yavaş yavaş denizin dibi görünmeye başlamıştı. Tabandaki kumun rengi Pitt'i çok şaşırttı: Simsiyahtı. Dünyanın hemen her yerinde deniz tabanı beyazken İzlanda'nın volkanik özelliğiyle burada kum abanoz rengindeydi. Pitt altındaki koyu rengin etkisiyle büyülenmiş gibi hareketlerini yavaşlattı. Görüş uzaklığı on beş metreyi buluyordu. Derinlik göz önüne alınırsa oldukça iyi sayılırdı.

Birden içgüdüyle üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaparak bakındı. Görünürde bir şey yoktu. O sırada belli belirsiz bir gölge üzerinden geçti. Kalabalık bir morina sürüsü deniz dibinde kendilerini bekleyen karides ve yengeç şölenine gidiyordu. Koyu zeytin yeşili gövdelerinin üstü yüzlerce küçük, kahverengi noktalarla beneklenmişti. Yazık, amiral bunlardan bir tane yakalayamıyor, diye düşündü Pitt. En ufağı bile yedi, sekiz kilo gelirdi.

Pitt dibe varınca demir çıpanın çevresinde giderek büyüyen çemberlerle yüzmeye başladı. Bir yandan paletini kuma sürterek iz bırakıyordu. Deniz altında düşler görülür, derinlik algılamayı etkiler, tehlikeler büyülteç gözüyle görülürdü. Beş kez döndükten sonra Pitt bir karaltı gördü ve hızla o yana doğru yüzdü.

Otuz saniye sonra tüm umutları suya düşmüştü. Gördüğü şey sivri uçlu bir kaya parçasıydı. Çevresinde dolandığı sırada aklı bulanmış, kendini toplamaya çalışıyordu. Fatometrenin gösterdiği şey bu olamaz, diye düşündü. Bu kayanın doruğu, bir uçak gövdesine benzemeyecek denli koni biçimindeydi.

Sonra iki metre ötesinde başka bir şey gördü. Kırık ve eğrilmiş kapının siyah boyası, aynı renkteki kum üstünde neredeyse görünmez gibiydi. Oraya yüzüp kapıyı ters yüz etti. Birden altından çıkan iri bir İstakozla Pitt'in saçları diken diken oldu. Kapının iç yüzünden hiçbir belirti yoktu. Pitt artık çok çabuk olmak zorundaydı. Uçak fazla uzakta olamazdı ama yedek hava musluğunu kullanmak üzereydi. Bunun sağlayacağı birkaç dakikalık soluma olanağıysa ancak su yüzüne çıkabilmesini sağlardı.

Enkazı bulması çok sürmedi. Çarpma etkisiyle ikiye ayrılmış olan uçak kumun üstünde karın üstü yatıyordu. Güçleşen soluması artık yedek havayı kullanma zamanının geldiğini haber verdi. Valfı çeker çekmez yukarı çıkışa başladı. Hava kabarcıklarıyla yarışa yarışa yükselirken başının üzerindeki sular aydınlanmaya başladı. Otuz metreye çıktığında Grimsi'nin omurgasını aradı; yüzeye çıktığı zaman kimseye görünmemek için teknenin ardına gizlenmek zorundaydı. Kısa zamanda denizle birlikte sallanan şişman gövdesini gördü. Güneşe bakıp yönünü buldu.

Grimsi demir ipinin çevresinde yüz seksen derecelik bir yay çizmiş olduğundan, sancak yanı şimdi kıyıya dönmüştü.

Teknenin iskele yanından kendini yukarı çekip, hava tankını yere bıraktı, sonra sürünerek dümen köşküne girdi. Sandecker başını bile kaldırmadan oltasını küpeşteye dayayıp ağır ağır yerinden kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

Umarım şansın benimkinden iyi gitmiştir.

Sancak yanında elli metre derinlikte duruyor, dedi Pitt.

"İçini araştıracak zaman kalmadı; hava tankının dibi kazınıyordu. "

"Haydi, hemen üstündekileri çıkar da sıcak bir kahve iç. Yüzün mosmor olmuş. "

"Siz kahveyi sıcak tutun. Aradığımızı bulmadan ben rahat edemem. Pitt kapıya doğru davrandı. "

Sandecker'in gözleri kararlıydı. "Bir buçuk saat hiçbir yere gidemezsin. Daha çok zamanımız var. Henüz erken. Beden gücünü böyle zorlaman anlamsız. Art arda yapılacak dalışlar için gerekli kuralları hayatta olan her dalgıç gibi sen de bilirsin. Kırk beş metrenin altına yarım saat içinde peş peşe yapılacak iki dalış vurgun yemek için birebirdir." Sandecker sustu, sonra en can alıcı noktaya değindi. "Can acısıyla ciğerlerini yırtarcasına bağıranları görmüşsündür. Sağ kalanların durumunu ve ömür boyu felçli kalanları da bilirsin. Bu eski takayı arkasından itsem bile seni Reykjavik'e iki saatten önce yetiştiremem. En yakın basınç odasının bulunduğu Londra'ya gitmek için buna en azından bir beş saat daha ekle. Yok, dostum, bunu aklından çıkar. Git şimdi, aşağıda dinlen. Yeniden dalabileceğin zamanı ben sana söylerim."

Peki, amiral, siz kazandınız. Pitt giysisinin fermuarını açtı. "Ama ben de güverteye çıkayım da üçümüz bir arada görünelim."

"Kim görecek? Kıyılar bomboş, limandan çıktığımızdan bu yana tek bir tekne görmedik. "

Kıyı bomboş değil. Bizi gözetleyenler var.

Sandecker dönüp kıyı boyunca yükselen tepelere baktı.

"Belki yaşlıyım filan ama daha gözlük kullanmam gerekmiyor.

En küçük bir belirti bile görmedim. "

Şu suyun içinden çıkan kayanın sağında.

Bu uzaklıktan hiçbir şey göremiyorum. Pitt'in dediği yere yan yan baktı. "Elime bir dürbün alıp ben de bakarsam, sanki anahtar deliğinden gözetlerken başka bir gözle karşılaşmış gibi olacağım. Nasıl bu denli emin olabiliyorsun?"

"Bir yansıma gördüm. Güneş bir şeyin üstünde parıldadı. Sanırım bir çift mercek. "

"Bırak gözetlesinler. Eğer biri gelip neden güvertede iki kişiydiniz diye soracak olursa, Tidi hastalanıp kamarada uyukluyordu, deriz. "

Pitt, "Bu da yeterli bir gerekçe olur," dedi gülerek. "Yeter ki o ciciler içinde Tidi'yle aramızdaki farkı anlamamış olsunlar."

Sandecker de güldü. "Bir mil uzaktan dürbünle bakınca, öz annen bile farkı anlayamaz."

Bu sözü hangi açıdan alayım, bilmiyorum.

Sandecker, Pitt'in gözlerinin içine baktı, dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Boşver. Sen aşağı in yine. Şekerleme yap. Tidi'yle kahve gönderirim sana. Numara yapmaya da kalkma. Yorucu bir dalıştan sonra insanın nasıl kızıştığını bilirim."

Sarı gri karışımı bir ışık aralık kapıdan süzülürken Sandecker, Pitt'i hafifçe sarsarak uyandırdı. Kafasındaki dumanları açmaya çalışan Pitt teknenin daha az sallandığını fark etti. Grimsi neredeyse düz duruyordu. Esinti belirtisi de yoktu. Hava ıslak ve ağırdı.

“Havada bir değişiklik mi var, amiral?”

“Sis bastırıyor... güneyden.”

“Ne kadar zamanımız var?”

“On beş, belki de yirmi dakika.”

“Çok sayılmaz.”

“Yeter ama... bir dalıp çıkmak için.”

Birkaç dakika sonra Pitt gereçleriyle donanmış olarak küpeşteden bıraktı kendini. Yine ses, rüzgâr ve havanın tanınmadığı sualtı dünyasındaydı. Ayak çırparak hızla inerken kasları sızlıyor, uyku sersemliğini üstünden atmaya çalışıyordu.

Sessizce, fazla güç harcamadan giderek koyulaşan derinliklere doğru yüzdü. İçgüdüsüyle deniz tabanında kısa bir aramadan sonra uçağı buldu. Büyük bir dikkatle yaklaşırken kalbi bas davul gibi atıyordu.

Enkazın içine girdiği an her hareketinin bir tehlike doğuracağını biliyordu. Parçalanmış kapının önüne geldiğinde on beş santimetre uzunluğunda bir gül balığıyla karşılaştı. Gerideki siyah fon üzerinde balığın portakal kırmızısı pulları Noel ağacı süsü gibi duruyordu. Maskesinin önünde oynaşıp dururken Pitt enkazın içine girdi.

Gözleri karanlığa alışınca ilk gördüğü şey yerlerinden sökülmüş koltuklar ve tavanda yüzen tahta kutuların karmaşası oldu. Kutulardan iki tanesini çıkış deliğine kadar çekti ve oradan dışarı salıp su yüzüne doğru yükselmelerini izledi. Sonra gözüne bir eldiven çarptı. Eldivenin içindeki el yeşillenmiş bir kolla koltuklar arasına sıkışmış bir cesete aitti. Pitt cesedi çekip ceplerini aradı. Kapı önünde makineli tüfeği kullanan bu olmalı, diye düşündü. Adamın başı korkunç

bir görünümdeydi; hamur gibi ezilmiş, içindeki sıvılar ve kafatası parçacıkları kırmızı uzantılarla kafasından ayrılmış, akıntıyla birlikte bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Üstündeki yırtık, siyah tulumun ceplerinde bir tornavidadan başka bir şey yoktu.

Pitt tornavidayı ağırlık kemerine iliştirdi, sonra kayarcasına ilerleyerek pilot kabinine girdi. Yardımcı pilot koltuğunun önündeki kırık camın dışında, uçağın bu bölmesi boş ve hasar görmemiş gibiydi. Fakat sonra çıkardığı hava kabarcıklarının yükseldiği yöne bakınca, kabinin bir köşesinde toplanıp orada duran başka bir cesedi çevrelediklerini gördü. Çürüyen cesedin içinde genleşen gazlar hava kabarcıklarını o yana çekmişti.

Ölü pilotun üstünde de aynı tip siyah tulum vardı. Pitt'in yaptığı arama bir işe yaramadı; cepler boştu. Az önce gördüğü küçük gül balığı cesedin gözlerini didiklemeye başlamıştı. Pitt zorlukla soluyarak cesedi itip yolundan çekti. Bir an kusacak gibi olduğundan soluğunu düzenleyinceye dek beklemek zorunda kaldı. Saatine bir göz attı. Sandığı gibi doksan dakika değil, yalnızca dokuz dakika dipte kalmıştı. Fazla zamanı da yoktu. Kabinin içinde bir seyir defteri, bakım ya da kontrol listesi gibi üzerinde baskı yazısı olabilecek bir şeyler aradı hemen. Fakat hiçbir şey yoktu. En küçük bir kayıt bile. Telsiz vericisinin çağrı harfleri bile yerinde yoktu.

Uçağın içinden çıktığı zaman yeniden doğmuş gibi hissetti kendini. Deniz aramaya başladığı zamana oranla daha karanlık olmuştu. Uçağın kuyruk kesimine de bir göz attıktan sonra hızla sancak yanındaki motora gitti. Burada da bir şey yoktu. Motor neredeyse tümden kumun içine gömülmüştü, iskele yanındaki motor araştırmaya daha elverişliydi. Kolayca erişilebildiği gibi, üzerindeki kapak da kırılmış, içindeki koruyucunun kolayca incelenebilmesini sağlamıştı. Ama tüm şansı bu kadardı işte. Tanıtlama plakasının olması gerektiği yeri yoklayınca, sökülmüş olduğunu anladı. Yerinde yalnızca dört tane vida deliği duruyordu.

Pitt düş kırıklığıyla koruyucunun üstüne bir yumruk indirdi.

Daha fazla aranmanın yararı kalmamıştı. Tüm aygıtların, mekanik ünitelerin üzerinde tanıtlayıcı ne varsa hepsinin yok edildiği artık belliydi. İçinden bu denli eksiksiz çalışan beyinin sahibine sövdü. Tek bir insanın bu denli çok ayrıntıyı hesaplayabilmesi olanaksız gibi geliyordu. Suyun dondurucu soğukluğuna karşın yüzü ter içinde kalmıştı. Aklı amaçsızca işliyor, bir sürü soru ve sorun çıkarıp çözülmemiş olarak bırakıyordu. O anda gözü uçağın burnu altında gümüş gibi parlayan bir cismin üzerinde süzülen gül balığına takıldı. Neredeyse bir otuz

saniye kadar anlamsız gözlerle balığa baktıktan sonra, Pitt yerde yatan nesnenin uçağın hidrolik amortisörü olduğunu fark etti.

Hemen yanına gidip silindir biçimindeki parçayı incelemeye başladı. Çarpma sonucu tekerlekle birlikte bu da burun dikmesinden kopmuştu. Değişen bir şey yoktu. Bu kez de yapımcının seri numarası törpülenerek kazınmıştı. Ama sonra, tam yüzeye çıkmak üzereyken, uçağın hemen altında yerinden kopmuş bir hidrolik tüp fark etti. Küçük bir belirti vardı; metalin üzerine kazınmış iki harf: SC. Kemerine sokmuş olduğu tornavidayı çıkarıp aynı yere kendi adının baş harflerini kazıdı. Yazdığı DP harflerinin metal yüzeydeki derinliği, SC harfleriyle aynıydı.

Tamam. Daha fazla oyalanmanın gereği yok, diye karar verdi. Soluması giderek güçleşmiş, hava tankının boşaldığı belli olmuştu. Yedek deposunu devreye sokup çıkışa başladı. Dönüp eliyle kovalayıncaya dek gül balığı peşinden ayrılmadı. Balık korku içinde en yakın kaya çıkıntısının arkasına gizlenince Pitt gülüp başını salladı. Oyuncu yol arkadaşı kendine yeni bir dost bulmak zorunda kalacaktı.

Pitt yüzeye yirmi metre kala sırtüstü yüzüp başını kaldırarak Girimsi'yi görmeye çalıştı. Su içinde her yer eşit derecede aydınlanıyordu. Yükseldikçe aydınlık da arttı fakat dalışa başladığı zamana göre çok karanlık sayılırdı. Endişe içinde başını sudan çıkardığı an yoğun bir sis perdesi altında buldu kendini. Hay Allah, dedi içinden, gel de bu çorba içinde tekneyi bul şimdi. Kıyıya doğru yüzmeyi denemek dörtte bir şansa oynamak demekti.

Pitt hava tankı donanımını omuzlarından çözüp ağırlık kemeriyle birlikte denizin derinliğine bıraktı. Kauçuk dalgıç giysinin yüzebilirliği sayesinde rahatça su üstünde durabiliyordu. Yoğun gri örtü içinde bir ses duyabilmek umuduyla soluğunu bile tutarcasına kulak kabarttı. Önce yalnız bedenine çarpan suyun sesini duyuyordu. Sonra kulaklarına "My Bonnie Lies Over the Ocean" şarkısını bozuk bir tonda söyleyen kısık bir ses geldi. Pitt sesin geldiği yönü saptamak için dikkat kesildi. Sonra o yana doğru yirmi metre yüzdü. Ses daha yakından geliyordu. Beş dakika sonra Grimsi'nin aşınmış küpeştesinden kendini çekip teknenin içine bıraktı.

Sandecker, "İyi yüzdün mü?" diye söyleşir gibi sordu.

Pek zevkli ve yararlı oldu sayılmaz. Giysinin üst fermuarını açarken amirale gülümsedi. "Garip şey. Sanki sis borusu gibi bir ses duydum."

"O duyduğun sis borusu filan değildi, '39 mezunları baritonunun sesiydi. "

Sesiniz hiç bu denli tatlı gelmemişti, amiral. Pitt, Sandecker'in gözlerine baktı. "Sağolun."

Sandecker güldü. "Bana değil, Tidi'ye teşekkür et. Tam on kez o şarkıyı dinlemek zorunda kaldı."

O sırada Tidi dumanların içinden çıkıp Pitt'e sarıldı. "Çok şükür bir şeyin yok." Havanın ağırlığından yüzü gözü ter içinde Pitt'i kucakladı.

“Özlenildiğimi bilmek çok hoş oluyor.”

Kız geri çekildi. "Özlenmek mi? Böyle demek çok hafife almak olur. Amiral Sandecker de, ben de neredeyse meraktan çıldıracaktık."

Sandecker, "Yalnız kendi adına konuş, Miss Royal," dedi katı bir sesle.

Beni aldatamazsınız, amiral, bayağı korkmuştunuz.

Sandecker, "Endişelenmişim," diye düzeltti. "Adamlarımdan biri kendi ölümüne yol açacak olursa bunu kişisel bir hakaret sayarım." Dönüp Pitt'e baktı. "İşe yarar bir şey buldun mu?"

"İki cesetten başka hiçbir şey. Birileri uçağın tanıtlanmaması için büyük uğraşlara girmiş olmalı. Düşmesinden önce her aygıtın üstündeki seri numarası kazınmış. Bulabildiğim tek belirti, hidrolik silindir üzerindeki iki harf oldu. Tidi'nin kendisine verdiği havluyu alıp kurulanmaya başladı. "Yukarı birkaç kutu gönderdim. Alabildiniz mi?"

Sandecker, "Hiç de kolay olmadı. En az yirmi kez denedikten sonra oltayı takabildim. Yıllardır olta atmıyorum."

Pitt, "Açtınız mı?" diye sordu.

Evet. Minyatür yapı modelleri... bebek evleri gibi.

Pitt doğruldu. "Bebek evi mi? Yani üç boyutlu mimari maketler mi demek istiyorsunuz?"

Nasıl istiyorsan öyle de. Sandecker elindeki puronun izmaritini denize fırlattı. "Ama nefis bir işçilik var. Her yanı öyle ayrıntılı gösterilmiş ki aklın durur. İç bölümleri incelenebilsin diye katlarını bile ayırabiliyorsun."

Bir bakalım.

Sandecker, "Mutfağa götürdük," dedi. "Hem orada kuru bir şeyler giyinip midene sıcak bir kahve de indirirsin."

Bu sırada Tidi kendi gömleğini ve pantolonunu giymişti. Pitt dalış giysisini

çıkarıp renkli cicilerini giyinirken uslu uslu arkasını döndü.

Kız ocağın başında oyalanırken Pitt gülümsedi. "Giysilerimi benim için ısıttın mı?"

Şu o biçim cicilerini mi? Yüzü biraz kızararak Pitt'e baktı.

"Alay mı ediyorsun? Benden en az yirmi santim uzun, otuz kilo daha ağırsın. Giysilerin içinde yüzecek gibiydim. Sanki bir çadır giyiyordum. Soğuk hava bacaklarımdan girip boynumdan çıkıyordu. "

"Umarım can alıcı yerlerine tehlikeli bir zarar vermemişimdir. "

"Eğer gelecekteki cinsel yaşamımı demek istiyorsan, bu konuda ciddi endişelerim var. "

Pitt birinci kutunun içine baktı. "Sudan hiç etkilenmemiş."

Sandecker, "Kutular su geçirmez cinsten," dedi. "Hem öyle özenle paketlenmiş ki, çarpmanın en küçük bir izi bile yok."

Modeller için görkemli demek bile yetersiz bir övgü sayılırdı. Amiral haklıydı. Ayrıntılar insanın aklını durduracak gibiydi. Her bir tuğla, her bir pencere kirişi bile kesin ölçülerde ve tam yerindeydi. Pitt daha önce müzelerde birçok maket görmüştü ama hiçbirinin işçiliği bunun kadar ustalıklı olamazdı. En küçük ayrıntılar bile düşünülmüş, duvardaki tablolar bile gerçek renkleri ve çizgileriyle canlandırılmıştı. Mobilya döşemeleri desenli kumaşlardan yapılmıştı. Masaların üstünde duran telefonların alıcıları çıkarılabiliyor, kabloları odadan odaya dolaşıyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, tuvaletlerde kullanmaya hazır gerçek tuvalet kâğıtları bile vardı. Birinci maket dört kat ve bir bodrum katından oluşuyordu. Pitt bunları birer birer yerinden kaldırıp inceledikten sonra özenle yerlerine yerleştirdi. Sonra ikinci modele baktı. Pitt, "Bu modeli tanıyorum ben," dedi sessizce.

Sandecker başını kaldırdı. "Emin misin?" "Kesin. Pembe yapı. Pembe mermerden yapılmış bir şey gördü mü insan kolay kolay unutamıyor. Bu yapının içine gireli altı yıl kadar oluyor. Babam Başkan adına Latin Amerika hükümetlerinin maliye bakanlarıyla görüşmek üzere bir geziye çıkmıştı. Ben de Hava Kuvvetlerinden otuz günlük iznimi alıp onun yardımcısı ve pilotu olarak geziye katıldım. Evet, evet, çok iyi anımsıyorum, özellikle o büyüleyici siyah gözleri olan ufak tefek sekreter... "

Sandecker, "Cinsel serüvenlerini duymasak da olur," dedi sabırsızca. "Yeri nerede?"

El Salvador'da. Bu model, Dominik Cumhuriyeti meclis binasının kusursuz bir küçültülmüş kopyası." Öbür modeli eliyle gösterdi. "Yapı özelliklerine bakılacak olursa, öbür model de yine Güney ya da Orta Amerika yasama kurumlarından biri galiba."

Sandecker, "Aman ne iyi," dedi. "Minyatür meclis binaları toplayan biri çıktı şimdi de karşımıza."

Bundan bir şeyler öğrenmek olası değil. Pitt, Tidi'nin eline tutuşturduğu sıcak kahveyi yudumlamaya başladı. "Yalnızca siyah jetin o gün iki görev birden yaptığını çıkarabiliriz."

Sandecker ile bakıştılar. "Yani bu modelleri teslim etmek için giderken, seni ve Hunnewell'i vurmak için rotasını mı değiştirdi?"

"Evet. Rondheim'ın balıkçı teknelerinden biri helikopterimizi İzlanda'ya yaklaşırken görüp, kıyıda bizi karşılaması için jetin içindekilere haber göndermiş olmalı. "

"Neden Rondheim diyorsun? Bütün bunlarla ilişkisini gösterebilecek tek kanıt yok. "

Pitt omuz silkip, "Tek akla gelen isim o," dedi. "Nişangâhsız attığımı biliyorum. Üstelik bunun doğru olduğundan ben de emin değilim. Rondheim şu eski polisiye filmlerdeki uşak tipleri gibi.

Her kanıt, her belirti ve kuşku onun üzerine yöneliyor, onu tek sanık yapıyor. Ama sonunda bizim sanık uşak meğerse kılık değiştirmiş polismiş, suçlu da o ana dek hiç kuşku çekmeyen başka biri."

"Nedense Rondheim'ı kılık değiştirmiş polis olarak hiç düşünemiyorum." Sandecker kamaranın öbür ucuna gidip bardağına kahve doldurdu. "Ama öylesine pis bir herif ki, içimden Hunnewell ve Fyrie'nin ölümlerinden onun sorumlu olmasını istiyorum. Salt sonunda sırtını yere yapıştırıp hakkından gelmek için."

Tidi, "Bana sorarsanız," diye araya girdi. "Miss Fyrie'yi elde ettiği için ikiniz de Rondheim'ı kıskanıyorsunuz."

Pitt güldü. "Sen de kıskançlık kavramına âşıksın galiba."

Sandecker de Tidi'ye güldü. "Çatallı dilin kendini gösteriyor, küçükhanım."

“Kirşti Fyrie'yi severim. Kıskandığım için söylemiyorum.”

Pitt, "Sanırım Oskar Rondheim'ı de seversin."

"O yılanı Selamet Ordusunda (*Selamet Ordusu Yoksullara yardım eden, bağış toplayıp toplumu dua etmeye çağıran dinsel bir örgüt.)* general olsa bile sevemem.

Ama şeytanın hakkını teslim etmeniz gerek. Kirşti'yi de, Fyrie Limited'i de kıskıvrak avucunun içine almış. "

Peki, neden? Bunu yanıtla bakalım! dedi Pitt. "Madem

Kirşti o denli korkuyor, nasıl onu sevebiliyor?"

Tidi başını salladı. "Bilmiyorum. Adam boynunu sıktığı zaman kızın gözlerinde beliren acı aklımdan çıkmıyor ama."

Sandecker, "Belki kız mazohist, Rondheim de sadisttir," dedi.

"Eğer bu korkunç cinayetlerin arkasında Rondheim varsa, bildiğiniz her şeyle birlikte bu işi yetkililerine bırakmanız gerekir, dedi Tidi. "Biraz daha irdeleyecek olursanız ikinizi de öldürebilirler."

Pitt üzülmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Ne acı, amiral. Kendi sekreteriniz, böyle yakından tanıdığı iki kişiyi nasıl da küçük görüyor." Sonra dönüp ayıplar gibi Tidi'ye baktı. "Nasıl söylersin bunu?"

Sandecker iç çekti. "Bugünlerde bağlılık nedir bilen memur çok zor çıkıyor."

“Bağlılık ha!” Tidi iki adama da çıldırmış gözüyle baktı.

"Hangi kadın o döküntü askeri uçaklar içinde dünyanın öbür ucuna gidip, eski püskü, pislik içindeki teknelerle dona dona Kuzey Atlantik'e açılır? Aldığım üç beş kuruş maaş için bunların hangisi çekilir? Eğer buna bağlılık denmezse, ne denir bilmiyorum? "

Saçmalık derim, başka bir şey değil, dedi Sandecker. Ellerini kızın omzuna koyup gözlerine dostça baktı. "İnan bana Tidi, gösterdiğin dostluğa ve ilgiye çok değer veriyorum ve eminim

Dirk de farklı düşünmüyor. Ama şunu anlamalısın; yakın bir dostum ve üç adamım öldürüldü, Dirk'ü de öldürmek için girişim yapıldı. Böyle durumlarda korkudan yatağın altına girip polis çağıran insanlardan değilim. Bu işe nasıl bulaştık bilmiyorum. Ger çek suçluları bulunca, ama ancak ve ancak o zaman devreden çıkıp yasaların işe el koymasına izin vereceğim. Bilmem anlatabildim mi?"

Sandecker'in bu beklenmedik sevecen davranışı Tidi'de önce şaşkınlık yarattı, sonra gözlerinde iri gözyaşlarının belirmesine neden oldu. Başını amiralin

göğsüne dayadı. "Kendimi budala gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "İkide bir böyle çenem açılıyor işte. N'olur bir daha kendimi kaybedip böyle konuşmaya başlarsam ağzıma bir tıkaç koyun."

Ondan hiç kuşkun olmasın. Pitt, Sandecker'in bu denli yumuşak konuştuğunu hiç duymamıştı. Kızın başını göğsünde bir süre tuttuktan sonra bıraktı. "Haydi, artık demir alıp Reykjavik'e yollanalım." Sesi yine eski biçimini almıştı. "Sıcak bir banyo da hiç fena olmaz şimdi."

Pitt birden gerilip eliyle susmalarını işaret etti. Sonra dümen köşkü kapısının önüne giderek kulak kabarttı. Belli belirsiz fakat duyulabilen bir ses geliyordu. Yoğun sis örtüsü altında bu sesin ne olduğu kolayca anlaşılmıştı: Yüksek devirli bir motorun gürültüsüydü.

BÖLÜM 11

“Siz de duyuyor musunuz, amiral?”

“Duyuyorum.” Sandecker hemen Pitt'in omzunda bitmişti.

Üç mil ötede, hızla geliyor. Birkaç dakika dikkat kesildi. "Sanırım doğru üstümüze geliyor."

Pitt başını sallayarak onayladı. "Evet, üstümüze geliyor."

Sis perdesinin içine hiçbir şey görmeden baktı. "Ama çok tuhaf, neredeyse bir uçak motoru gibi. Radarları olmalı. Böyle havada en kaçık dümenci bile tam yol gitmez."

Tidi, "O zaman burada olduğumuzu biliyorlar," diye fısıldadı, sanki işitilmekten korkuyormuş gibi.

Pitt, "Evet, burada olduğumuzu biliyorlar," dedi. "Yanılmıyorsam burada oluşumuzu soruşturmak için geliyorlar. İyi niyetle buradan geçen birileri olsaydı, radarlarında bizi görünce üstümüze gelmek yerine açıktan geçerlerdi. Ama bunların niyeti kötü. Onlara küçük bir oyun oynamak için hazırlansak iyi olur."

Sandecker, "Bir kurt sürüsüyle oyun oynamaya hazırlanan üç küçük tavşan gibiyiz," dedi. "Sayıca bizden en az on kat fazladırlar..." Sonra alçak sesle ekledi. "Üstelik herhalde tepeden tırnağa silahlıdırlar. Tek şansımız güçlü motorlarımız. Bir kaptırdık mı kolay kolay yetişemezler."

"Buna pek güvenmeyin, amiral. Eğer burada olduğumuzu biliyorlarsa, altımızdaki teknenin nasıl olduğunu ve ne kadar hız yaptığını da biliyorlardır. Bize bordalamayı düşünmüşlerse, Grimsi'den çok daha hızlı bir araçla çıkmışlardır yola. Ve korkarım, yanılmıyorum. "

Kayaklı bir tekne. Demek istediğin bu mu?

Pitt, "Evet, amiral," diye yanıtladı. "Bu da araçlarının kırk beşle altmış mil arası hız yapabildiğini gösterir."

Sandecker, "Hiç de iyi değil," dedi yavaşça.

Pitt, "O denli kötü de değil," diye karşılık verdi. "En azından iki noktada üstünlüğümüz var." Kısaca düşündüklerini özetledi.

Tidi dümen köşkünün içinde oturduğu sıranın üstünde bedeninin uyuştuğunu ve makyajına karşın yüzünün bembeyaz kesildiğini hissediyordu. Titremesi artık sesini bile etkilemişti.

Söylediklerin... ciddi... olamaz.

Pitt, "Eğer ciddi olamazsa," dedi. "Başımıza gelecekleri düşünmek bile istemiyorum." Susup karşısında duran soluk, korkulu yüze baktı.

"Ama senin söylediğin, soğukkanlılıkla adam öldürmek oluyor. Bir an ağzından sessiz sözcükler döküldü, sonra kendini zorlayarak konuşmasını sürdürdü. "Hiçbir uyarı yapmadan karşınızdaki insanları öldüremezsiniz. Hiç tanımadığınız masum insanları."

Sandecker, "Yeter artık," diye sertçe kesti. "Yaşam gerçeklerini ürkmüş bir dişiye anlatacak zamanımız yok." Kadına anlayan gözlerle bakıyordu fakat sesi emrediciydi. "Şimdi lütfen aşağı in ve kurşun geçirmez bir şeyler bulup arkasına gizlen." Pitt'e döndü. "Yangın baltasını al da demir halatı kes. Tam yol istediğin zaman bana bildir."

Pitt, Tidi'yi mutfak merdivenlerine doğru götürdü. "Bir gemi kaptanıyla asla tartışmamalısın." Poposuna hafif bir tokat attı.

"Hem, korkmana gerek yok. Eğer gelenler kötü niyetli değilseler, hiçbir şey olmaz. "

Elindeki baltayı tam havaya kaldıracakken motorlar homurdanmaya başladı. Halatı koparan balta teknenin ahşap korkuluğundan bir on santim kadar uçurunca Pitt, "Neyse ki hasar raporu verecek değilim," diye kendi kendine mırıldandı.

Görünmeyen gemi artık iyice yaklaşmış, neredeyse üstlerine çıkacak gibiydi. Hız kesip Grimsi'ye yanaşmak için hazırlandı. Pruvada gizlenmiş olan Pitt, elinde sımsıkı tuttuğu baltasıyla suyu şapırdatarak yaklaşan gemiyi işitiyor fakat hâlâ göremiyordu. Hızı kesilen teknenin kayakları suya batmıştı. Bulunduğu yerden görüş uzaklığı en çok beş, altı metre kadardı.

Az sonra gölge gibi büyük bir gövde görüş alanına girdi.

Pitt ön güvertede koşuşan birkaç kişi fark etti. Hayalet personeli olan hayalet bir gemi gibiydi. Otuz metre uzunluğuyla Grimsi'nin yanında dev gibi duruyordu. Az sonra küpeşteden sarkan başka adamlar da gördü. Atlamaya hazır bekliyorlardı. Ellerindeki otomatik silahlar, yabancıların niyeti konusunda başka bir açıklamaya gerek bırakmıyordu.

Hayalet gemideki silahların namlusuna iki metre kala Pitt, büyük bir soğukkanlılıkla üç hareketi birden, neredeyse aynı anda yaptı. Elindeki baltayı geniş yüzeyiyle küpeştenin demir kaplamasına çarparak Sandecker'in beklediği işareti verdi. Sonra kolunu yay gibi açıp baltayı Grimsi'nin güvertesine atlamak için hazırlanmış olan adamın tam göğsüne fırlattı. Adam havadayken, balta göğsüne saplandı. Korkunç bir çığlık atarak küpeştenin üstüne düştü. Bir an için orada asılı kalıp tutunmaya çalıştı fakat sonra gri suların içine kayıp gitti. Adam suya düşer düşmez Pitt kendini yere attı ve o anda Grimsi ürkütülmüş bir ceylan gibi öne sıçrayıp arkasından gelen kurşun yağmuruyla birlikte sisin içinde kayboldu.

Pitt başını kaldırmadan sürüne sürüne teknenin kıçına gidip dümen köşküne vardı. Kapının önü kırık cam ve tahta parçacıklarıyla dolmuştu.

Sandecker, "Yaralandın mı?" diye telaşsızca sordu.

“Bende delik yok. Ya sizde?”

“Çok yukarıya ateş ettiler, şanslıydım.” Sonra aklına takılmış gibi sordu. "Bir çığlık işittim gibi geldi bana."

Pitt sırıttı. "Yalan söyleyecek değilim. O işi küçük baltamla ben yaptım."

Sandecker başını salladı. "Otuz yıl Deniz Kuvvetlerinde görev yaptım, ilk kez bir tayfam bordalamaya gelenleri püskürtmek zorunda kalıyor."

"Şimdiki sorunumuz, bu olayın yinelenmesini nasıl önleyebileceğimiz. "

"Kolay olmayacak. Körü körüne gidiyoruz şimdilik. Oysa onların radarı bizi adım adım izliyor. En büyük korkum, çarpışmak. Bize toslamaları durumunda en küçük bir şansımız bile yok. Dümencileri, sandığımın yarısı kadar akıllıysa, üstün hızıyla bizi geçip doksan derecelik bir dönüş yapar ve ortadan üstümüze gelir. "

Pitt bir süre düşündü. "Dua edelim de dümencileri solak olmasın."

Sandecker anlamadan baktı. "Neden söz ediyorsun?"

"Solaklar azınlıktır. Genellikle sağ elli olanların oranı çok daha yüksektir. Bu tekne yine bize sokulduğu zaman şu sırada dört yüz metreden uzak olamaz zaten bize toslamak için açılmadan önce, dümencileri sancak yanına doğru dönmek isteyecektir. Böylece iki üstünlüğümüzden birini kullanma şansı doğmuş olacak. "

"Bırak iki tanesini, bir tane üstünlüğümüz olduğundan bile emin değilim, dedi

Sandecker. "

"Kayaklı gemiler, ağırlıklarını tutabilmek için hız sağlamak zorundadır. Kayakların su üstünde gidişi tıpkı havadaki uçağın kanatlarına benzer. En büyük üstünlüğü hızdır, fakat en büyük engeli manevra yeteneğidir. Yani, açıkçası kayaklı bir gemi doğru dürüst dönüş yapamaz. "

Ama biz yaparız. Bunu mu demek istiyorsun? diye sordu Sandecker.

Grimsi gibi bir tekne iç içe iki çember bile çizer.

Sandecker dümen çarkının üstünden ellerini kaldırıp parmaklarını gerdi, "iyi bir düşünce, ama ne zaman açılacaklarını bilemeyiz."

Pitt iç çekti. "Dinleriz."

Sandecker, Pitt'e baktı. "Motorları mı sustururuz?"

Pitt başını salladı.

Sandecker yeniden dümeni kavradığında elleri beyaz, dudakları gergindi. "Önerdiğin şey büyük bir kumar bence. Motorlardan biri biraz tutukluk yapacak olsa suyun ortasında pinekleyen bir ördekten farkımız kalmaz." Başıyla mutfağı gösterdi. "O ne olur düşünüyor musun?"

"Ben hepimizi düşünüyorum. İster duralım ister kaçalım, kurtulma şansımız zaten çok az. İsterseniz buna kumarbazın cebindeki son dolar deyin, ama ne denli küçük olursa olsun, tek şansımız bu. "

Sandecker kapı eşiğinde duran Pitt'i süzdü. Çenesinin kasılmış, gözlerinin kararlı olduğunu görüyordu. "İki üstünlüğümüz var demiştin."

Beklenmedik bir şey yapabilme olanağımız, dedi Pitt.

"Onların ne yapmak istediğini biliyoruz. Radarları var ama bununla aklımızın içini okuyamazlar. İşte ikinci ve en önemli üstünlüğümüz. Beklenmedik bir şey yapabilmemiz. "

Pitt saatine baktı: 13.30'du. Sandecker motorları susturmuş, Pitt de tetikte bekliyordu. Ani sessizlik ve sis örtüsünün hareketsizliği kafasını uyuşturmuştu. Üstlerinde güneş soluk beyaz bir yuvarlak gibi duruyor, düzensiz sis bulutları birbiri ardına geçiyordu. Pitt ıslak ve serin havayı ciğerlerine doldurmamak için ağır ağır soluyordu. Pruva kesimindeki ambar kapağının üstüne oturmuş, kayaklı geminin motorlarını işitmek için bekliyordu.

Beklemesi çok sürmedi.

İlk girişimde her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu. İkinci bir şans yoktu. Kayaklı geminin radar operatörü şu anda onların su üstünde hareketsiz durduklarını fark etmiş olmalıydı. Gidip komutanına bildirerek yeni bir karar alıncaya dek, rota değiştirmek için çok geç kalmış olurlardı. Onca zaman içinde Grimsi ile burun buruna gelirlerdi.

Pitt yanında düzenli bir sırayla dizilmiş kaplarına belki de onuncu kez bakıp gözden geçirdi. O güne dek görülmüş en küçük cephane, diye düşündü. Kaplarından biri Tidi'nin mutfakta bulmuş olduğu kiloluk bir reçel kavanozuydu. Diğer üçüyse Pitt'in makine odasında gördüğü çeşitli boylarda teneke kutulardı. İçerikleri ve tepelerindeki kumaş fitiller dışında dördünün de birbirlerine benzer yanı yoktu.

Kayaklı gemi yaklaşmıştı artık, hem de bayağı yaklaşmıştı. Pitt dümen köşküne dönüp bağırdı. "Haydi!" Sonra cam kavanozun fitilini çakmağıyla tutuşturup teknenin birden hızlanabilmesi için dua etti.

Sandecker marşa bastı. 420 beygirlik motorlar bir iki kez öksürdü, sonra patlar gibi çalışmaya başladı. Hemen dümeni sancak yönüne çevirip tam yol ileri fırladı. Grimsi depara kalkan bir yarış atı gibi suyun içinde havalanmıştı. Amiral sanki kayaklı tekneye pruvadan toslayacak gibi dümene sımsıkı sarılmıştı.

Sonra birden dümende bir şey sekip pusulaya çarptı. Dümen köşkü kurşun yağmuruna tutulmuştu. Sandecker bir şey göremiyor, fakat karşıdan da kör atış yapıldığını biliyordu. Radar operatörünün belirlediği yöne ateş ediyorlardı.

Pitt'in içinde bulunduğu gerilim dayanılır gibi değildi.

Bakışları bir önündeki sis duvarı, bir de elindeki kavanoz arasında dolaşıp duruyordu. Fitilin alevi kavanozun ağzına tehlikeli olacak denli yaklaşmıştı. Tam tamına beş saniye sonra kavanozu yana fırlatmalıydı. Saymaya başladı. Beşi saydı ve geçti. Altı, yedi. Kolunu kaldırdı. Sekiz. O anda kayaklı gemi Grimsi'nin üç metre ötesinden ters yöne doğru geçerken belirdi.

Pitt kavanozu fırlattı.

Pitt o kısa görünümü ömrünün sonuna dek unutamadı.

Uzun boylu, sarışın, üstünde deri rüzgâr ceketi olan bir adam geminin korkuluklarına tutunmuş dururken, dehşet içinde kendisine doğru fırlatılan şeyi fark etti. Kavanoz arkasındaki duvara çarpıp patlayınca yayılan alevlerin içinde kayboldu. Pitt bu kadar görebilmişti, iki tekne birbirlerini geçer geçmez kayaklı gemi gözden kayboldu.

Pitt'in düşünecek zamanı yoktu. Sandecker yüz seksen derecelik sert bir iskele dönüşü yaparak kayaklı teknenin dümen suyuna girerken, Pitt de hemen gaz tenekelerinden birinin fitilini tutuşturdu. Yavaşlamış olan gemide sis örtüsüne karşın sarılı kırmızılı bir parlama farkedilebiliyordu. Amiral doğruca bu parıltının üstüne doğru gitti. Artık bulunduğu yerde dimdik durabiliyordu. Otuz saniye önce Grimsi'yi kurşun yağmuruna tutanlar, artık eski bir takayı kalbura çevirmek için alevler içindeki bir güverteye çıkamazlardı. Kayaklı geminin yangını söndürülünceye dek kimseye toslaması da sözkonusu olamazdı.

Sandecker dümen köşkünün paramparça olmuş penceresinden Pitt'e bağırdı. "Bir tane daha gönder de serseriler dünyanın kaç bucak olduğunu anlasınlar."

Pitt karşılık vermedi. Sandecker dümeni çevirip üçüncü bir saldırı için kayaklı geminin pruvasına doğru dönmeden, elindeki yanar teneke kutuyu ancak fırlatabilmişti. Cephanesi tükeninceye dek tam iki kez daha sisi yarıp geçtiler ve iki kez daha Pitt alev saçan kutularını fırlattı.

Çok geçmeden gök gürlemesini andıran bir ses ve onu izleyen büyük bir dalga Grimsi'yi savurup Pitt'i ve Sandecker'in çevresinde ne kadar pencere camı varsa hepsini yere indirdi.

Kayaklı gemi bir yanardağ püskürmesi gibi patlamış, boydan boya alevler içinde bir cehenneme dönmüştü.

Patlamanın çıkardığı gürültü kıyıdaki tepelerden yankılandığı sırada, Pitt sendeleyerek ayağa kalktı ve dehşet içinde kayaklı geminin durumunu izledi. Bir zamanların görkemli gemisi şimdi su kesimine kadar alevler içindeydi. Kulakları patlamanın etkisiyle çınlayarak güç bela dengesini bulup dümen köşküne yürüdü. Sandecker, Grimsi'nin hızını kesmiş, yanan enkazın önünden geçiyordu.

Sandecker, "Hiç kurtulan birini görebiliyor musun?" diye sordu. Yanağındaki ince bir sıyrıktan kan sızıyordu.

Pitt umutsuzca başını salladı. "İşleri tamam. İçlerinden biri patlamadan kurtulup denize sağ olarak düşmüş olsa bile, bu karmaşa içinde onu buluncaya dek nasıl olsa ölür."

Tidi bir eli çürümeye başlayan alnında, yüzü şaşkınlıktan donmuş durumda dümen köşküne girdi. "Ne... ne oldu?"

Sandecker, "Yakıt deposu değildi," dedi. "Bu kadarını kesinlikle söyleyebilirim."

Pitt, "Aynı görüşteyim," dedi. "Son bombamın düştüğü yerde patlayıcı

maddeler vardı herhalde."

Doğrusu çok dikkatsizlik etmişler. Sandecker'in sesi cıvıl cıvıldı. "Beklenmedik hareket demiştin, değil mi? Haklıymışsın. Köşeye sıkıştırılmış bir farenin kaplanlar gibi dövüşeceği o salak heriflerin akıllarından bile geçmemiştir."

Neyse, skoru biraz dengeler gibi olduk. Pitt'in durumdan biraz rahatsız olması gerekirken, vicdanı hiç de öyle değildi. Öç alma, hem o, hem Sandecker özsavunma ve öç alma güdüleriyle hareket etmişlerdi. Hunnewell ve diğerlerinin kanı için bu daha ilk ödemeydi, fakat son hesaplaşma kim bilir ne zaman olacaktı? Ne tuhaf, diye düşündü, hiç tanımadığın, yaşamları hakkında hiçbir şey bilmediğin insanları öldürmek ne kolay oluyor.

Dr. Jonsson, "Korkarım yaşama olan saygınız yenilginiz olacak," demişti. "Size yalvarırım, dostum, zamanı gelince hiç duraksamayın." Pitt içinde mutsuz bir doygunluk duydu. Zaman gelmiş, o da duraksamamıştı. Neden olacağı acı ve ölüm için düşünecek zamanı bile bulmadan... Savaşların insanlar tarafından öyle kolayca kabul edilebilmesi acaba tümden yabancı bir kimseyi öldürmenin bilinçaltında hoş görülmesi yüzünden mi oluyor, diye düşündü.

Tidi'nin ürkek sesi ile daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Öldüler; hepsi öldü." Ellerini yüzüne bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Onları siz öldürdünüz, serinkanlılıkla diri diri yaktınız."

Pitt, "Özür dilerim, bayan," dedi soğukça. "Gözlerini aç bakalım! Çevrene şöyle iyice bir bak. Bu tahta bölmelerdeki delikleri ağaçkakanlar yapmadı. Sana kovboy filmlerinin en güzel klişesiyle anlatayım: 'Önce onlar davrandılar, şerif, başka çare yoktu, ya biz ya onlar ölecekti.' Tatlım, korkarım senaryoyu hepten yanlış anlamışsın. İyiler biziz. Serinkanlılıkla bizi öldürmek onların amacıydı."

Tidi başını kaldırıp Pitt'in kararlı yüzüne ve hoşgörülü yeşil gözlerine baktı, birden utanç duydu. "İkinizi de uyarmıştım. Bir daha kendimi kaybedip çenemi açtığım zaman ağzıma tıkaç sokun demiştim."

Pitt kızın gözlerine baktı. "Amiral de, ben de şu ana dek sana katlandık. Bizi kahveye doyurduğun sürece seni idareye şikâyet etmeyeceğiz."

Tıdi uzanıp sevgiyle Pitt'i hafifçe öptü, yüzü gözyaşı ve terle ıslaktı. "İki kahve, hemen geliyor." Parmaklarıyla gözlerini sildi.

Pitt, "Bir de şu yüzünü siliver," dedi gülerek. "Göz boyan çenene kadar inmiş."

Tidi uysalca dönüp mutfağa inen merdivenlerde kayboldu.

Pitt, Sandecker'e bir göz kırptı. Amiral de buna karşılık verip sonra bakışlarını hâlâ yanmakta olan gemiye çevirdi.

Kayaklı gemi kıç aşağı, hızla batıyordu. Alevler deniz suyu içinde kaybolurken tıslayan bir buhar bulutu yükseldi. Birkaç saniye içinde yağlı hava kabarcıkları, ne olduğu belirsiz parçalar ve kirli bir köpük mezartaşı olarak kalmıştı. Sanki gemi bir karabasan gibi gelip geçmişti.

Önünde bekleyen gerçeklere dönebilmek için Pitt'in kendini zorlaması gerekti. "Daha fazla oyalanmanın anlamı yok. Bir an önce Reykjavik'e dönsek iyi olur. Hava açılmadan ne kadar önce buraları terk etse, hepimiz için o denli iyi olur."

Sandecker saatine baktı. 13.45 olmuştu. Bütün çatışma topu topu on beş dakika sürmüştü demek. "Sert bir içki burnumda tütüyor," dedi. "Fatometrenin başında dur da, derinlik otuz metreden azalınca hiç olmazsa kıyıya çok yaklaştığımızı anlayalım."

Üç saat sonra, Reykjavik'in yirmi mil güneybatısında Keflavik burnunu döner dönmez, sisin içinden çıkarak İzlanda'nın hiç batmaz gibi görünen parlak güneşiyle karşılaştılar. Keflavik Uluslararası Havaalanından kalkan bir Pan Amerikan jet uçağı güneş ışınlarını yansıtarak üstlerinden geçti, büyük bir yay çizerek Londra yönüne döndü. Pitt böyle sallanan bir taka içinde olmaktansa, pilot kabininde olup bulutları kovalamayı yeğlerdi.

Sandecker'in sesiyle kendine geldi.

"Bilemezsin, Rondheim'ın teknesini bu durumda geri vereceğimiz için ne kadar üzülüyorum. Sandecker'in yüzü şeytansı bir gülüşle kırıştı.

Pitt, "Bu kadar düşünceli olmanız göz yaşartıyor," dedi alayla.

Boşver, nasıl olsa Rondheim'ın para sıkıntısı yok. Sandecker bir elini dümenden çekip harap olmuş dümen köşkünü gösterircesine salladı. "Birazcık ahşap işi, biraz boya ve yeni camla yepyeni olur."

"Grimsi'nin hasarına Rondheim gülüp geçer, ama kayaklı gemisinin ve adamlarının yazgısını öğrenince gülebileceğini hiç sanmıyorum. "

Sandecker, Pitt'in yüzüne baktı. "Kayaklı gemiyle Rondheim arasında ilişkiyi nasıl kurdun?"

İçinde bulunduğumuz tekne bu ilişkinin en büyük kanıtı.

Sandecker, "Bundan daha iyi bir neden bulman gerek," dedi sabırsızca.

Pitt altında can yeleklerinin bulunduğu bir sıranın üstüne oturup bir sigara yaktı. "Rondheim'ın planı aslında iyiydi, ama binde bir olasılıkla da olsa, teknesinin hakkından geleceğimizi hesaba katmadı. Grimsi'nin neden Fyrie iskelesinde bağlandığını merak etmiştik... Bizi izlemek için oradaydı. O lüks yata binip limandan açılır açılmaz arkamıza takılıp her hareketimizi gözetleyeceklerdi. Denize açıldıktan sonra biraz kuşkulu bir davranışımız olunca tepemize bineceklerdi. O Chris Craft'ın yapacağı en büyük hız yirmi mil filandır. Oysa Grimsi'nin kırk mile yakın hız yaptığını biliyoruz."

Sandecker, "O anda yüzlerindeki ifadeyi görmek için neler vermezdim," dedi gülerek.

Pitt, "Herhalde bir süre için panik duymuşlardır," diye onayladı. "Ama Rondheim hemen taktik değiştirdi. Herif gerçekten çok akıllı. Sandığımızdan daha çok kuşkulanmış bizden. Ama yine de ne yapmak istediğimizden emin değildi, işin içyüzünü bilmeden yanlış gemiyi seçmemizle Rondheim sonuca vardı. Şaşkınlığı geçer geçmez, yanlış bir yargıyla onun hakkında her şeyi bildiğimizi sanıp, kendisini temizlemek istediğimizi düşündü.

Ama artık nereye gitmek istediğimizi biliyordu."

Sandecker, "Siyah jet," dedi. "Uçağın yerini bulur bulmaz bizi balıklara yem yapacaklardı. Öyle değil mi?"

Pitt hayır anlamında başını salladı. "İşin başında bizi temizlemek niyetinde olduğunu sanıyorum. Dalış gereçleri konusunda onu aldatmıştık. Önce yüzeyden arama yapıp yerini bulduktan sonra, geri dönerek sualtı araştırmasını sonraya bırakacağımızı sandı."

“Peki, neden fikir değiştirdi?”

“Kıyıdan yaptıkları gözetleme yüzünden.”

“Peki, o herif nereden çıktı?”

Arabayla Reykjavik'ten geldi. Pitt sigarasından bir soluk çekti, bir süre içinde tuttuktan sonra dumanı savurdu. "Havadan izlemeleri aslında çok kolay olurdu, ama İzlanda sisi içinde bizi gözden kaçırabileceklerini çok önceden düşünmüşlerdi. Rondheim da adamlarından birine otomobille Kefyavik burnuna gidip bizim geçmemizi beklemesini söyledi. Gerçekten de biz oradan geçerken, adam karayoluyla kıyıdan bizi izlemeye başladı. Demir attığımız yerde o da durdu. Dürbünle baktığı zaman görüntümüzde kuşku çekecek bir şey yoktu, ama biz de Rondheim gibi kendimize çok güvenip küçük bir noktayı hiç hesaba katmadık."

Sandecker, "Olamaz," diye karşı çıktı. "Her önlemi almıştık. O tepeden bizi gözetleyen her kimse, Tidi'nin senin giysilerin içinde olduğunu anlaması için dünyanın en güçlü teleskoplarından biriyle bakması gerekirdi."

"Doğru. Ama benim çıkardığım hava kabarcıkları yüzeye vurduğunda eğer güneş ışınları doğru açıdan gelmişse, en ucuz bir dürbünle bile görülebilirdi. "

Sandecker, "Allah kahretsin!" diye kesti. "Yakından bakınca belki göremezsin bile ama durgun bir suda uzaktan ve bir de güneş altında..." Sonunu getirmeden sustu.

"Gözcü hemen Rondheim ile ilişki kurdu. Sanırım otomobilin içinde radyofonu vardı. Ona enkazı bulup dalış yaptığımızı bildirdi. Rondheim'ın sırtı artık duvara dayanmıştı. Oyununu bozacak önemli bir şeyler bulmadan bizi durdurması gerekiyordu.

Grimsi'nin hızıyla boy ölçüşebilecek, hatta daha da hızlı bir tekne bulması gerekti. Bu da kayaklı bir gemi oldu. "

Sandecker, "Peki, oyununu bozacak önemli şey nedir?" diye sordu.

"Bunun uçağın kendisiyle ya da personeliyle ilgili olmadığını artık biliyoruz. Geriye uçağın taşıdığı yük kalıyor. "

“Maketler mi?”

Pitt, "Maketler," diye yineledi. "Bir hobi olmaktan öteye anlam taşıyor bu maketler. Belirli bir amacı var."

"Peki, bunların neye yaradığını öğrenmek için ne yapmayı düşünüyorsun? "

Pitt, "Kolay," dedi sırıtarak. "Rondheim söyleyecek bize ne olduğunu. Geçerken maketleri yem gemisinde bekleyen konsolosluk memurlarına bırakıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi Fyrie iskelesine gideriz. Rondheim bir şey öğrenip öğrenmediğimizin merakıyla dört dönüyordur şimdi. Dikkatsiz bir hareket yapacağını umuyorum. O zaman yuvasını yapacağız."

Fyrie iskelesine yanaşıp bağlandıklarında saat dört olmuştu. Liman müdürü ve gözetimci görünürlerde yoktu, iskele bomboştu. Bu durum Pitt ve Sandecker'i hiç aldatmadı. Grimsi'nin dalgakıranı geçip iskeleye yaklaştığı andan beri en küçük hareketlerinin bile gözetlendiğini biliyorlardı.

Tidi ve Sandecker'in ardından delik deşik olmuş tekneyi terk etmeden önce Pitt dümenin üstüne küçük bir not bıraktı.

TEKNENİN DURUMU İÇİN BAĞIŞLAYIN. KIRMIZI BOYUNLU, KILLI

BİR KUŞ SÜRÜSÜNÜN SALDIRISINA UĞRADIK. ONARIM FATURASINI BİZE GÖNDERİN.'

Altına Amiral James Sandecker diye imza attı.

Yirmi dakika sonra konsolosluğa varmışlardı. Yem satan balıkçı rolündeki genç konsolosluk memurları onlardan beş dakika önce gelmiş, iki maketi de konsolosun kasasına saklamışlardı.

Sandecker onlara yürekten teşekkür edip Pitt'in denizde bırakmak zorunda kaldığı dalış takımının yerine, Amerika'da yapılmış en güzel bir takım göndereceğine söz verdi.

Pitt hemen bir duş yapıp bir taksiye atladı ve Keflavik Havaalanının yolunu tuttu.

Bindiği Volvo marka taksi kentin duru ve renkli görüntüsünden çıkıp Keflavik Havaalanına giden dar kıyı yoluna saptı.

Pitt'in sağ yanında uzayıp giden Atlantik o anda Ege Deniziyle yarışabilecek bir mavilikteydi. Denizden gelen rüzgâr altında limana girmek için yaklaşan balıkçı tekneleri yükselen dalgalarla sürükleniyorlardı. Pitt'in solundaysa yemyeşil bir alan üzerinde otlayan hayvanlar küçük kahverengi lekeler gibi görünüyordu.

Bu görsel güzellik gözleri önünden kayıp geçerken Pitt, Viking'leri düşünüyordu. Bu içkici, savaş tutkunu adamlar ayak bastıkları her uygar kenti yakıp yıkmışlar, yüzyıllar boyu her nitelikleri abartılarak efsaneleştirilmişlerdi. İzlanda'ya yerleşip burada gelişmişler ve burada yok olmuşlardı. Ama Norman geleneği İzlanda'da unutulmuş değildi. Hâlâ bu yılmaz insanlar fırtına olsun, sis olsun uluslarını ve ekonomilerini besleyen balıkları toplamak için denize açılırlardı.

Havaalanının giriş kapısını geçerken taksi şoförünün konuşmasıyla Pitt düşüncelerinden sıyrıldı.

“Ana terminale mi gireceğiz, efendim?”

“Hayır, bakım hangarlarına.”

Şoför bir an düşündü. "Üzgünüm, efendim. Yolcu terminalinin arkasındaki alandadır, hangarlar, uçuş çizgisinin içine yalnız yetkili araçlar girebilir."

Taksi sürücüsünün konuşmasında Pitt'in ilgisini çeken bir şey vardı. Önce ne olduğunu bulamadı ama sonra fark etti.

Adam tipik bir orta Amerika aksanıyla konuşuyordu. "Yine de bir deneyelim, olmaz mı?"

Sürücü 'neden olmasın' gibilerden omuz silkip aracı uçuş çizgisini ayıran kapının önüne çekti. Burada beyaz boyalı bir gözetim kulübesinden uzun boylu, gri saçlı bir adam çıktı, parmaklarını kasketine götürerek dostça bir selam verdi. Pitt yanındaki pencere camını indirerek dışarı uzandı ve Hava Kuvvetleri kimliğini gösterdi. "Binbaşı Dirk Pitt," diye kendini resmi bir sesle tanıttı. "Birleşik Devletler Hükümeti adına ivedi bir iş için ticari uçuşlar hangarına gitmem gerekiyor."

Gözetimci, Pitt sözlerini bitirinceye dek anlamayan gözlerle baktı, sonra omuz silkerek gülümsedi.

Taksi sürücüsü Pitt'in yanına yaklaşarak, "Adam İngilizce anlamıyor, binbaşı," dedi. "Bırakın ben konuşayım."

Pitt'in yanıtını beklemeden, sürücü otomobilden çıkıp gözetimcinin yanına gitti ve kolunu adamın omzuna koyup taksinin olduğu yerden uzaklaştırdı. Hızlı hızlı konuşurken bir yandan el hareketleri yaparak adamı etkilemeye çalışıyordu. Pitt ilk kez kendisine yardım eden sürücüyü tepeden tırnağa görme olanağı buldu.

Sürücü orta boylu, bir seksen dolayında, yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında, kum rengi saçlı ve açık tenli bir gençti. Pitt bu adamı yolda görse üniversite üçüncü sınıftan ayrılmış, kayınbabasının bankasında yükselmek için didinen genç bir müdür yardımcısı sanırdı.

Bir süre sonra iki adam gülüşerek el sıkıştılar ve ayrıldılar.

Sürücü direksiyonun başına otururken Pitt'e göz kırptı. O sırada hâlâ gülmekte olan gözetimci de giriş kapısını açıyordu.

Pitt, "Güvenlik görevlileriyle çok iyi anlaşabiliyorsun," dedi.

"İşimin gereği. Giriş kapılarındaki gözetimcileri ya da barikat kurulmuş sokak başlarındaki polisleri tavlayamazsa, bir taksi şoförü bence beş para etmez. "

Bakıyorum sen bu konuda iyice uzmanlaşmışsın.

"Elimden geleni yaparım doğrusu... Gideceğimiz belli bir hangar var mı, efendim? Hemen her büyük havayolu şirketinin ayrı bir hangarı var. "

“Genel bakım... çizelge dışı uçuşlar için bakım yapılan.”

Pist zemininde yansıyan güneş ışınları Pitt'in gözlerini kamaştırdı. Göğüs

cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp gözüne taktı. Çeşitli simgeleri ve renkleriyle jet uçakları sıra halinde duruyordu. Beyaz tulumlarıyla makinistler jetlerin altından girip üstünden çıkıyor, gerekli onarımları ya da denetimleri yapıyorlardı.

Pitt, Amerikan Hava Kuvvetleri uçaklarının da aynı yerde bakıldığını fark etti.

Sürücü, "İşte geldik," dedi. "İsterseniz çevirmen olarak yine size yardım edebilirim."

"Buna gerek olmayacak. Siz taksimetreyi açık bırakın. İşim birkaç dakikayı geçmez. "

Pitt araçtan çıkıp yaklaşık iki dönüm kaplayan dev hangarın yan kapısına doğru yürüdü, içerde beş tane özel uçak boş bir salonda oturan bir avuç izleyici gibi oraya buraya serpiştirilmişti.

Karşısına çıkan altıncı uçak Pitt'in dikkatini çekti. 'Teneke Kaz' adıyla bilinen üç motorlu bir Ford'du bu. Sıyrıklarla dolu alüminyum yüzeyi, biri pilot kabininin önünde, diğer ikisi biçimsiz görünen kablolarla havada asılı gibi duran motorlarıyla çoğu kimse bu uçağın havalanabileceğini bile düşünemezdi. Ama bu işten anlayan pilotlar için Teneke Kaz' uçan bir canavardı. Pitt elini saç gövde üzerinde gezdirirken bir gün bununla bir deneme uçuşu yapmak isteğini duydu. Sonra hangarın gerisindeki bürolara doğru yürüdü.

Kapılardan birini açınca ter, sigara dumanı ve kahve kokularıyla karşılaşıp girdiği yerin bir soyunma odası ve dinlenme yeri olarak kullanıldığını anladı. Kahve kokusu dışında odanın havası tipik bir lise jimnastik salonunu andırıyordu. İçerde beş kişi oturmuş az önce yapılmış bir espriye gülüyorlardı. Hepsinin üstünde beyaz tulumlar vardı. Bazılarınınki tertemiz ve lekesiz, kimininkiyse siyah yağlara bulanmıştı. Pitt gülümseyerek onlara doğru yürüdü. "Pardon, baylar, aranızda ingilizce bilen var mı?"

Aralarında dağınık, uzun saçlı bir makinist doğruldu. "Evet, işinize gelirse ben Amerikanca konuşurum."

Pitt, "İşime gelir," deyip güldü. "Adının baş harfleri S.C. olan birini arıyorum. Sanırım bir hidrolik ustası olacak."

Makinist huzursuz gözlerle Pitt'i süzdü. "Kim arıyor?"

Pitt gülümsemek için kendini zorlayarak kimliğini çıkardı.

Pitt, Binbaşı Dirk Pitt.

Tam beş saniye boyunca makinist hiç kıpırdamadan oturduğu yerde kaldı. Büyüyen gözleri dışında yüzünde hiçbir anlam yoktu. Sonra ellerini iki yana kaldırıp çaresizce aşağıya bıraktı.

"Aradığınız adamı buldunuz, binbaşım. Bu işin fazla sürmeyecek denli tatlı olduğunu biliyordum zaten. Adamın sesi Oklahoma'lı olduğunu açıklıyordu.

Anlamsız bakma sırası Pitt'e gelmişti. "Neymiş o tatlı olan iş?"

Makinist, "Ay ışığı mesaisi," diye geveledi. "Mesai saatleri dışında sivil hava şirketlerinde hidrolik ustası olarak çalışıyorum." Kahve bardağının içine acı acı baktı. "Hava Kuvvetleri iç hizmet tüzüğüne aykırı olduğunu biliyordum ama bu işin parası çok iyiydi. Sanırım artık şeritlerime veda etmem gerekecek."

Pitt adama baktı. "Hava Kuvvetleri iç tüzüğünde ister asker olsun, ister subay, görev dışı saatlerinde birkaç dolar fazladan kazanmayı yasaklayan bir kural olduğunu sanmıyorum."

"Hava Kuvvetleri iç tüzüğünde yasak değil, binbaşım. Keflavik Hava Üssü komutanı Albay Nagel'in çıkardığı kural bu. Boş zamanlarımızda ticari şirketlere yardım edeceğimize birliğin işlerine yaramamız gerektiğini söylüyor. Sanırım böylece adını duyurup Pentagon'a sevimli gözükecek. Ama siz bütün bunları bilmeseniz zaten burada olmazdınız. "

Anlaşıldı, dedi Pitt sertçe. Gözleriyle diğer dört adamı şöyle bir tarttıktan sonra yine makiniste döndü. Birden soğuk soğuk bakmaya başladı. "Üstlerinle konuşurken ayağa kalkmalısın, asker."

“Kıçını öpecek değilim, binbaşı. Üstünde üniforman yok...”

Her şey iki saniye içinde oldu. Pitt yumuşak bir hareketle eğilip makinistin oturduğu iskemlenin iki ayağını tutup havaya kaldırdı. Makinist sırtüstü yere yuvarlanınca hemen yanına gidip ayağını adamın boğazına dayadı. Diğer bakım görevlileri birkaç saniye şaşkınlık içinde kımıldamadan bakakaldılar. Sonra hemen kendilerine gelip olaya karışmak amacıyla Pitt'in çevresini sardılar.

Pitt, "Yanındaki çakalları gönder yoksa boynunu kırarım," dedi adamın korkulu gözlerine bakıp sırıtarak.

Nefes borusuna bastıran Pitt'in topuğu seslenmesine engel olduğu için adam panik içinde el işaretleriyle arkadaşlarının gitmesini istedi. Adamlar duraklayıp birkaç adım geri çekildiler.

Pitt, "Aferin size," dedi. Sonra yeniden altındaki adama dönüp konuşmasına olanak verecek kadar ayağını boğazından kaldırdı. "Şimdi söyle bakalım, adın,

rütben, sicil numaran. Çabuk ol!"

“Sam... Sam Cashman,” diye mırıldandı. "Çavuş. Hava Kuvvetleri 19385628."

Ha şöyle, Sam, bak şimdi oldu işte. Pitt eğilip Cashman'ın kalkmasına yardım etti.

"Bağışlayın, efendim. Nasıl olsa askeri mahkemeye çıkarılacağımı hesap ettim... "

Pitt, "Hesap etmede hiç de başarılı değilsin," diye kesti. "Bir dahaki sefere çeneni tut biraz. Hiç gereği yokken suç itiraf ettin."

“Beni rapor edecek misiniz?”

"Her şeyden önce, sen geceleri çalışmışsın çalışmamışsın, benim umurumda bile değil. Keflavik Hava Üssünde görevli olmadığıma göre, Albay Nagel'inizin kuralları da bana vızgelir... zaten beş para etmez şeyler. Yani seni rapor edecek filan değilim. Senden tek isteğim soracağım birkaç soruyu yanıtlaman. "

Pitt, Cashman'ın gözlerine bakarak gülümsedi. "Ne dersin? Bana yardım edecek misin?" Cashman'ın yüzünde gerçek bir dehşet vardı. "Vay canına be, sizin gibi bir subayın emrinde çalışmak için neler vermezdim." Elini uzattı. "Ne isterseniz sorun, binbaşım."

Pitt, Cashman'ın uzattığı eli sıktı. "İlk soru: Onardığın gereçlerin üstüne baş harflerini kazır mısın?"

"Evet, bir çeşit marka işini görüyor. Sağlam çalışırım ve işimden de övünç duyarım. Ayrıca başka bir amacım da var. Eğer bir hidrolik sistem üzerinde çalışmışsam ve bir süre sonra arızayla yeniden önüme getirilirse, o zaman nereye el atmamışsam arızanın orada olduğunu anlarım. Zamandan kazanıyorum. "

"On iki kişilik bir İngiliz jetinin burun donanımını onardın mı? "

Cashman bir an düşündü. "Evet, bir ay kadar önce. O yeni tip ikiz türbinli Loreleis'lerden... nefis bir makine."

“Siyaha mı boyanmıştı?”

"Boyasını göremedim. Beni çağırdıklarında karanlıktı, saat sabahın bir buçuğunda falan. Sonra başını salladı. “Ama siyah olmadığını söyleyebilirim. Evet, eminim siyah değildi."

“Onarımla ilgili dikkatini çeken bir şey olmuş muydu?”

Cashman güldü. "Dikkatimi çeken tek şey, o uçağı uçuran iki tuhaf adamdı."

Eliyle bir kahve bardağını gösterip kahve önerdi, fakat Pitt başını sallayıp istemediğini belirtti. "Bu adamlar büyük bir telaş içindeydiler. Çabuk olayım diye beni dürtükleyip durdular. Bağırıp çağırıyorlardı. Anladığım kadarıyla bir yere biçimsiz bir iniş yaparken amortisörlerden biri duman olmuş.

“BOAC hangarında fazladan bir tane bulmasaydım işleri bitikti."

“İçine baktın mı hiç?”

"Yok canım, yük kapısını nasıl kolladıklarını görseniz içinde devlet başkanı filan var sanırdınız. "

"Nereden geldikleri ya da nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrin var mı? "

"Hiç yok, heriflerin ağzı sıkıydı. Onarım dışında tek bir söz etmediler. Ama yakın çevrede uçuş yaptıklarını sanıyorum. Yakıt almadılar. Altında bir Lorelei ile yakıt depoları tam dolu olmadan çok uzağa uçamazsın... en azından İzlanda'da. "

Ama pilot bakım başvuru formunu doldurmuş olmalı.

"Yok. İstemedi. Geç kalmış olduğunu, bir sonraki kez dolduracağını söyledi. Ama parasını ödedi. Yaptığım işin iki katını ödedi. "

Cashman bir süre için hiç konuşmadı. Karşısındaki adamın amacını sezinlemeye çalıştı ama Pitt'in yüzü granit bir heykel gibi hiçbir şey açığa vermiyordu. "Bu soruların gerisinde ne yatıyor, binbaşım? Bu gizi biraz olsun bana açıklamaz mıydınız?"

Pitt, "Giz filan değil," dedi ağır ağır. Birkaç gün önce bir Lorelei çakıldı, tanıtlanabilmesi için burun donanımının bir parçasından başka bir tek şey yok ortada. Tüm istediğim bu uçağın niteliğini ortaya çıkarmak."

“Kaybolduğu bildirilmemiş miydi?”

“Bildirilseydi burada olmazdım.”

"O herifler midemi bulandırmıştı zaten. O yüzden oturup kendime bir bakım raporu doldurmuştum. "

Pitt gözlerini Cashman'ın gözlerinden ayırmadan ona doğru uzandı. "Uçağı tanıtlayamadıktan sonra raporun ne yararı var?"

Cashman kurnaz kurnaz sırıttı. "Belki saf köylü çocuğu olabilirim ama ağzım süt kokmuyor." Ayağa kalkıp başıyla yan kapılardan birini gösterdi. "Binbaşım, bugünü sizin gününüz yapacağım."

Cashman, Pitt'i üstünde en az elli tane sigara yanığı olan eski bir çalışma masası ve en az o kadar eski bir sandalyeyle metal bir dosya dolabı bulunan dağınık bir odaya götürdü. Makinist doğruca dolaba gidip bir çekmece açtı, bir süre aradıktan sonra aradığını bulup Pitt'in eline üzerinde yağlı parmak izleri olan bir dosya tutuşturdu.

"Üstündeki boyayı göremeyeceğim kadar karanlıktı dediğim zaman dalga geçmiyordum, binbaşım. Görebildiğim kadarıyla uçağa ne bir fırça, ne de püskürtme tabancası boya vurulmuştu. Alüminyum yüzeyi, fabrikadan çıktığı günkü gibi pırıl pırıldı. "

Pitt dosyayı açıp bakım raporunu gözden geçirdi. Cashman'ın el yazısı korkunçtu fakat yazılan notu okumak güç olmadı: UÇAĞIN KİMLİĞİ: Lorelei Marka VlllB 1608.

Pitt, "Nasıl edindin bunu?"

Lorelei fabrikasındaki işgüzar bir denetimcinin armağanı, diye yanıtladı Cashman. "Burun takımında işimi bitirip kapattıktan sonra el fenerimi alıp ana iniş takımında bir arıza ya da sızıntı var mı diye baktım. Oradaydı işte, yeşil bir etiket üzerinde bilmem ne uçağının iniş takımı Lorelei Fabrikası başdenetimcisi Clarence Devonshire tarafından denetlenmiş ve kusursuz bulunmuştur, yazıyordu. Uçağın seri numarası da etiketin üstündeydi."

Pitt elindeki dosyayı masanın üstüne fırlattı. "Çavuş Cashman!"

Sert ses tonuyla Cashman esas duruşa geçti. "Efendim?"

“Bölüğün!”

“Seksen Yedinci Hava Ulaştırma Bölüğü, efendim.”

Yeter. Pitt'in soğuk ifadesi geniş bir gülümsemeyle dağıldı ve Cashman'ın omzuna dostça bir tokat attı. "Haklıymışsın, Sam. Gerçekten bugünü benim günüm yaptın."

Cashman belirgin bir biçimde rahatlayarak iç çekti. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi. "Son on dakika içinde ikinci kez korkudan ödümü kopardınız. Neden bölüğümü sordunuz?"

"Bir kasa Jack Daniels'i nereye göndereceğimi bilmek için. Umarım iyi viskiden hoşlanırsın? "

Cashman'ın yüzü birdenbire hayranlık doldu. "Hay Allah, binbaşım siz büyük adamsınız yahu. Farkında mısınız?"

Pitt bir kasa pahalı viskiyi gider hesabında nasıl göstereceğinin derdine düşmüştü. "Aman be," dedi. "Sandecker düşünsün." Edindiği bilgi için değerdi. Birden aklına bir şey gelerek elini cebine götürdü. "Aklıma gelmişken sorayım, bunu daha önce hiç gördün mü?" Siyah uçakta bulduğu tornavidayı Cashman'a uzattı.

"Vay vay vay, şu işe bak. İster inanın ister inanmayın binbaşım, bu tornavida benimdir. Chicago'daki bir gereç mağazasının katalogundan seçip ısmarlamıştım. Bu adada bunun bir benzerini göremezsiniz. Nerede buldunuz? "

“Enkazın içinde.”

Demek oradaydı! dedi öfkeyle. "O pis herifler yürütmüş olmalı. Pis bir iş çevirdiklerini tahmin etmeliydim. Siz bana onların ne zaman mahkemeye çıkacaklarını söyleyin, büyük bir zevkle gidip tanıklık yapayım."

"Boşuna izin gününü harcama. Dostlarımız mahkemeye filan çıkacak değil. Tahtalı köye gittiler. "

“Uçağın içinde mi öldüler?” Sorudan çok bir demeç gibi söylenmişti.

Pitt evet anlamında başını salladı.

"İşte bu işlerin sonu hep böyledir zaten. Suç işleyen belasını bulur. Demek onların da yolculuk zamanı gelmiş. "

“Bir filozof olarak bayağı iyi bir hidrolikçisin, Sam.” dedi Pitt,

Cashman'ın elini bir kez daha sıktı. "Hoşçakal ve sağol. Yardımın çok işe yaradı."

"Sevindim, binbaşım. Siz de bu tornavidayı bir andaç olarak saklayın lütfen. Nasıl olsa yeni bir tane ısmarlamıştım, buna gerek olmayacak. "

“Sağol.” Pitt tornavidayı cebine sokup odadan ayrıldı.

Pitt taksinin içine kurulup arkasına yaslandı, ağzında yakmadan tuttuğu bir sigara sallanıyordu. Siyah jetin seri numarasını bulması, karanlıkta kör atış yapıp hedefi tutturmaya benzemişti. Gerçekten de bir şey öğrenebileceğini hiç ummuyordu. Yeşil topraklardan geçerken dalgın dalgın pencereden bakıyor, bir yandan da uçağın Rondheim'la doğrudan bir ilgisi var mı, diye düşünüyordu. Aklı bu düşüncelerle doluyken belli belirsiz bir seziyle geçtikleri yolun farklı olduğunu anladı. Tarlalarda otlayan hayvanlar görünüyor, gelirken gördüğü irili ufaklı tepeler yerine düz alanlar yol boyunca uzanıyordu. Öbür pencereye uzanıp baktığında o yanda olması gereken denizi de göremedi. Ön koltuğa doğru

yaklaştı. "Çiftçinin kızıyla iş mi pişireceksin, yoksa turistik geziyle taksi metreyi şişirmeye mi çalışıyorsun?"

Sürücü frenlere basarak otomobili yavaşlattı, biraz sonra da yolun kenarına çekip durdu. "Yalnız kalabilmek için, binbaşı. Biraz konuşabilmemiz için program dışı küçük bir tur..." Sürücünün sesi birden buz kesti ve boşuna da değildi. Pitt elindeki tornavidanın ucunu adamın kulak deliğine bir santim kadar sokmuştu.

"Ellerini direksiyondan ayırma ve hemen Reykjavik yolunu tut bakalım, dedi Pitt alçak sesle. “Yoksa sağ kulağını sol yanına vidalarım."

Pitt dikiz aynasında sürücünün yüzünü ve mavi gözlerini inceledi. En küçük bir karşı koyma belirtisi gözlerinden okunabilirdi. Ama adamın çocuksu yüzünde ne bir korku, ne de herhangi bir duygu izi vardı. Sonra aynada yansıyan yüzde önce gülümseme, arkasından da içten bir gülüş belirdi.

Binbaşı Pitt, çok kuşkulu bir insansınız.

"Üç gün içinde tam üç kez seni öldürme girişimi yapılsaydı sen de kuşkulu olurdun. "

Gülme birden kesildi ve adamın kaşları çatıldı. "Üç girişim mi? Ben sadece iki..."

Pitt tornavidayı biraz daha batırarak adamın sözünü kesti.

"Şanslıymışsın, dostum. Patronunun kim olduğunu ve ne iş yaptığını bana söylemen için çeşitli yöntemler biliyorum. Ama KGB sorgu tekniği benim yapacağım iş değil. Gel, Reykjavik'e gitmekten vazgeçelim de sen bizi uslu uslu yeniden Keflavik'e götür, yalnız bu kez Amerikan Hava Kuvvetleri tarafına. Orada birkaç dostunla karşılaşıp Ulusal Haberalma ajanlarıyla sessiz sinema oyunu oynarsın. Onları çok seveceksin, en suskun insanları bile çenesi düşük kadınlara döndürürler. "

Çok tatsız bir durum olur.

O senin sorunun.

Adamın yüzü yine gülmeye başlamıştı. "Pek öyle değil, binbaşı. Sorguya çekmek için üsse bir CIA ajanı getirdiğinizi öğrenince, yüzünüzün alacağı biçim sanırım kimsenin aklından kolay kolay çıkmayacak."

Pitt'in tornavidayı tutan eli hiç gevşemedi. "Çok ucuz," dedi. "Erkekler helasında esrar içerken yakalanan bir lise öğrencisinden bile daha iyi bir numara

beklerdim."

"Amiral Sandecker sizin kolay yutulur lokma olmadığınızı söylemişti. "

Bu sırada kapı açılmıştı. Pitt uzanıp kapıyı çarparak kapadı. "Amiralle ne zaman konuştun?"

"NUMA merkezindeki odasında, o sırada Yarbay Koski sizin ve Dr. Hunnewell'in sağ salim Catawaba'ya indiğinizi bildiriyordu. "

Sürücünün yanıtı Pitt'in bildikleriyle uyuşuyordu: Ulusal Haberalma Örgütü, İzlanda'ya geldiğinden bu yana Sandecker ile ilişki kurmamıştı. Pitt otomobilin çevresine bakındı. Herhangi bir yaşam belirtisi ya da pusu olduğunu gösterecek bir şey yoktu.

Biraz rahatlamaya başladı fakat hemen kendini tutup elindeki tornavidayı parmakları acıyacak denli sıktı.

Pitt, "Pekâlâ, başla bakalım," dedi telaşsız bir sesle. "Ama en küçük bir falso yapmamanı salık veririm."

"Dert etmeyin, binbaşı. Hiç kafanızı bozmadan kepimi alıverin şimdi. "

Kepini mi alayım? diye anlamadan yineledi Pitt. Önce biraz duraksadı, sonra ağır ağır boş olan sol elini kullanarak, sürücünün kepini başından aldı. İçinde, bantla alt yüzüne tutuşturulmuş. Sürücünün sesi yumuşak fakat emrediciydi. "Yirmi beş kalibrelik bir Colt tabanca olacak. Onu alın da şu Tanrının belası tornavidayı kulağımdan çekin artık."

Yine bir elini kullanarak Pitt tabancayı şapkanın içinden çıkardı. Namluyu kırıp parmağıyla yuvada mermi olup olmadığını yokladı. Tabancanın dolu olduğunu anlayınca namluyu kapattı ve horozu kaldırdı. "Evet, buraya kadar işler yolunda. Şimdi yavaş yavaş otomobilden çık ve ellerini benim görebileceğim biçimde açık tut." Ellerini gevşetip tornavidayı sürücünün kulağından çekti.

Sürücü direksiyon yerinden kalkarak otomobilden çıkıp ön kaportanın üstüne dayandı. Sağ eliyle kulağını ovuşturdu. "Bu iyi bir numara, binbaşı. Okuduğum hiçbir kitapta rastlamamıştım."

Pitt, "Daha çok okuman gerek," dedi. "Bir buz çengelini kulak zarından beyne sokarak öldürmek daha sen ben doğmadan gangster savaşlarında kiralık katillerin kullandığı bir yöntemdi. Bunun tadını unutacağımı sanmıyorum.

Pitt dışarı çıkıp ön kapıyı ağzına kadar açarak kendine siper sağladı. Elindeki

tabancayı sürücünün kalbine doğru tutuyordu. "Amiral Sandecker ile Washington'da görüştüğünü söylemiştin. Onu tanımla bakalım. Boyu, saçları, davranışları, çalışma odasının özellikleri... her şeyiyle."

Sürücüye daha fazla sormasına gerek yoktu. Adam birkaç dakika boyunca konuştu ve sözlerini Sandecker'in pek sevdiği birkaç argo terimle bitirdi.

Belleğin çok güçlüymüş, neredeyse eksiksiz.

"Belleğim fotoğraf gibidir, binbaşı. Amiral Sandecker ile ilgili tanımlamam aslında bir dosyadan da alınmış olabilirdi. Sizi ele alalım isterseniz: Binbaşı Dirk Eric Pitt. Tam otuz iki yıl, dört ay on iki gün önce California, Newport Beach, Hoag Hastanesinde doğdunuz. Anne adı Barbara, baba adı George Pitt, doğduğunuz eyaletten senatör. Sürücü bir ezber parçasını yineliyormuş gibi saydı durdu. Aslında öyleydi zaten. "Takınmaktan hoşlanmadığınız üç sıra savaş rozetinden söz etmeye gerek yok sanırım. İsterseniz Washington'dan ayrıldığınızdan bu yana yaptığınız her şeyi saati saatine ayrıntılarla söyleyebilirim."

Pitt tabancalı elini salladı. "Bu kadarı yeter. Beni çok etkilediniz doğrusu, Bay....aa...."

"Lillie (*Lillie: Zambak. (Genellikle kadın adı olarak kullanılır.))* Dördüncü Jerome P. Lillie. Burada birlikte çalışacağız.

Jerome P. Pitt çok gayret etti fakat gülmesini bastıramadı. "Gerçek adın bu mu?"

Lillie çaresizce ellerini salladı. "Gülün isterseniz, binbaşı, ama Lillie adı tam yüzyıldır St. Louis'de saygıyla anılan bir addır."

Pitt bir an düşündü. Sonra aklına geldi. "Lillie birası. Tabii, şimdi anımsadım. Hatta sloganınız da şöyleydi: 'Ağzının tadını bilenin birası.'"

Lillie, "Reklamcılığın ne denli etkili olduğu böylece kanıtlanmış oluyor," dedi. "Anladığım kadarıyla siz de sadık müşterilerimizden birisiniz."

Yok, ben Budweiser birasını yeğlerim.

Lillie, "Öyle mi? Seninle geçinmemiz pek kolay olacağa benzemiyor," dedi.

Yok canım. Pitt elindeki tabancanın horozunu yavaşça indirip Lillie'ye attı. "Tabancanı al. Anlattıklarından sonra senin kötü adamlardan olacağını hiç sanmam."

Lillie tabancayı havada kaptı. "Güvenin boşuna değil, binbaşı. Sana

anlattıklarım gerçekti."

"Nasıl oluyor da bira fabrikanızdan bu denli uzakta bulunabiliyorsun? Yoksa bunun da uzun bir öyküsü mü var? "

"Sıkıcı ve çok zaman alan bir öyküdür. Belki bir gün babamın biralarıyla donatılmış bir masada otururken özgeçmişimi anlatabilirim. Çok sıradan bir iş yaparcasına sakin sakin tabancasını kepinin içindeki yerine bantla tutturdu. "Sahi, demin üçüncü bir saldırıdan söz etmiştin."

"Az önce bana Washington'dan ayrıldığım andan bu yana neler yaptığımı saati saatine anlatabileceğini söylemiştin. Haydi bakalım, sen anlat. "

"Kimse kusursuz değildir, binbaşı. Bugün iki saat için sizi gözden kaybettim. "

Pitt hızla aklından birtakım hesaplar yaptı. "Öğlen sıralarında neredeydin?"

“Adanın güney kıyılarında.”

“Ne yapıyordun?”

Lillie başını çevirip boş tarlalara baktı, yüzü anlamsızdı.

"Bu öğlen saat tam on ikiyi on geçe başka bir adamın boğazına bıçak sokuyordum. "

“O zaman Grimsi'yi gözetleyen iki kişi vardı?”

"Grimsi mi? Haa, tabii, şu sizin eski tekneniz. Evet, öbür gözetleyene aslında kazara rastladım. Sen, Amiral ve Miss Royal güneydoğuya doğru hareket ettiğiniz zaman, içimden bir ses sizin Dr. Hunnewell ile çakıldığınız yere gittiğinizi söylüyordu.

Burnu dolaşarak arkanızdan geldim ama çok geç vardım... o köhne taka sandığımdan çok hızlıymış. Geldiğimde çoktan demir atmış numaranızı yapıyordunuz. Fakat yaptığınız işi çok iyi gizlediniz, ben bile faka bastım. "

“Ama öbürü basmadı. Dürbünleri çok daha güçlüydü.”

Lillie hayır anlamında başını salladı. "Teleskop, dürbün değil. Tripod üzerine oturtulmuş çok güçlü bir teleskop."

"Demek teknede gördüğüm parıltı aynasından yansıyan güneş ışığıydı. "

"Evet, eğer güneş ışığı tam üstüne gelmişse küçük bir flaş yapar. "

Pitt bir sigara yakıncaya dek konuşmadı. Çakmağından çıkan klik sesi çıplak çevrede olduğundan çok ses çıkarmıştı.

Çektiği dumanı savururken Lillie'ye baktı. "Adamı bıçakladığını mı söylemiştin?"

“Evet, ne yazık ki başka bir şey yapamazdım.” Lillie otomobilin ön kaportasına doğru uzanıp bir eliyle alnını ovuşturdu. Vicdanının, rahatsız olduğu belliydi. "Adam kimliği olmadığı için adını bilmiyorum teleskobun üstüne kapanmış, elindeki portatif telsiz vericisine bir şeyler söylerken, ben önümdeki kayalığı aşıp döndüm ve kelimenin tam anlamıyla adamın üstüne çıktım. Her ikimizin de dikkati tekneye yönelmiş olduğundan ne o beni, ne de ben onu ummuyorduk. Hiç düşünmeden harekete geçti. Kolunun içinden eski bir sustalı bıçak çıkarıp üstüme atıldı." Lillie 'elimden bir şey gelmezdi' anlamında omuzlarını salladı. "Zavallı, elindeki bıçağı savuracağı yerde saplamaya kalktı... tam acemi işi. Aslında sorguya çekmek için onu sağ olarak ele geçirmeliydim ama ben de dövüşün heyecanına kapılıp bıçağını ters çevirdim."

Pitt, "Ona beş dakika önce rastlamış olmaman büyük şanssızlık," dedi.

“Neden?”

"Gelip bizi tepelemeleri için arkadaşlarına yerimizi bildirmişti. "

Lillie yine anlamadan Pitt'e baktı. "Amaçları neydi? Yaptığınız resimlerle bir kova balığı çalmak için mi?"

“Çok daha önemli bir şey. Bir jet uçağını.”

"Biliyorum. O esrarengiz siyah jet. Onu aramak isteyeceğiniz aklımdan geçmedi değil, ama raporunda jetin düştüğü yeri tam olarak... "

Pitt dostça bir sesle kesti. "Amiral Sandecker'in ne seninle, ne de örgütünle, Washington'dan ayrıldığından bu yana hiçbir ilişki kurmadığını biliyorum. Raporda ne yazıldığınıysa yalnız ben ve o biliyoruz...." Pitt birden aklına gelmiş gibi sustu. "Bir de..."

Lillie, "Bir de, raporu daktiloda yazan konsolosluk sekreteri," diye bitirdi gülerek. "Kutlarım, yorumların çok güzeldi." Lillie raporu konsolosluk sekreterinden nasıl edindiğini anlatmadı, Pitt de sormak gereğini duymadı. "Peki, söyle bana binbaşı, elinde bir resim kartonu ve balık oltasıyla batık bir uçağı nasıl aradın?"

"Öldürdüğün adam bu sorunun yanıtını biliyordu. Teleskobuyla hava kabarcıklarını gördü. "

Lillie'nin gözleri kısıldı. "Dalış gereçlerin mi vardı?" diye sordu. "Nasıl oluyor, limandan ayrılırken izledim, hiçbir şeyin yoktu. Hem amirali, hem de

seni dikkatle gözetledim, güverteden üç dakikadan fazla ayrılmadınız. Zaten sonra sis bastırdı hepten göremez oldum."

"Gizli saklı işler yalnız Ulusal Haberalmacıların tekelinde değil ya, dedi Pitt. “Haydi gel otomobilin içinde rahat rahat oturalım da sana Dirk Pitt'in yaşamında sıradan bir gün boyu neler olabiliyor anlatayım."

Böylece arabanın içine kuruldular, Pitt arka koltuğa yayılıp bacaklarını ön koltuğa dayanmış durumda Grimsi'nin limandan ayrıldığı andan dönüş zamanına dek olup bitenleri anlattı. Bildiği bilmediği her şeyi Lillie'ye bir bir anlatırken yalnız bir konudaki yorumunu kendisine saklamıştı: Kirşti Fyrie ile ilgili bir düşüncesini.

BÖLÜM 12

"Demek masalının kötü adamı olarak Oskar Rondheim'ı seçtin, diye mırıldandı Lillie. “Ama beni inandıracak sağlam bir kanıt göstermiş değilsin."

Pitt, "Haklısın, hepsi yüzeyde," dedi. "Bu işten en kazançlı çıkabilecek olan Rondheim'dir. Bu nedenle yalnız Rondheim'ın bir güdüsü var. Denizaltı sondasını ele geçirmek için cinayet işledi, sonra da izlerini silmek için bu işi sürdürdü."

Bu kadarı yetmez.

Pitt gözlerini Lillie'ye dikti. "Pekâlâ, sen daha iyisini bul bakalım."

"ClA'de iyi bir geçmişi olan bir ajan için söylemesi zor, ama itiraf edeyim biraz aklım karışmış durumda. "

Aklın karıştı ha? Pitt düş kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Ulusal Güvenliğimizin senin eline bakıyor olması doğrusu insanı pek rahatlatmıyor."

Lillie belli belirsiz gülümsedi. "Bu karışıklığı yaratan sensin, binbaşı. Zinciri koparan sen oldun."

Pitt, "Ne zinciri?" dedi. "Yoksa ne olduğunu tahmin etmem mi gerekiyor?"

Lillie karşılık vermeden bir an düşündü. Sonra gözlerini Pitt'e dikti. "Son on sekiz ay boyunca Şili'nin en güney ucundan tut, Guatemala'nın kuzey sınırlarına kadar olan ülkelerde birbirine çok benzeyen tuhaf olaylar zinciri oluşmuştu. Gizli gizli birtakım entrikalarla Güney Amerika'nın büyük maden şirketleri dev bir sendika altında toplandılar. Dıştan bakılınca olağan iş gelişmesi gibi görülebilir ama perde altındaki yönetimleri, bilinmeyen tek bir kişi tarafından yürütülüyor."

Pitt olamaz anlamında başını salladı. "Olanaksız. Madenlerini devletleştirmiş en az beş ülke sayabilirim sana. Sınırları dışında özel bir şirketle bütünleşmeleri sözkonusu olamaz."

"Sana belgelenmiş bir olgudan söz ediyorum. Madenlerin devletleştirildiği yerlerde işlemeler bir dış örgüt tarafından yapılıyor. Brezilya'nın ParnagusJanio yüksek kaliteli demir filizi yatakları, Dominik Cumhuriyeti'nin Domingo'daki

boksit madenleri, Honduras devletinin gümüş madenleri, bunların hepsi emirlerini aynı kişi ya da kişilerden alıyor. "

Nasıl öğrendiniz bunları?

Lillie, "Birçok kaynağımız var," dedi. "Bazıları maden şirketlerinin içinde. Ama ne yazık ki, yüksek düzeyde yöneticilerin arasına adam sızdıramadık."

Pitt kapının içindeki küllükte sigarasını söndürdü. "Herhangi bir kimsenin tekel kurmak istemesinde esrarengiz bir şey yok. Yalnızca biraz daha güçlenmek istiyorlar işte."

Lillie, "Salt tekelleşmek bile yeterince kötüdür," dedi. "Adlarını öğrenebildiğiniz adamlar bu örgütün yüksek dereceli üyeleri ve Batı dünyasının en zengin on iki kişisi. Maden işletmeciliğinde sınırsız parasal güçleri var. Kolları da öyle uzun ki, en azından iki yüz sanayi kuruluşunu kontrol ediyorlar." Lillie susup Pitt'e baktı. "Eğer böyle bir tekel kurarlarsa bakır, alüminyum, çinko ve daha birçok ticari madenin fiyatlarını aklın alamayacağı kadar yükseltirler. Bunun sonucu doğacak enflasyonsa en az otuz ülkenin ekonomisini altüst eder. Tabii Amerika Birleşik Devletleri dizleri üstüne çöken ilk ülke olur."

Pitt, "Pek aklım yatmadı," dedi. "Eğer dediğin gibi olursa kendi para imparatorlukları da birlikte batar."

Lillie başını sallayarak güldü. "İşte olay da bu zaten. Bu adamlar, A.B.D'den F. James Kelly, İngiltere'den Sir Eric Marks, Fransa'dan Roger Dupuy, Almanya'dan Hans Von Hummel, İran'dan İban Mahani ve diğerleri hepsi yaklaşık on kişi ediyor kendi ülkelerine son derece bağlıdırlar. Gerçi devletlerine eksik vergi verip birkaç tokat atarlar ama hiçbirisi de ülkelerini ekonomik bir felaketin içinde görmek istemez."

“O zaman kazanç güdüsü ne oluyor?”

“Bilmiyoruz.”

“Ya Rondheim'ın ilişkisi?”

"Yok gibi, yalnız Kirşti Fyrie ve denizaltı madenciliği olayıyla ilgisi var. "

Bir süre ikisi de konuşmadılar; sonra Pitt, "Asıl aklımı kurcalayan soru, senin bu işteki yerin. Latin Amerika'daki madenlerin ele geçirilmesiyle İzlanda'nın ne ilgisi var? CIA seni buraya karayolu şebekesini öğrenesin diye taksi sürücüsü yapmadı herhalde. Kardeş ajanların saksıların ardından Kelly'i, Marks'ı, Dupuy'u ve diğerlerini gözetlerken, sen de buraya gelip para babalarından başka birini gözetlemekle görevlendirildin. O kişinin adını söyleyeyim mi, yoksa bir kâğıda

yazıp mühürlü olarak mı vermemi istersin?"

Lillie bir süre düşünceli düşünceli Pitt'e baktı. "Rastgele atıyorsun."

Öyle mi? Pitt yaklaştığını fark etmişti. "Peki, bir süre için bilinmezleri bir yana bırakalım. Amiral Sandecker, Buenos Aires ile Goose Körfezi arasında tam on iki limanla görüşüp, Lax modelinde bir İzlanda teknesinin giriş ve çıkış kaydı yapıldığını öğrenmişti. Aslında bu görüşmeyi kendisi yapmamıştı. Bu soruşturmayı başka birisi, ClA'den birisi yapmıştı."

Lillie, "Bunda olağanüstü bir şey yok ki," dedi. "Bizim için bazı kayıtları ele geçirmek, denizci bir devlet memuruna oranla çok daha kolay oluyor."

"ama Sandecker daha sormadan o bilgi sizin elinizdeydi."

Lillie bir şey söylemedi. Gerçek de yoktu. Yüzündeki gülmeyen anlam, Pitt'in devam etmesi için yeterliydi.

"Birkaç ay önce bir akşam, Kara Kuvvetlerinden bir haberleşme subayıyla tanışıp bir bara gittik. Yorucu bir gün sonu olduğundan ne o, ne de ben kadın peşinde koşmak ya da bir eğlenceye karışmak eğilimini duymuştuk. Oturup bar kapanıncaya dek içki içerek söyleştik. İçki arkadaşım Hudson Körfezindeki Smytheford telsiz haberleşme istasyonunda yaptığı bir görev gezisini yeni bitirmişti. İki yüz dönümlük bir alana kurulmuş büyük bir tesis. Askeri sırlar veriyor diye rapor etmek için sakın bana adamın adını ve rütbesini sorma, zaten unuttum bile. "

Pitt ayaklarını daha rahat bir duruma sokmak için oturuşunu değiştirdi ve devam etti.

"Yapımında ve projesinde kendisi de görev aldığı için bu tesis ona övünç veriyordu. 'İstasyondaki duyarlı gereçler,' demişti. 'New York, Londra ve Moskova'nın kuzeyindeki bütün telsiz yayınlarını alabiliyor.' Yapım bittikten sonra ona ve diğer görev alan subaylara başka yerlerde görevler verilip oradan kibarca ayrılmaları sağlanmıştı. Aslında yalnızca varsayım yürütüyordu, ama bu tesisin CIA ve Savunma Bakanlığı adına haberalma görevi üstlenen Ulusal Haberalma Örgütü tarafından işletildiğinden hiç kuşkusu yoktu. Symtheford'un uydu saptama istasyonu olarak kullanılacağının herkese duyurulduğunu düşünecek olursan, adamın varsayımı çok ilginç. "

Lillie öne doğru uzandı. "Peki, bu söylediklerini nereye getirmek istiyorsun?" Matajic ve O'Riley adında iki adama. Her ikisi de öldü.

Lillie, "Onları tanıdığımı mı sanıyorsun?" diye merakla sordu.

"Yalnız adlarını. Kim olduklarını anlatmaya gerek görmüyorum. Zaten biliyorsun. Sizinkiler Smytheford'da, Matajic'in Lax'ı bulduğunu bildiren mesajını Sandecker ile birlikte almışlardı. Haberalma uzmanlarımız önce bu mesajdan pek bir şey çıkaramamışlardır, ama elektronik kulakları pilotun ölmeden önce gönderdiği son mesajı da almış olmalılar. İşte burada işler kızışıyor.

Amiral Sandecker kurnazlık edip, Kıyı Koruma'ya NUMA'nın değerli birkaç gereci kayboldu, diye palavra atarak uçağın düşmüş olabileceği yerlerde arama yapmalarını istedi. Kıyı Koruma bunu yuttu ama CIA gerçeği biliyordu, çünkü Lax'ın ve esrarengiz personelinin yerini işin en başından beri biliyorlardı. Gemi ne zaman İzlanda'daki merkezine bir haber uçursa, Smytheford bilgisayarları hemen yerini saptıyorlardı. Artık Washington'daki merkeziniz, kayıp denizaltı sondasıyla Güney Amerika'daki madencilik dolapları arasında bir ilişki kurup geminin Atlantik kıyısındaki her hareketini izler olmuştu. Sandecker de buna benzer bir bilgi isteyince, birkaç gün ses çıkarmadan bekleyip hiç belli etmeden daha önce hazırlanmış malzemeyi ona verdiler. "

"Bütün bu anlattıklarını doğrulamamı gerçekten umuyormusun? "

Pitt, "Doğrulaman umrumda bile değil," dedi yorgun yorgun. "Sana yalnızca birkaç olay anlattım. Bunları birbirine eklersen burada gözetlemekle görevli olduğun adamın adı ortaya çıkar."

Lillie, "Kadın olmadığını ne biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü sen de benim bildiğim sonuca vardın. Kirşti Fyrie belki Fyrie Limited şirketini kontrol ediyor, ama kendisini de Oskar Rondheim yönetiyor. "

“Demek yine Rondheim'e döndük.”

“Zaten ondan hiç ayrılmış mıydık?”

Lillie, "Bayağı akıllı tümevarımlar, binbaşı Pitt," diye mırıldandı.

“Aradaki eksikleri doldurur muydun?”

"Bu konuda yeni bir emir almadıkça operasyonumuz hakkında en küçük bir ayrıntıyı bile sana açıklayamam. Lillie'nin sesi, hiç kendisine yakışmayan resmi bir ton almıştı. "Ama yine de vardığın sonuçları doğrulayabilirim. Söylediklerinin hepsinde haklısın. Evet, CIA, Matajic'in mesajını yakalamıştı. Lax'ı izlediğimiz de doğru. Evet, Rondheim'ın bu maden sendikasıyla ilgisi olduğundan kuşkulanıyoruz. Bunların dışında bilmediğin herhangi bir şeyi söylemeye yetkili değilim."

Pitt, "Madem bu denli yakın dost olduk," dedi sırıtarak. "Artık bana Dirk desene."

Lillie de gevşedi. "Nasıl istersen. Ama sakın bana Jerome demeye kalkma, adım Jerry'dir." Sonra elini uzattı. "Anlaştık, ortak. Seni şirkete aldığıma pişman etme beni."

Pitt uzanan eli sıktı. "Sen hiç merak etme, bak seni nerelere götüreceğim."

Ben de bundan korkuyorum zaten. Lillie derin bir iç çekip olayların gelişmesini sindirmeye çalışarak boş topraklara bakındı. Bir süre sonra düşünceli durumundan çıkıp saatine baktı. "Bir an önce Reykjavik'e dönsek iyi olur. Sayende çok dolu bir gece bekliyor beni."

"Gündeminde neler var?"

"Önce merkezle ilişki kurup siyah jetin seri numarasını vermek istiyorum. Eğer şansımız varsa sabaha sahibinin adını öğrenmiş oluruz. Onca zahmete girdiğin için umarım işine yarar. İkinci olarak o kayaklı geminin nerede konakladığını öğreneceğim. Bir bilen vardır elbet. Bu denli küçük bir adada öyle bir gemiyi kimse gizli tutamaz. Üçüncü olarak da o iki Güney Amerika meclis binalarının ölçekle küçültülmüş maketleri var. Korkarım o iki oyuncağı denizin dibinden çıkarmakla bize önemli bir iş açtın. Mutlaka bir işlevi olmalı bunların. Her kim yaptıysa, belki çok büyük bir önemi vardır, belki de yoktur. Tümüyle emin olabilmek için Washington'dan bir uzman gönderilmesini isteyeceğim. Maketlerin her bir noktası didik didik incelensin. "

"Çok güzel, gayretli ve tam profesyonel. Devam et. Belki zamanla etkilenebilirim. "

Lillie, "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum," dedi alayla.

Pitt, "Yardım ister misin?" diye sordu. "Akşam yapacağım bir şey yok."

Bu öneriye karşı Lillie'nin yüzünde beliren gülümseme Pitt'in içine küçük bir kurt düşürdü. "Senin bu akşam ne yapacağın belli oldu, Dirk. Senin yerinde olmak isterdim, doğrusu ama ne yapalım, görev bu."

Pitt, "Hınzır kafanda neler var, sormaya bile korkuyorum," dedi.

"Partiye gidiyorsun, şanslı kerata. Şiir okuma partisine gidiyorsun. "

Dalga geçme,

"Çok ciddiyim. Oskar Rondheim tarafından özel çağrı aldın. Aslında bunun Miss Fyrie'nin işi olduğunu sanıyorum ama. "

Pitt'in kaşları çatıldı. "Sen nasıl biliyorsun bunu? Nasıl bilebilirsin? Beni konsolosluktan alıncaya dek çağrı filan gelmemişti."

"Meslek sırrı. Arada sırada da olsa bazen şapkamızdan bir iki tavşan çıkarabiliriz. "

"Pekâlâ, artık günlük başarı çizelgene bir altın yıldız koyabilirim bunun üzerine. Hava soğumaya başladığından Pitt pencereyi kapattı. "Şiir okuma partisi, ha?" dedi iğrentiyle. "Bundan kötüsü olamazdı herhalde."

***

BÖLÜM 13

İzlandalılar arasında bir tartışma konusu vardır: Reykjavik'in üstünde yükselen en yüksek tepedeki büyük köşk mü, yoksa Bessastadır'de bulunan Başkanlık Sarayı mı daha güzel diye. İzlanda Başkanı'nın konutu klasik sadeliğin bir örneğiyse, Oskar Rondheim'ın modern yapısı sanki Frank Lloyd Wright'in müthiş düş gücünden çıkmış gibidir. Bu tartışma her iki yapı da toz toprak oluncaya dek sürer, çünkü böyle bir kıyaslamanın sonucu yoktur.

Giriş kapısının önündeki uzun parkta her ülkenin en pahalı otomobil yapımcısının bir örneği duruyordu: Rolls Royce, Lincoln, Mercedes Benz, Cadillac. Rus yapısı bir Zis bile bu defilede yerini almıştı.

Salondaysa sayıları seksen doksan arası konuk, çeşitli dillerde söyleşerek ana salonla teras arasında gelip gidiyorlardı.

Akşam saat dokuz olmasına karşın, parlak bir güneş pencerelerden içeri sızıyordu. Büyük salonun en gerisinde Kirşti Fyrie ve Oskar Rondheim kırmızı bir albatros resmi olan dev bir sorguç altında gelen konukları karşılıyorlardı.

Kirşti, altın işlemeli beyaz tuvaleti içinde, başının üstünde toplanmış sarı saçlarıyla olağanüstü güzellikteydi. Yanında kule gibi duran Rondheim, bir atmaca gibi ince dudaklarıyla ancak kibarlık gerektiği anlarda gülümsüyordu. Rus konuklarını büyük bir özenle karşılayıp onları üzeri havyar ve çeşitli balık yemekleriyle dolu uzun bir masaya oturturken birden gözleri faltaşı gibi açıldı. Salondaki konukların mırıltıya benzer konuşmaları bir anda sessizliğe dönüşünce Kirşti bir gerginlik hissetti.

Pitt'in salona girişi, tıpkı gençlik ilahlarının konserlerine çıkışı gibi göz kamaştırıcıydı. Merdivenlerin başında durup boynundan altın bir zincirle asılmış olan monokolunu aldı ve gözüne tutarak şaşkınlık içinde kendisini izleyenlere baktı.

Salondaki konukların şaşkınlığını haklı karşılamak gerekirdi, çünkü Pitt'in giysileri XI. Louis dönemi saray giysileriyle rüküşlük arası bir şeydi. Kolları ve yakası dantellerle süslü kırmızı ceketinin altında dar sarı pantolonu ve uzun, kırmızı süet çizmeleri vardı. Belindeki kahverengi ipek kuşağın ucu ise dizlerine kadar iniyordu. Dikkati çekmek için doğrusu bundan iyi giyinilemezdi. Tüm

bakışları üstünde topladığından emin olunca merdivenleri kırıta kırıta inip Kirşti ile Rondheim'ın bulunduğu yere doğru yaklaştı.

"İyi akşamlar, Miss Fyrie... Bay Rondheim. Çağrınıza bayılırım. Dünyadaki bütün dantelleri verseler böyle bir olayı kaçırmak istemem. "

Kirşti şaşkınlık içinde ağzı açık Pitt'e baktı. Kısık bir sesle, Oskar da, ben de gelebildiğinize çok sevindik, dedi.

“Evet, sizi yeniden görmek ne mutlu, binbaşı... Rondheim,”

Pitt'in ölü balık gibi duran elini sıkarken sözcükler sanki boğazına takılmıştı.

Kirşti can sıkıcı bir havanın estiğini farkederek hemen konuşmaya girdi. "Bu gece üniformanızı giymiyorsunuz?"

Pitt gösterişli bir biçimde gözlüğünün zincirini salladı.

"Aman hiç olur mu? Üniforma ne sıkıcı bir şey. Bu gece değişiklik olsun ve kimse beni tanımasın diye böyle bir şey giyeyim dedim. Sözlerine öyle yüksek bir sesle güldü ki, yakın çevresinde ki herkes dönüp bir kez daha baktı.

Pitt büyük bir zevkle Rondheim'ın da kendini gülmeye zorladığını fark etti. "Amiral Sandecker ve Miss Royal'ın da geleceklerini umuyorduk."

Pitt, "Miss Royal birazdan burada olur," dedi gözlüğüyle salondakileri süzerek. "Ama korkarım amiral pek iyi hissetmiyor kendini. Zavallı adam erkenden yatmak zorunda kaldı. Bugün başına gelenlerden sonra ona hak veriyorum doğrusu."

Umarım ciddi bir şey olmamıştır. Rondheim'ın sesi aslında Sandecker'in sağlığını hiç umursamadığını belli ediyordu.

Fakat amiralin başına ne gelmiş olduğu da ilgisini çekmiyor değildi.

"Neyse ki hazır. Amiralin yalnızca birkaç sıyrığı ve çürüğü var. "

Kirşti, "Kaza mı oldu?" diye sordu.

Pitt, "Korkunç, tek kelimeyle korkunç," dedi elinden geldiğince abartarak. "Büyük bir nezaketle bize ödünç verdiğiniz tekneyle adanın güney yanına doğru gittik, ben resim yaparken amiral de balık tutuyordu. Saat bir sularında koyu bir sis bastırdı. Tam Reykjavik'e dönmek üzereyken dumanların içinde korkunç bir patlama oldu. Patlama sonucu dümen köşkünün camları kırılınca amiralin başı birkaç yerinden sıyrıldı."

Patlama mı oldu? Rondheim'ın sesi kısık ve hırıltılıydı.

Nedeni hakkında bir fikriniz var mı?

Pitt, "Korkarım yok," dedi. "Hiçbir şey göremedik. Araştırdık tabii, ama beş altı metreden ötesi görünmüyordu, biz de bir şey bulamadık."

Rondheim'ın yüzünde hiçbir şey okunmuyordu. "Çok tuhaf. Hiçbir şey görmediğinizden emin misiniz, binbaşı?"

Pitt, "Kesinlikle," dedi. "Sanırım siz de Amiral Sandecker gibi düşünüyorsunuz. Oralardan geçmekte olan bir gemi ya İkinci Dünya Savaşından kalma bir mayına çarptı ya da bir yangın çıkıp yakıt deposunu tutuşturdu. Hemen kıyı koruma karakoluna haber verdik. Onların da kayıp gemi bilgisi alıncaya dek yapacakları bir şey yok. Aman Tanrım, ne korkunç bir olaydı..." Pitt kriz geçirecek gibi olurken Tidi yanlarına geldi. "Ah, Tidi, geldin demek!"

Rondheim yine gülümser maskesini takındı. "Miss Royal."

Eğilip elini öptü. "Binbaşı Pitt bu öğleden sonra başınıza gelen korkunç olayı anlatıyordu."

Vay çakal vay, diye içinden geçirdi Pitt. Kızın ağzından bir şey kapmak için hiç zaman kaybetmiyor. Tidi uzun, mavi giysisi içinde cana yakın ve şirin görünüyordu. Pitt kolunu kızın beline dolayıp elini kimseye belli etmeden biraz aşağı sarkıtarak kızın poposuna bir çimdik attı. Sonra kızın iri kahverengi gözlerine bakarak gülümsedi. Pitt karşısındaki gözlerin her şeyi anlamış olduğunu saptamıştı.

Korkarım olup bitenlerin çoğunu ben kaçırdım. Tidi bir yandan elini arkasına götürüp belli etmeden Pitt'in küçük parmağını yakaladı ver tersine doğru kıvırdı. Pitt fazla dayanamayıp elini çekmek zorunda kaldı. "Patlamanın gücüyle mutfakta bir dolaba çarptım." Elini alnındaki hafif şişkinliğe ve makyajla örtülmüş morartıya götürdü. "Onu izleyen bir buçuk saat boyunca kendimde değildim. Ama zavallı Dirk, Reykjavik'e dönünceye dek titreyip kustu."

Pitt kızı öpecek gibi olmuştu. Tidi en küçük bir ipucu gerekmeden durumu kavramış, tek bir açık vermeden konuşmuştu.

Artık biz de diğerlerinin arasına karışsak iyi olacak, dedi ve kızı belinden tutarak içki servisinin yapıldığı yere götürdü.

Tidi'nin eline bir bardak punç tutuşturduktan sonra her ikisi de ordövr yediler. Birlikte bir gruptan diğerine takılırken Pitt esnememek için kendini zorluyordu. Böyle toplantılara oldukça sık gitmiş olmasına ve kolayca gruplara karışabilmesine karşın, bu toplantıda bir türlü kendini bulamamıştı. Tuhaf bir

hava vardı ortada. Tam adını koyamıyor ama kesin olarak bir terslik seziyordu. Her zamanki parti tipleri burada da yer almıştı: Sarhoşlar, züppeler ve sırt sıvazlayanlar. Katıldıkları İngilizce konuşan her grupta nazik insanlar vardı. Kimse anti Amerikancı değildi; aslında bu konuyu irdelemek, başka ülke insanlarının bulunduğu yerlerde çok işe yarardı. Dış bakışta sıradan bir toplantıydı işte.

Sonra birdenbire Pitt anlar gibi oldu. Eğilip Tidi'nin kulağına fısıldadı. "Burada istenmeyen adam olduğumuzu hissediyor musun?"

Tidi merakla baktı. "Yoo, herkes yeterince dostluk gösteriyor."

“Tabii, hepsi kibar ve toplumsal davranıyor, ama yapmacık.”

Nasıl anladın?

"İçten bir gülümseme görünce hemen farkederim. Bize öyle bakan olmadı. Sanki kafeste gibiyiz. Hayvanlarla konuşup onlara yiyecek verebilirsiniz, ama dokunmak yok. "

"Saçmalıyorsun. Senin gibi giyinmiş biriyle konuşurken eğer biraz huylanmışlarsa, kimse onları suçlayamaz. "

"Bütün iş de bu zaten. Benim gibi giyinen biri her zaman partilerde tüm ilgilerin toplandığı kişi olur. Eğer emin olmasam, bu partiyi ölünün ardından helva yenen bir toplantı sanacağım. "

Tidi başını kaldırıp kurnaz kurnaz güldü. "Kendi kişiliğinden çıkmış olduğun için biraz sinirlisin, hepsi o."

Pitt de güldü. "Peki, sen açıkla bakalım?"

Şuradaki iki adamı görüyor musun? Başıyla sağ yanı gösterdi. "Piyanonun başında duranları."

Pitt belli etmeden yavaşça dönüp Tidi'nin gösterdiği yere baktı. Ufak tefek, saçları dökülmüş hareketli bir adam el kol işaretleriyle heyecanlı heyecanlı karşısında duran beyaz sakallı birine bir şeyler anlatıyordu. Sakallı adam ince yapısı saygın görünüşü ve yakalarına düşen gümüş rengi saçlarıyla tipik bir Harvard profesörünü andırıyordu. Pitt, Tidi'ye dönüp omuz silkti.

“Ne olmuş?”

“Tanımadın mı?”

“Tanımam mı gerekiyor?”

"New York Times'ın sosyete sayfalarını hiç okumuyorsun anlaşılan. "

“Beni ilgilendiren tek yayın Playboy'dur.”

Tidi ona 'tüm erkeklerin canı cehenneme' gibisinden iğrenti dolu bir bakış attı. "Bir ABD senatörünün oğlu dünyanın en zengin iki adamını tanıyamazsa, ayıp doğrusu."

Pitt, Tidi'nin söylediklerini yarım kulakla dinliyordu. Kızın sözlerini kavraması birkaç saniye sürdü. Ama anlar anlamaz hemen adamlara büyük bir dikkatle bakmaya başladı. Sonra heyecanla Tidi'ye dönüp kızın koluna yapıştı. "Adlarını biliyor musun?"

Kızın gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. "Saçları dökülmüş olan tombul adamın adı Hans Von Hummel. Saygın görünüşlü olanıysa F. James Kelly."

“Yanılmayasın.”

"Belki... ama yok, eminim. Kelly'i daha önce Başkan'ın yemin balosunda görmüştüm. "

"Salona şöyle bir bakınsana. Başka tanıdığın kimse var mı? "

Tidi, hemen söyleneni yapıp salonun içinde tanıdığı var mı diye göz gezdirdi. Bakışları tam üç kez durakladı. "Şu gülünç gözlüklü oturan adamın adı Eric Marks. Yanındaki esmer güzeliyse İngiliz aktrisi Dorothy Howard..."

“Boşver onu. Adamlara bak.”

"Tanır gibi olduğum bir kişi de şu anda Kirşti Fyrie ile konuşan adam. Eminim o da Avustralyalı kömür kralı Jack Boyle. Nasıl oluyor da milyonerleri bu denli iyi tanıyorsun?”

Tidi şirin şirin baktı. "Evlenmemiş kızların oyalanmak için en sevdikleri şeydir. Bunlardan biriyle ne zaman tanışacağını hiç bilemezsin, o yüzden eğer bir şey olursa diye hazırlık yaparsın."

İlk kez düş kurman işe yarıyor.

Anlayamadım.

"Ben de tam anlamış değilim, ama bildiğim kadarıyla, küçük bir çete toplantısı yapılıyor bu gece. "

Pitt, Tidi'yi kalabalığın içinden çekip yavaş yavaş terasa doğru yürüttü. Yanından geçerken konukların kendisini süzdüklerini, göz göze geldiklerinde başlarını çevirdiklerini fark etmişti.

Sanki bir deneyi inceleyen ve sonunda ne olabileceğini tartışan bilim adamları gibi bakışlarının yakalanmasından en küçük bir sıkılma belirtisi de göstermiyorlardı. Pitt giderek daha huzursuzlaşmaya ve Rondheim'ın toplantısına geldiğine pişman olmaya başladı. Tam bir özür gösterip ayrılmayı düşünürken Kirşti Fyrie onları fark etti ve yanlarına geldi.

"Çalışma odasına buyurmaz mısınız? Neredeyse başlamak üzere. "

Tidi, "Kim okuyor?" diye sordu.

Kirşti'nin yüzü parladı. "Kim olacak, Rondheim, tabii."

Pitt, "Aman Tanrım," diye yavaşça homurdandı.

Kirşti, Pitt'i kolundan tuttuğu gibi kurbanlık bir koyun sürüklercesine çalışma odasına götürdü. Tidi de arkalarından izledi.

Çalışma odasına vardıklarında yükseltilmiş bir platformu çevreleyen sıra sıra koltuklar neredeyse tümden dolmuştu. Kapıya yakın en geri sırada oturuyor olmaları doğrusu pek büyük bir avuntu değildi, ama gerektiğinde belli etmeden sıvışmak için yine de en uygun yer sayılırdı. Pitt bu konuda şanslı olduğunu sanacakken uşaklardan biri gelip kapıyı kapadı ve sürgüledi.

Biraz sonra aynı uşak ışıkları söndürdü ve salonun içinde göz gözü görmez oldu. Bu sırada Kirşti platforma çıktı ve hemen iki pembe ışık onun üzerinde odaklandı. Işıklar altında Kirşti, Louvre Müzesinde duran bir Yunan heykeli gibi görünüyordu. Pitt soyunuk olarak kızın ne görkemli bir görünüm oluşturacağını geçirdi aklından. Belli etmeden Tidi'ye bir göz attı. Tidi'nin büyülenmiş gibi baktığını farkedince, acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor diye merak etti. Kızın elini aradı, bulunca parmaklarını avucunun içine alıp sıktı. Tidi platformda gördüklerine öyle kapılmıştı ki, Pitt'in elini tutup sıktığını bile fark etmedi.

Durduğu yerde izleyicilerin beğeni dolu bakışlarını özümleyen Kirşti büyük bir özgüvenle spot ışıkları ardında göremediği konuklarına gülümsedi. Başıyla bir selam verip konuşmağa başladı. "Baylar, bayanlar, saygıdeğer konuklar. Evsahibi Bay Oskar Rondheim bu gece sizlere son yapıtlarını sunacak. Bu şiirler anadilimiz İzlandaca okunacak. Sonra çoğunuz İngilizce bildiği için İrlandalı büyük çağdaş ozan Sean Magee'den seçmeler okuyacak."

Pitt yanındaki Tidi'ye dönüp fısıldadı. "O içkiden en az on bardak daha içip kendimi hazırlamam gerekirdi."

Karanlıkta Tidi'nin yüzünü görmedi. Görmesine de gerek yoktu, kızın dirseği kaburgaları arasına şiddetle indi. Pitt yeniden platforma döndüğünde Kirşti

gitmiş, yerini Rondheim almıştı.

Herkes Pitt'in bir buçuk saat boyunca dayanılmaz işkenceler içinde kıvrandığını sanabilir. Ama öyle olmadı. Rondheim İzlanda dilinde kendi şiirlerini tekdüze bir sesle okumaya başladıktan tam beş dakika sonra, kimsenin karanlıkta göremeyeceğinden emin olan Pitt derin bir uykuya dalmıştı.

Uykuya dalar dalmaz Pitt, belki de yüzüncü kez kendisini yine aynı kumsalda, ölmek üzere olan Dr. Hunnewell'in başı kucağında olarak gördü. Hunnewell'in boş gözlerle kendisine bakışını ve büyük bir gayretle konuşmak, bir şeyler anlatmak isteyişini tekrar tekrar gözlerinin önüne getirdi. Pek anlam veremediği o üç sözcüğü söyleyip Hunnewell'in her ölüşünde bir farklılık beliriyordu. Bir düşünde kumsalda gördüğü çocuklar, bir başka düşünde yer almıyordu. Bir keresinde siyah jeti başlarının üstünde çemberler çizip kanatlarını yatırarak selam verirken görmüştü. Hatta bir kez Sandecker'i bile görmüştü, Pitt'le Hunnewell'in başucunda durmuş üzgün üzgün başını sallıyordu. Denizin rengi, kumsalın biçimi, hava her keresinde farklıydı. Yalnız bir şey değişmeden kalıyordu: Hunnewell'in son sözleri.

Alkış sesleri ile Pitt uyandı. Gözlerini açıp aklını toplamaya çalıştı. Işıklar yanmış, gözlerini kamaştırmıştı. Rondheim hâlâ platformda duruyor, alkışları kabul ediyordu. Bir süre sonra ellerini kaldırıp sessizlik istedi.

"Çoğunuzun bildiği gibi, en sevdiğim şey şiir ezberlemektir.

Belleğimde ne kadar çok şiir yattığını korkarım tahmin bile edemezsiniz. Şimdi bu ünümü ortaya koyup sizlerden aklınıza gelecek bir şiirin yalnız bir satırını söylemenizi istiyorum. Bu satırın ait olduğu şiiri siz dur deyinceye dek sürdüremezsem, dilediğiniz hayır kurumuna tam elli bin dolar bağışta bulunacağım. "

Yaptığı duyurunun yarattığı heyecanlı mırıltılar sessizliğe dönüşünceye dek bekledikten sonra Rondheim sordu. "Başlayalım mı? Belleğime meydan okumak için kim önce çıkacak ortaya?"

Sir Eric Marks kalktı. "'Eğer koruyucu bir dost ya da anne...' Haydi, başlangıç olarak bunu bir dene bakalım, Oskar."

Rondheim anladığını belirtti. "'Savurunun acılarını anlatırsa, ne öğütlerine, ne de gürültülerine kulak asma. Sonunda ya asılırsın ya da boğulursun!'" Dinleyicileri etkilemek için sustu.

“Samuel Johnson'un Bir ve Yirmi adlı şiiri.”

Marks yetindiğini göstermek için eğildi. "Tümüyle doğru."

Sonra F. James Kelly kalktı. "Haydi bakalım bunu bitirip ozanını söyleyebilecek misin? 'Artık tüm günlerim dalgınlık içinde. Ve gece düşlerim...'"

Rondheim takılacağa benzemiyordu. "'Gri gözlerinle baktığın, ayak izinin parladığı yerde, sonsuz ırmakların ince kıvrımlarında!' Şiirin adı 'Cennetteki Birine,' ozanı da Edgar Allan Poe."

Kutlarım, Oskar. Kelly oldukça etkilenmişti. "Büyük başarı doğrusu."

Rondheim salonun içinde bakınırken gerilerde oturan tanıdık bir yüzün ayağa kalktığını fark etti ve gülümsedi. "Siz de şansınızı denemek mi istiyorsunuz, Binbaşı Pitt?"

Pitt, Rondheim'a sıkıntılı bir bakış attı. "Size ancak üç sözcük verebilirim."

Rondheim, "Kabul ediyorum," dedi güvenle. "Lütfen söyleyin."

Pitt, "Tanrı seni korusun," dedi ağır ağır, sanki bir sonraki mısradan kuşkusu varmışcasına.

Rondheim güldü. "Çok kolay, binbaşı. En beğendiğim şiirden bir bölüm okumamı sağlamış oluyorsunuz." Rondheim'ın yüzündeki tiksinti salonda bulunan herkes tarafından görülebiliyordu. "Tanrı seni korusun, yaşlı denizci. Başına çöken iblislerden. Neden öyle bakıyorsun? Okumla albatrosu vurdum. Güneş artık sağda duruyor. Denizden yükseldi. 'Bulutun ardına gizlenip soldan denize battı. Dost güney rüzgârı yine arkadan esti. Ama tek bir kuş onu izlemedi, ne de yiyecek bir şey. Bense korkunç bir iş yaptım. Onları mahvedecek bir şey. Rüzgârı estiren kuşu öldürdüm.'" Sonra Rondheim birden susuverdi ve dik dik Pitt'e baktı. "Devam etmeme gerek yok. Burada oturan herkes bana sorduğunuz şiirin Samuel Taylor Coleridge tarafından yazılmış 'Yaşlı Denizci'nin Şiiri' olduğunu bilir."

Pitt artık daha rahat soluk almaya başlamıştı. O ana dek karanlık olan birçok şey şimdi açıklanabiliyordu. Daha önceden bilmediği bir şey öğrenmişti. Tam değildi ama yola giriyordu. Bu şiir mısraları oyunu çok işine yaramış hiç ummadığı bir kazanç sağlamıştı. Hunnewell'in ölümüyle ilgili olan karabasan artık bir daha onu rahatsız etmezdi.

Dudakları yetinmiş bir gülümsemeyle yayıldı. "Sağolun, Bay Rondheim. Gerçekten müthiş bir belleğiniz var."

Pitt'in ses tonunda Rondheim'ı rahatsız eden bir nitelik vardı.

Onur duydum, binbaşı. Pitt'in gülüşü Rondheim'ın hoşuna gitmemişti, hem de hiç.

BÖLÜM 14

Sonsuz gibi görünen şiir repertuarıyla Rondheim, izleyicileri bir yarım saat daha şaşkınlık içinde bırakırken, Pitt sıkıntıdan baygınlık geçirdi. Sonunda program bitti. Kapılar açıldı ve konuklar yine ana salona döndüler. Kadınlar hafif alkollü içkilerin sunulduğu terasta toplanırlarken, erkekler de yüzyıllık Rouche konyağı ve puro içmek için ayrı bir salona çağırıldılar.

Purolar gümüş bir kutu içinde bir bir herkese sunuldu, fakat Pitt bu ikramın dışında kaldı. Pitt nedense yok sayılmıştı. Herkes purosunu şamdanların üstünde belli derecelerde ısıttıktan sonra yaktı. Ardından Rouche konyağı, özel konyak bardakları içinde dağıtıldı. Pitt'in yine eli boş kalmıştı.

Pitt salonun içinde kendisi ve Rondheim'ın dışında, otuz iki adam saymıştı. Bu adamların Pitt'in orada bulunmasına karşı gösterdikleri tepki gerçekten ilginçti. Kimse onun varlığını bile fark etmiyordu. Bir an için kendisini duvarı delip geçen ve birazdan başlayacak olan ruh çağırma seansını bekleyen bir ruh gibi hissetti. Böyle düşünceler içinde dalıp gitmişken belkemiğine dayanmış bir tabanca namlusu hissetti.

Tabancayı kimin tuttuğunu görmek için dönmeyi bile düşünmedi. Nasıl olsa bir şey değişmezdi. Zaten Rondheim bunu hemen açıkladı.

“Kirşti!” Rondheim, Pitt'in arkasına baktı. "Erken geldin. Daha en az yirmi dakika beklemiyordum seni."

Von Hummel cebinden çıkardığı mendiliyle alnında biriken teri silerken sordu. "Birlikte gelen kız, onu da hazırladınız mı?"

Kirşti, "Miss Royal için her türlü konfor sağlandı," dedi. Kirşti'nin ses tonu, Pitt'in kuşkusunu çekmişti.

Rondheim yanına gelip sevecen bir baba gibi kızın elindeki tabancayı aldı. "Tabanca ve güzelliğin bir arada hiç gitmiyor," diye çıkıştı. "Bırak binbaşıyı bir erkek gözetsin."

Kirşti, "Yoo, aslında bayağı hoşuma gitti," dedi gırtlağından gelen bir sesle. "Elime bir tabanca almayalı öyle çok oldu ki."

Jack Böyle, "Daha beklemek için hiçbir neden göremiyorum," dedi.

"Zamanlamamız tamam. Hemen işe koyulmalıyız."

Rondheim, "Daha zamanımız var," dedi.

Kısa boylu, tıknaz ve saçları dökülmüş bir Rus Rondheim'ın karşısına geçip durdu. "Sanırım bize bir açıklama yapmanız gerekecek, Bay Rondheim. Neden bu ad ama diyerek" Pitt'i gösterdi. "Adi bir suçlu gibi davranılıyor? Gerek bana, gerekse buradaki diğer baylara bu adamın gazeteci olduğunu ve onunla pek konuşmamamızı söylemiştiniz. Buna karşın, ona en azından dört beş kez 'binbaşı' diye hitap ettiğinizi duydum."

Rondheim bir süre karşısındaki adamı inceledi, sonra elindeki bardağı masanın üstüne bırakıp orada duran telefonun düğmesine bastı. Fakat konuşmak için ahizeyi kaldırmadı, yalnızca bardağını yeniden eline alıp içindeki konyağı yudumladı.

"Yoldaş Tamareztov, sorularınızı yanıtlamadan önce arkanıza bakmanızı öneririm. "

Tamareztov adındaki Rus arkasına döndü, salonda bulunan herkes arkasına dönüp ne olduğuna baktı. Pitt'in aynı hareketi yapmasına gerek yoktu. Karşısındaki aynada yansıyan siyah tulumlar giymiş, sert bakışlı adamları ve ellerindeki AR17 otomatik tüfekleri görebiliyordu.

Yuvarlak omuzlu şişmanca bir adam, F. James Kelly'nin koluna yapıştı. "Bu gece buraya gelmemi sen istemiştin, James. Bunun ne demek olduğunu biliyorsundur sanırım."

"Evet, biliyorum." Kelly'nin konuşurken acı duyduğu yüzünden okunabiliyordu. Sonra hemen oradan ayrıldı.

Yavaş yavaş, neredeyse farkedilmeyecek bir biçimde, Kelly, Rondheim, Von Hummel, Marks ve sekiz kişi daha şöminenin başında toplanarak, Pitt ve diğer konukların bulunduğu yerden ayrıldılar. Tüm silahların kendi bulunduğu gruba yöneldiğini görünce Pitt'in içi burkuldu.

Hâlâ bekliyorum, James, dedi yuvarlak omuzlu şişman adam.

Kelly bir an duraksadı, sonra üzgün üzgün Von Hummel'e ve Marks'a baktı. Bir şey bekler gibi bir hali vardı. Onlardan onaylayıcı bir baş işareti alınca söze başladı. "Herman Limited adını duymuş olan var mı?"

Odanın içindeki sessizlik daha da yoğunlaştı. Kimseden ses çıkmamıştı. Pitt telaş etmeden kaçış olasılıklarını hesapladı.

Az sonra ellide bir gibi sağlıksız bir oran çıkarınca vazgeçti.

Kelly, "Herman Limited," diye devam etti. "Çalışmaları uluslararası alanda olan bir şirkettir ama borsada adını göremezsiniz, çünkü sizin bildiğiniz iş yönetimlerinden son derece farklıdır.

Nasıl yönetildiğini ayrıntılarıyla anlatmak uzun sürer, bu nedenle size yalnızca Herman Limited'in baş amacının Güney ve Orta Amerika'yı ele geçirmek olduğunu söylemem yeter."

Olamaz, diye bağırdı, uzun boylu, Fransız aksanı olan bir adam. "Böyle bir şey düşünülemez bile."

Kelly, "Akla sığmayan işleri yapmak her zaman iyidir," dedi.

"Senin söylediğin şey iş değil, siyasal güç kazanma çılgınlığıdır. "

Kelly başını salladı. "Belki çılgınlık diyebilirsiniz, ama insanlık dışı güdülerle bencil bir siyasal güç hırsı değil." Şöminenin karşısında şaşkın ve inanmaz gözlerle bakan yüzlere baktı.

Benim adım F. James Kelly, dedi yumuşak bir sesle. "Yaşamım boyunca iki milyar doların üstünde bir servet yaptım."

Orada bulunan kimse bu sözlerin doğruluğundan kuşku duymuyordu. Ne zaman Wall Street Journal dergisi dünyanın en zengin yüz kişisinin bir listesini yapsa, Kelly'nin adı en başta sıralanırdı.

"Zengin olmak büyük sorumluluklar yüklenmek demektir. Yaklaşık iki yüz bin insanın geçimi bana bağlıdır. Eğer ben iflas edecek olsam yalnız ABD'nin bir ucundan diğerine uzayan bir çatlama olmakla kalmaz, dünyanın dört bir yanında iş yapan ve içinde bulundukları ülkelerin ekonomilerine katkıda bulunan onca kuruluş da batar. Bununla birlikte, yanımda duran bayların da doğrulayacağı gibi, varsıl olmak ölümsüzlük sağlamıyor. Büyük zenginlerden pek azı tarih kitaplarında anılmaktadır. "

Kelly soluk almak için sustuğu sırada iyice hasta gibi görünüyordu. Yeniden söze başlayıncaya dek kimseden ses çıkmadı.

"İki yıl kadar önce, öldükten sonra geride ne bırakabileceğimi düşünmeye başladım. Ganimeti paylaşmak için ölümümü dört gözle bekleyen asalak iş ortakları ve akrabaların yürütmeye çalışacakları bir para imparatorluğu. İnanın baylar, hiç de iç açıcı bir düşünce değildi. Böylece, varlığımı insanlık için yararlı olabilecek biçimde dağıtabilme yolları aradım. Ama nasıl? Andrew Carnegie kütüphaneler yaptırdı, John D. Rockefeller bilim ve eğitim vakıfları kurdu.

İnsanları beyaz, siyah, sarı, kırmızı, kahverengi derili diye ayırıma sokmadan onlara en yararlı olacak ne yapılabilirdi? Salt duygularıma kulak vermiş olsaydım, kolayca karar verip ya kanser araştırmalarına, ya Kızılhaç'a ya da bunlar gibi kuruluşlara bağışlardım. Ama gerçekten yeterli olur muydu? Nedense bu yol bana çok kolay geldi. Başka bir yönde düşünmeye başladım: Milyonlarca insanı yüzyıllarca etkileyecek bir şey. "

Pitt, "Böylece tüm olanaklarınızı yoksul Latin ülkelerinin kurtarıcı peygamberi olabilmek için kullanmaya karar verdiniz," dedi.

Kelly, Pitt'e gülümseyerek baktı. "Hayır, yanılıyorsunuz, binbaşı... aa..."

Rondheim, "Pitt," diye aklına getirdi. "Binbaşı Dirk Pitt."

Kelly düşünceli düşünceli Pitt'e baktı. "Senatör George Pitt ile bir akrabalığınız var mı?"

Pitt, "Oğluyum," diye karşılık verdi.

Kelly bir anda balmumu bir heykel gibi kalakaldı. Rondheim'a dönüp baktı, fakat karşısındaki adam taş gibi duruyordu.

“Babanız çok iyi dostumdur,” dedi donuk bir sesle.

Pitt, "Dostunuzdu," dedi soğukça.

Kelly kendini toplamaya çalıştı. Adamın vicdanında büyük sorunlar yattığı belliydi. Düşüncelerini toplayabilmek için bardağındaki konyaktan iki büyük yudum aldı, sonra devam etti. "Hiçbir zaman Tanrı rolü oynamayı düşünmedim. Seçtiğim yol, insan aklının alamayacağı denli duygusallıktan uzak ve hesaplara dayanan bir yoldur."

Bilgisayarlar! Bu söz Kelly'nin yuvarlak omuzlu arkadaşının ağzından çıkmıştı. "Bizim bilgisayar bölümümüzde iki yıl önce programladığın tasarı Herman Limited'di demek. Çok iyi anımsıyorum, James. Üç aylığına tüm tesisi kapatmıştın. Herkese ücretli izin verdin. O güne dek böyle eli açık davrandığın görülmemişti. Devlet adına çok gizli askeri bir proje üzerine çalışıyorum, demiştin."

"O zaman bile, asıl amacını tahmin edeceksin diye korkmuştum, Sam. Kelly ilk kez bu adama adıyla hitap ediyordu. "

"Getirdiğim soruna en geçerli çözümü sistem analizi sağlamıştı

Yaptığım iş yeni bir şey de değil üstelik. Her devletin böyle düşünce tankları vardır. Aya gitme projelerinden tut, suç raporlarına, cerrahi çalışmalara kadar.

Bilgisayarı coğrafya ve konum bakımından ele geçirip yönetmeye en uygun ülkeleri bulmak için programlamak sandığın kadar büyük bir iş değil. "

Söylediğin şey tam bir bilimkurgu ürünü.

"Günümüzde hepimiz bir yere kadar bilimkurguyla uğraşıyoruz, öyle değil mi? diye karşılık verdi Kelly. “Bir düşünün, baylar. Dünyadaki tüm ülkeler arasında, içine sızmak için en elverişli olanları Latin Amerika ülkeleridir, çünkü neredeyse yüzyıldan bu yana yabancı saldırısına uğramamıştır. Bugüne dek onları koruyan bir duvar vardı, ABD tarafından örülmüş ve adına Monroe doktrini denen bir duvar."

"Amerikan hükümeti bu büyük oyununu hiç de hoş karşılamayacaktır." Konuşan uzun boylu, beyaz saçlı bir adamdı.

Kelly, "Ajanları Herman Limited Örgütünün içine sızmayı başarıncaya dek, amaçlarımızı kanıtlamış ve başarmış olacağız," dedi. "Ondan sonraysa bizi rahatsız etmeyeceklerdir. Dahası gizli gizli yeşil ışık yakıp, uluslararası çalkantılara yol açmadan bize gereken yardımı bile sağlayacaklarını sanıyorum."

Pitt, "Anladığım kadarıyla bu işi yalnız yapmak niyetinde değilsiniz," dedi.

Kelly, "Hayır," diye kısaca karşılık verdi. "Programın sağlam olduğuna ve yürüyeceğine kesinlikle inandıktan sonra, Marks'a, Von Hummel'e, Boyle'a ve burada gördüğünüz, bu işin gerçekleşmesini sağlayabilecek para gücü olan diğer arkadaşlara başvurdum. Onlar da benim gibi düşünüyorlardı. Para gücü herkesin iyiliği için kullanılmalıydı. Öldükten sonra yüklü bir banka hesabı ve kısa zamanda kurucularını ve onlara her şeyi bırakmış olan kimseyi unutacak birkaç şirket bırakmak doğru muydu? Ondan sonra oturup Herman Limited! kurduk. Hepimizin eşit sermayesi ve yönetim kurulunda eşit söz hakkı var."

"Suç ortaklarınızdan bir ya da birkaçının ilerde açgözlülük etmeyeceğini nereden biliyorsunuz? Pitt hafifçe sırıttı. “Arada birkaç ülke de kendilerine ayırabilirler."

Kelly, "Bilgisayarlar kusursuz bir seçim yaptı," dedi. "Şöyle bir bakın bizlere. Hiçbirimizin yaşı altmış beşin altında değil. Geriye ne kadar ömrümüz kaldı ki? Bir, iki, belki çok şansımız varsa on yıl daha yaşarız. Hiçbirimizin çocuğu yok. Dolayısıyla varisimiz de yok. Aşırı hırs bize ne kazandırabilir? Yanıtlamak çok kolay. Hiçbir şey kazandırmaz."

Rus inanmakta güçlük çekerek başını iki yana salladı. "Planınız çok saçma. Benim hükümetim böyle bir oyuna girmeyi düşünmez."

Kelly, "Hiçbir hükümet düşünmez zaten," diye sabırla açıklamaya devam etti. "Ama işte bütün ayrılık burada. Siz yalnız siyasal açıdan düşünüyorsunuz. İnsanlık tarihinde ne bir ülke, ne de bir uygarlık iç devrim ya da yabancı istilası olmadan devrilmemiştir. Benim amacım kesin iş ilkelerine dayanarak bu alanda olanaksız gibi görünen şeyi başarıp tarihte yeni bir sayfa açmak."

Pitt, "Cinayet işlemenin iş yönetimi okullarında okunması gereken bir ders olduğunu hiç duymamıştım," dedi ve hiç telaş göstermeksizin bir sigara yaktı.

Kelly, "Planımızın hoş olmayan fakat çok gerekli bir parçasıydı," diye karşılık verdi. "Buna yöntemli kıyım dersek daha uygun olur." Rusa döndü. "KGB ajanlarınıza İsmailliler'i okutsanız çok iyi olur, Yoldaş Tamareztov. İsa'dan sonra 1090 yıllarında İslam dünyasını kana bulayan İranlı fanatiklerin kullandıkları yöntemleri çok güzel anlatır. Assasin (*Assasin: Pusu kurarak öldüren kimse, suikastçı.)* sözcüğü de bu karanlık devirlerden kalmadır."

Fransız, "Siz de onlar kadar çılgınsınız," dedi asık bir yüzle.

Kelly, "Eğer bu söylediğinize gerçekten inanıyorsanız, çok safsınız," dedi.

Fransız çok şaşırmış görünüyordu. "Bir türlü anlamıyorum. Nasıl..."

Kelly, "Nasıl olur da ben ve ortaklarım koskoca bir kıtayı ele geçirebiliriz?" diye tamamladı. "Aslında çok kolay. Salt bir ekonomi bilimi sorunu. Önce yoksul bir ülkeyle işe başlayıp parasal kaynaklarının yönetimini elde ederiz, sonra da ileri gelen kişilerini yok edip ülkeyi satın alırız."

Çok inandırıcı olmadı, James, dedi yuvarlak omuzlu adam. "Biraz daha açıkla."

"Kolay görünen yöntemlerde harikalar vardır, Sam. Örneğin, Bolivya'yı ele alalım. Halkı neredeyse açlıktan ölmek üzere... çoğu kez aile başına düşen yıllık gelir yirmi doları aşmıyor. Tüm ekonomisi Peroza bakır madenlerine dayanıyor. Madenleri yönetimin altına alabilirsen tüm ülkeyi de alırsın. "

Pitt bir bardağı tepeleme konyak doldururken, "Yabancıların madenlerine el koyması durumunda Bolivya ordusunun da söyleyeceği birkaç söz olur sanırım," dedi.

Çok haklısınız, Binbaşı Pitt. Kelly gülümsedi. "Fakat ordular da maaş alırlar. Hepsinin bir fiyatı vardır, özellikle generallerin. Eğer satın alınmayı kabul etmezlerse, o zaman onları yok ederiz. Yine karşımıza bir iş ilkesi çıkıyor. Daha verimli bir örgüt kurmak istersen, işe yaramazları ayırıp, sıkı çalışan bağlı kişileri alırsın." Susup sakalını elledi. "Herman Limited devlet yönetimini ele

geçirince yavaş yavaş orduyu da dağıtacak. Hem neden dağıtmayalım? Ekonomi için yalnızca bir yüktür ordu. Sürekli para kaybeden bir şirkete benzer ordular. Yapılacak en kolay iş, kapılarını kapatmaktır."

Peki, halkı unuttun mu James? Konuşan Sam'dı. "Ülkelerini altüst ederken onların oturup izleyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Her piyasaya giren şirket gibi bizim de reklam ve pazarlama bölümlerimiz var. Her yeni çıkan ürün gibi, bizim için de güçlü bir kampanya yapılacak. İnsanlar yalnızca görebildikleri, duyabildikleri iletişim araçlarına inanırlar. Yaptığımız ilk işlerden biri, o ülkenin yurttaşlarından birinin adına ele geçirebildiğimiz kadar gazete, radyo ve televizyon istasyonu satın almak oldu. "

Pitt, "Sanırım, o düşsel dünyanızda özgür basın gibi bir şey düşünmüyorsunuz bile," dedi.

Kelly, "Özgür basın, her şeye göz yummanın bir sonucudur," dedi sabrı tükenerek. "Bakın, Amerika'yı ne hale getirdiler.

Daha çok ilan alabilmek ve daha çok satabilmek için pislik, skandallar, sansasyon yaratarak duyguları sömürecek ne denli alçaklık varsa yayınlarlar. O sözümona özgür basın, bir zamanların büyük ülkesi olan Amerika'yı bugün çöplüğe çevirmiştir."

Pitt, "Kabul, Amerikan basını kusursuz değildir," dedi. "Ama hiç olmazsa gerçeklere ulaşmak ve sizin gibi müstebitleri gözler önüne sermek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Pitt böyle bir konuşma yapmayı hiç düşünmemiş olduğundan, sözlerinin farkına varınca hemen sustu. Neredeyse o ana dek oynadığı rolün dışına çıkıyordu. Eşcinsel numarası yapmak az da olsa bir kurtuluş umuduydu. "Oh Tanrım, bu denli ateşli konuşacağımı sanmamıştım."

Kaşları çatık ve biraz şaşırmış olarak Kelly gözlerini kaldırıp Rondheim'a baktı. Bu sessiz sorusu, Rondheim'ın iğrenti dolu omuz silkmesiyle yanıtlandı.

Adı Sam olan yuvarlak omuzlu adam sessizliği bozdu. "Bir ülkeyi satın aldın diyelim, diğerlerini nasıl elde etmeyi düşünüyorsun, James? Senin ve ortak dediğin adamların bile sermayeleri tüm kıtayı satın almaya yetmez."

"Haklısın, Sam, tümümüzün servetleri bir araya gelse bile o denli büyük işe yetmez. Ama Bolivya'yı örneğin, çok iyi örgütlenmiş ve varlıklı bir toplum yapabiliriz. Bir gayret et ve gözünün önüne getir, yönetim düzeyinde rüşvet yok, küçük bir güvenlik birliği dışında tüm ordu kaldırılmış, tarım ve sanayi yalnızca

tüketicilere daha iyi bir yaşam sağlamak için işletiliyor. Kelly'nin sesi yükseliyordu. "Yine bir iş ilkesi uygulayacağız ve her bir kuruşu üretime yatıracağız. Kâr için hiçbir şey ayrılmayacak. Bolivya böyle bir örnek ülke olunca, ona gıpta eden komşu ülkeleri birer birer ele geçireceğiz."

Aç ve yoksul diğer ülkeler de bir an önce yok olup cennete girmek için soluklarını tutup bekleyecekler," dedi Fransız nefretle. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Kelly, "Abarttığını sanıyorsun," dedi aldırış etmeden. "Ama istemeden gerçeğin ta kendisini söyledin. Evet, açlar ve yoksullar kendilerine daha iyi bir yaşam düzeyi sağlayacak en küçük olasılığa bile sımsıkı yapışacaklar."

Pitt, "Soylu düşüncelerle kurulmuş bir domino kuramı," diye ekledi.

Kelly onayladı. "Dediğiniz gibi, soylu düşünceler. Olamaz mı? Batı uygarlığı tarihi soylu düşüncelerin ürünü olan kalkınmalarla doludur. Şimdi, bizim gibi işadamlarının elinde belki de son iki yüz yıl içinde kimsede olmamış bir etki gücü var. Karar vermemiz gerekiyor, batağa düşmüş bir uygarlığın parlak bir biçimde yeniden doğmasını sağlayalım mı, yoksa soluğu tümden kesilsin diye bırakalım mı?

"Bu arada şunu söylemek isterim ki, benden iyi öğrenim görmüş akademik kişilerin küçümsediği bazı öğretiler benim için çok değerlidir. Örgütlenmiş olmayı, karışıklıktan üstün tutarım. Kâr sağlamayı zarar etmeye yeğlerim, amaca ulaşmak için kibarca inandırma yolları yerine güce dayanan sert yöntemleri kullanırım. Hiç kuşkum yok ki, sağlam iş kuralları siyasal ideolojilerden daha çok değerlidir. "

Pitt, "Büyük planınızın çatlak olduğu bir yer var," dedi bir bardak konyak daha alarak. "Bütün işinizi altüst edecek bir sapma."

Kelly düşünceli düşünceli Pitt'e baktı. "En gelişmiş bilgisayarlardan daha mı iyi biliyorsunuz? Haydi, binbaşı. Tüm olasılıkları, anormallikleri hesaplamak için aylarca çalıştık. Sizse salt oyun oynuyorsunuz."

Acaba? Pitt su içer gibi bardağı ağzına boşalttı. "Peki, Rondheim ve Miss Fyrie'yi nasıl açıklıyorsunuz? Herman Limited'in yaş sınırına gelmelerine çok var. Rondheim'ın en az yirmi yılı, Miss Fyrie'nin ise daha da çok var."

"Miss Fyrie'nin erkek kardeşi, Kirstjan benim gibi bir idealistti. İnsanları yoksulluktan ve sefaletten kurtarmanın yollarını aradı. Afrika'da ve iş yaptığı diğer yerlerde göstermiş olduğu eli açıklık onun için kuraldışı bir karar almamıza neden oldu. Çoğu taşlaşmış işadamının tersine, Kristjan servetini

toplumların yararı için kullandı. Ama acıklı bir biçimde hayatını kaybedince, Herman Limited'in yönetim kurulu olarak biz de... Çevresinde duran adamları eğilerek selamladı. "Yerine kardeşi Miss Fyrie'yi seçtik."

Ya Rondheim?

"Umduğumuz fakat karşımıza çıkacağını sanmadığımız bir kontenjan oldu. Sınırsız balık avı olanakları her ne kadar Güney Amerika balıkçılık sanayii için çok önemli bir etkense de, onu seçmemizin asıl nedeni, sahip olduğu gizli yetenekleri ve bizim için çok yararlı olan bağlantılarıdır. "

Pitt, "Temizlik bölümünüzün baş kapıcısı mı?" dedi gülmeden. "İsmailliler çetenizin başı?"

Kelly'nin çevresindeki adamlar birbirlerine bakıp sonra yine Pitt'e döndüler. Yüzlerinden merak okunuyordu. Von Hummel belki ellinci kez alnını silerken, Sir Eric Marks parmağını dudaklarında dolaştırıp Kelly'e bir baş işareti yaptı. Bu işaret Pitt'in gözünden kaçmamıştı. Belindeki kuşağı gülünç bir biçimde sallayarak masaya doğru yürüdü ve bardağına konyak doldurdu. Belki de son içkim olur, diye düşünüyordu, çünkü Kelly'nin onun ön kapıdan çıkmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Kelly, "Bu bir varsayım mı?" diye sordu.

Pitt, "Hiç de değil," dedi. "Üç kez öldürme girişimi atlatan bir insan biraz biliyor neler olup bittiğini."

"Kayaklı gemi!" Rondheim öfkeyle çıkıştı. "Ne olduğunu biliyorsun!"

Pitt koltuğa oturup konyağını yudumladı. Nasıl olsa öleceğine göre, en azından son sahnede yer almanın doyumunu tadıyordu.

"Senin için büyük bir beceriksizlik oldu bu, sevgili Oskar, ama aslında bu beceriksizlik senden çok geminin artık yaşamayan kaptanına ait. Attığım molotof kokteyli üstüne gelirken yüzünün ne duruma geldiğini görmeliydin. "

Rondheim, "Seni yalancı sapık!" diye öfkeyle gürledi. "Karı kılıklı serseri!"

Pitt, "Sen istediğin kadar söv dur, sevgili Oskar," dedi. "Kesin olan bir şey var, o da ne kayaklı gemini, ne de personelini bir daha hiç göremeyeceğin."

"Ne yapmak istediğini anlamıyor musunuz?" Rondheim, Pitt'in üstüne doğru bir adım yürüdü. "Birbirimize düşürmeye çalışıyor."

Yeter! Kelly'nin sesi boğuk, gözleri emrediciydi. "Lütfen devam edin, binbaşı."

Çok naziksiniz. Pitt bardağını boşaltıp yeniden doldurdu. İçmene bak aslanım, diye düşündü, birazdan duyacağın acıları hafifletir. "Zavallı Oskar, ikinci girişiminde de çuvallamıştı. Üzücü ayrıntılara girmeye gerek görmüyorum, ama sanırım Oskar'ın gönderdiği o iki kuşbeyinli katilin şu anda Ulusal Haberalma Örgütü ajanlarının karşısında kadınlar gibi konuştuğunu biliyorsunuzdur."

Allah kahretsin! Kelly öfkeyle Rondheim'a döndü. "Doğru mu bu?"

Adamlarım konuşmaz. Rondheim, Pitt'e baktı. "Konuşurlarsa yakınlarına neler yapacağımı bilirler. Kaldı ki, hiçbir şey bilmiyorlar."

Kelly, "Umarım yanılmıyorsundur," dedi. Gelip Pitt'in başında dikildi. Son derece rahatsız edici, anlamsız bir yüzle onu süzmeye başladı. "Bu oyun fazla uzadı, binbaşı."

"Çok yazık. Tam ısınmaya başlıyordum, tam zevkli yerine geliyorduk. "

Gerekli değil.

Pitt, "Dr. Hunnewell'i öldürmeniz de gerekli değildi," dedi.

Sesi durumla uyuşmayacak denli sakindi. "Çok, çok büyük bir yanılgı, çok büyük bir hesapsızlık. Hele bir de doktorun Herman Limited'in önemli üyelerinden biri olduğu düşünülecek olursa."

BÖLÜM 15

Şaşkınlık dolu yaklaşık bir on saniye boyunca sözleri sindirilirken, Pitt oturduğu koltukta iyice yayıldı, bir elinde içki bardağı diğerinde sigara, beklemeye başladı. Rondheim ve Herman Limited'in diğer üyeleri o kadar rahat sayılmazlardı. Yüzlerinde sanki karılarını yatakta başka bir adamla yakalamışlar gibi bir anlam vardı. Kelly'nin gözleri büyümüş, soluğu neredeyse kesilmişti. Sonra hemen kendini topladı, yine o profesyonel işadamı kalıbına girip, söyleyeceği en uygun sözcükleri aklında oluşturmadan konuşmayan kişiliğini buldu.

Pitt, "Bilgisayarlarınızın sigortası atmış olmalı," diye devam etti. "Amiral Sandecker de, ben de daha en başından beri Dr. Hunnewell'in peşindeydik." Kelly ve Rondheim nasıl olsa tersini kanıtlayamazlar diye Pitt kolayca yalan söylüyordu. "Neden ve nasıl olduğunu sanırım merak etmezsiniz."

Kelly, "Yanılıyorsunuz, binbaşı," dedi sabırsızca. "Çok merak ediyoruz."

Pitt derin bir soluk alıp atışını yaptı. "Aslında her şey Dr. Len Matajic'in kurtarılmasıyla başlamıştı..."

Rondheim, "Hayır! Olamaz!" diye kesti.

Pitt, Sandecker'in Matajic ve O'Riley'in hayaletlerini sudan çıkarma fikrine içinden teşekkür etti. Şimdi zaman geçirmek için bunu rahatça işleyebilirdi.

"Telefonu açın, santralınıza Washington, Walter Reed Hastanesi, 409 numaralı odayı bağlamasını söyleyin. Eğer ihbarlı ararsanız, daha çabuk bağlanır. "

Kelly, "Gereksiz bu," dedi. "Sizden kuşkulanmam için neden yok."

Pitt, "Nasıl isterseniz," dedi umursamadan. Bir yandan renk vermemeye çalışıyordu. Blöfü tutmuştu. "Az önce dediğim gibi, Dr. Matajic kurtarılınca Lax'ı ve personelini tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı. Geminin üst yapısında yapılan değişiklikler onu bir saniye için bile aldatamadı. Ama tabii bütün bunları zaten biliyorsunuzdur. Amiral Sandecker'e çektiği mesajı yakalamıştınız."

“Ya sonra?”

"Sonrası kolaydı, edindiğimiz bilgileri birleştirdik. Matajic'in tanımlaması

üzerine, geminin Kristjan Fyrie ile birlikte kaybolduğu zaman ve Matajic'in buzdağında gördüğü zaman arasında nerelerde bulunduğunu anlamak zor olmadı. Pitt güldü. “Matajic'in gözlem yeteneği sayesinde... personelin güneş yanığı tenleri, Kuzey Atlantik sularında balık avlayan bir gemi için hiç uygun değildi. Amiral Sandecker, Lax'ın daha önce Güney kıyılarında seyrettiğini anladı. Bunun üzerine Dr. Hunnewell'den kuşkulanmaya başlamıştı. Şimdi düşünüyorum da, amiral bayağı akıllılık etmiş."

Kelly, "Devam edin, devam edin," dedi.

"Lax'ın yeni maden yatakları bulmak için denizaltı sondasını kullandığı apaçık ortadaydı. Ama ortada olan bir şey daha vardı, o da Fyrie ve mühendislerinin ölümünden sonra sondayı işletebilecek tek kişinin, sondanın buluşçularından olan Dr. Hunnewell olduğuydu. "

Kelly, "Oldukça iyi bilgi edinmişsiniz," dedi. "Ama bunlar sağlam bir kanıt oluşturmuyor."

Pitt artık sağlam basamayacağı bir alana girmişti. Şu ana dek Ulusal Haberalma Örgütü'nün Herman Limited hakkında bildikleriyle oyalanmıştı. Ama artık Kelly'e yem olarak yeni bir şeyler anlatması gerekiyordu. Kendi kendine gülerek, artık gerçeği söyleme zamanı geldi, diye düşündü.

"Kanıt mı diyorsunuz? Pekâlâ, ölmekte olan bir adamın son sözlerini kabul eder misiniz? Sözkonusu adam Dr. Hunnewell'dir. "

“İnanmıyorum”.

"Kollarımda ölürken son sözleri şunlardı: Tanrı seni korusun.' "

Rondheim, "Ne diyorsun sen?" diye bağırdı. "Ne yapmak istiyorsun?"

Pitt, "Bunun için sana teşekkür etmek istiyordum, Oskar, dedi soğuk soğuk. "Hunnewell katilinin kim olduğunu biliyordu... öldürülmesi için kimin emir verdiğini. 'Yaşlı Denizcinin Şiiri'nden bir satır söylemeye çalışmıştı. Her şeyi açıklıyordu aslında, değil mi? Az önce sen söyledin, 'Neden öyle bakıyorsun? Okumla albatrosu vurdum.' Kırmızı albatros, Oskar, senin ticari markan. Hunnewell'in demek istediği buydu işte. 'Rüzgârı estiren kuşu öldürdüm.' Deniz tabanında sondaj yapmanıza yardım eden adamı öldürmüştün." Konyağın ısısı bedeninin içinde yayılıyordu. "Mısraları anımsamada senin belleğinle yarışamam, ama aklımda kaldığına göre Yaşlı Denizci ve hayaletlerden oluşan gemisi sonuna doğru başka bir keşişle karşılaşırlar. Evet, her şey o şiirin içinde açıklanıyor. Hunnewell son nefesini verirken suçlayan parmağıyla seni gösterdi, Oskar, sen de ayağa kalkıp suçu üstlendin."

Okunuz doğru yönde atıldı, Binbaşı Pitt. Kelly purosundan çıkan dumana bakıyordu. "Ama yanlış adama nişan aldınız. Dr. Hunnewell'in ölüm emrini ben verdim. Oskar yalnızca emri uyguladı."

Amaç neydi?

"Dr. Hunnewell, Herman Limited'in çalışma yöntemlerinden bazılarını kuşkuyla karşılamaya başlamıştı... öldürme yöntemlerini filan. Temizlik şubemizi kapatmadığımız takdirde, tüm örgütümüzü açıklamakla tehdit etti. Kesin başarı kazanmamız için asla kabul edemeyeceğimiz bir koşul koymuştu. Bu nedenle Hunnewell'in şirketten çıkarılması gerekti. "

“Bu da başka bir iş ilkesi, tabii.”

Kelly gülümsedi. "Evet, öyle,"

Pitt, "Ben de tanık olduğum için yok edilmem gerekiyor herhalde," dedi sanki bir soruyu yanıtlarcasına.

Kelly başını sallayarak onayladı.

Pitt, "Peki, ya denizaltı sondası?" diye sordu. "Hunnewell ve Fyrie, iki altın yumurtlayan tavuk öldükten sonra, yeni bir sonda yapabilecek kim kaldı?"

Kelly yine özgüvenli görünüşünü takınmıştı. "Hiç kimse," diye yanıtladı. "Zaten gerek de yok. Bilgisayarlarımız yeterince bilgiyle programlandı. Eldeki verilerin yeterli bir çözümlenmesiyle doksan gün içinde yeni bir sonda yapabiliriz."

Ummadığı bu haber karşısında Pitt kısa bir an ses çıkaramadı. Sonra hemen şaşkınlığını silkip attı. Konyak yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı ama aklı hâlâ bir jeneratör gibi çalışıyordu.

"O zaman, Hunnewell ile zaten işiniz kalmamıştı. Bilgisayarlarımız celtinium 279'u üretecek gizli formülü bulmuştu. "

"Sizi kutlarım, Binbaşı Pitt. İnsanı şaşırtan bir anlama gücünüz var. Kelly sabrı tükenmiş gibi saatine baktı ve Rondheim'a başıyla bir işaret verdi. Sonra karşısındaki adamlara döndü.

“Üzgünüm, fakat zaman geldi, baylar. Parti bitmiştir.”

Bize ne yapmak niyetindesin, James? Sam'ın gözleri milyarder adama deler gibi bakıyordu. Kelly gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Belli ki, merakımızı gidermek için büyük bir kibarlık yapıp tüm gizlerinizi açıkladın. Ama bu bildiklerimizle bizi bu evin dışına çıkaramayacağın da belli oluyor."

Haklısın. Kelly şöminenin karşısında duran adamlara baktı. "Bu gece burada duyduklarını kimse anlatamayacak." ama neden? Soruyu yaşlı Sam sormuştu. "Neden bu operasyonunuzu bize açıklayarak ölüm fermanımızı imzaladınız?"

Kelly yorgun yorgun gözlerini ovuşturduktan sonra yumuşak deri koltuğa gömüldü. "Sıra gerçeği açıklamaya geldi." Karşısında duran solgun ve şaşkın yüzlere bakındı.

"Saat şimdi tam on bir. Kırk iki saat on dakika sonra Herman Limited iş kapılarını açmış olacak. Bundan yirmi dört saat sonraysa ilk müşterimizin, isterseniz buna ilk ülkemiz deyin, işlerini yapmaya başlayacağız. Bu tarihi olayı elden geldiğince dikkat çekmeden gerçekleştirmek için bir saptırma gerekiyor.

Planımız farkedilmeden başarıyla yürüsün diye tüm gazetelerin baş sayfalarını ve devlet adamlarının ilgilerini çekecek bir felaket olacak. "

Uzun boylu, beyaz saçlı adam, "Bu saptırma da biz olacağız," dedi.

Kelly uzun süre konuşmadan baktıktan sonra yalnızca,

“Evet,” dedi.

"Gazetelerde baş haber olsun diye bilgisayarlar tarafından seçilen felaket kurbanları. Tanrım, ne vahşet! "

Kelly, "Evet," diye karşılık verdi. "Ama kaçınılmaz. Hepiniz şu ya da bu biçimde ülkeleriniz için çok önemli insanlarsınız. Beş değişik ülkenin sanayisini, hükümetini ve bilim dünyasını temsil ediyorsunuz. Tümünüzün birden yitirilmesi, dünya çapında bir trajedi olur."

Tamareztov, "Söylediklerinizdeli bozuk bir şaka olmalı," diye bağırdı. "İki düzine adamı ve eşlerini hayvanları öldürür gibi vuramazsınız."

"Eşleriniz hiçbir şeyden haberleri olmadan, konakladığınız yerlere götürülecektir. Kelly bardağını şöminenin üstüne bıraktı. "Kimseyi vurmak niyetinde değiliz. Bu işi Tabiat Ana'nın görmesini sağlayacağız, tabii biraz da bizim yardımımız olacak.

Hem sizi vursak er geç ortaya çıkabilir, ama eğer bir kazada ölürseniz herkes 'vah vah' demekle yetinir."

Rondheim, siyah tulumlu adamlara yakına gelmeleri için işaret verdi. "Şimdi, baylar, lütfen bir kolunuzu sıvayın."

Sanki bir işaret almış gibi Kirşti birden odayı terk etti, az sonra içinde şişeler ve şırıngalar olan bir tepsiyle geri geldi.

Pitt'in yanında bulunanlardan biri, "Eğer koluma iğne sokacağınızı sanıyorsanız aldanıyorsunuz," diye patladı. "Vuracaksanız vurun da işinizi biti..." silahlı adamlardan birinin dipçiği kulak arkasına inince adamın gözleri donuklaştı ve yere yığılıverdi.

Rondheim, "Lütfen başka tartışma olmasın," dedi yüzü asılarak. Pitt'e döndü. "Siz içeri gelin benimle, binbaşı. Sizinle özel olarak uğraşacağım." Kirşti'den aldığı tabancayı sallayarak yandaki kapıyı gösterdi.

Rondheim yanında iki silahlı adamla birlikte Pitt'i geniş bir salona götürdü, sonra birkaç merdiven indikten sonra bir geçitten geçtiler ve başka bir odaya vardılar. Pitt odanın içine girer girmez odayı gözden geçirdi.

Tümüyle beyaza boyanmış son derece geniş bir odaydı; yerde geniş bir minder, çevresinde sıralanmış çeşitli beden geliştirme gereçleri duruyordu. Pitt'in o güne dek gördüğü en güzel ve pahalı gereçlerle donatılmış bir jimnastik salonuydu. Duvarlar en az elli kadar karate hareketini gösteren posterlerle kaplanmıştı.

Rondheim elindeki tabancayı adamlardan birinin eline tutuşturdu. "Sizi kısa bir süre için yalnız bırakmak zorundayım, binbaşı," dedi. "Ben dönünceye dek lütfen rahatınıza bakın. Belki kaslarınızı yumuşatmak istersiniz. Paralel barlar bu iş için en iyisidir." Bunu söyledikten sonra gürültülü bir kahkaha atıp odayı terk etti.

Pitt durduğu yerde iki adamı incelemeye başladı. Biri en az iki metre boyunda, buz gibi bakan bir devdi. Dökülmüş saçlarıyla açık başı ona bir rahip görüntüsü veriyordu. İri, kıllı elleri arasındaki yarı otomatik tüfekle bu görünümü büyük bir çelişki yaratmaktaydı. Adamın bakışları Pitt'e kaçmak cesaretini veriyordu fakat ikinci adamın varlığıyla bu girişim yüzde yüz başarısız olurdu. İkinci adam kapıyı tutmuş, iki omzu neredeyse kapının genişliğini dolduruyordu. Kırmızı yüzü ve kalın bıyıkları olmasa maymunlar ordusunda iyi bir subay olurdu. Tüfeği tutan elleri neredeyse dizlerine değecekti.

Beş dakika geçti. Bu beş dakika boyunca Pitt ne yapması gerektiğini hesapladı ve adamın gözleri bir saniye bile üzerinden ayrılmadı. Sonra birden odanın karşı ucundan bir kapı açıldı ve Rondheim içeri girdi. Gece kostümünü çıkarmış, adı 'gi' olan bol, beyaz karete giysisi giyinmişti. Pitt'in karşısına geçip kendinden emin ve güvenli bir gülümsemeyle baktı. Sonra minderin üstüne çıkıp durdu.

"Söyleyin, binbaşı. Karate ya da Kung Fu gibi sporlarla aranız nasıldır? "

Pitt, Rondheim'ın belindeki siyah kuşağı farkedince içi burkuldu ve içmiş

olduğu konyakların birazdan yiyeceği dayağın acısını hafifletmesi için dua etti. Pitt soruyu başını hayır anlamında sallayarak yanıtladı.

Ya Judo?

Yok. Fiziksel şiddet gösterilerinden nefret ederim.

"Yazık. Karşıma daha değerli biri çıksın isterdim. Ama umduğum gibi. Parmaklarını kuşağındaki süsler üzerinde gezdirdi. "

"Ben sizin erkekliğinizden çok kuşkuluyum, ama Kirşti göründüğünden daha erkeksi olduğunuzu söylüyor. Şimdi göreceğiz. "

Pitt içindeki nefreti bastırıp korkmuş gibi görünmeye çalıştı. "Bırak beni, bıraksana beni!" Sesi yükselmiş, neredeyse ince bir çığlık biçimini almıştı. "Neden canımı yakmak istiyorsun? Sana ne yaptım?" Büzülmüş yüzünde ağzı kısa hareketler yapıyordu. "Gemini uçurdum dediğim zaman yalan söylüyordum. O sis içinde görmedim bile... yemin ederim. Bana inan..."

İki adam birbirlerine iğrentiyle baktılar. Rondheim ise kusacak gibiydi.

Yeter! diye bağırdı. "Salyalarını kendine sakla. Zaten gemime saldırıp personelimle birlikte yok edebileceğine bir an bile inanmadım."

Pitt çıldırmış gibi çevresine bakındı, gözlerinden dehşet okunuyordu. "Beni öldürmen için hiçbir neden yok. Kimseye bir şey söylemem. Lütfen! Bana güvenebilirsin." Elleri yukarda Rondheim'a doğru yürümeye başladı.

Durduğun yerde kal!

Pitt donmuş gibi kaldı. Artık tüm umudu Rondheim'ın, hiçbir savunma ve direnç göstermeyen biri karşısında çabuk sıkılıp bıkmasıydı.

Rondheim, "Amerikan Hava Kuvvetlerinde bir binbaşı," diyerek yüzünü ekşitti. "Bahse girerim, o rütbeni babanın torpiliyle edinmiş ödlek bir o biçimsin. Kendi salgıladığı şeylerle beslenen en aşağılık varlıklardan birisin. Birazdan bir erkeğin elleri ve ayaklarından nasıl acı duyulur öğreneceksin. Yazık ki, alacağın bu dersin tadını çıkarıp üzerinde düşünemeyeceksin."

Pitt korkudan donmuş, az sonra av köpekleri tarafından parçalanmayı bekleyen bir geyik gibi duruyordu. Anlamsız sözler ağzında gevelenirken, Rondheim minderin ortasında karatenin çeşitli açılış hareketlerinden birini yapmaya başladı.

“Hayır, dur...”

Pitt sözlerini boğazına gömüp başını geri atarak birden yana döndü. Rondheim

elinin tersiyle vuruşa geçerken, İzlandalı'nın gözünde beliren parıltıyı Pitt hemen fark etmişti. Vuruş, Pitt'in yanak kemiğine indi, eğer o anda kendini yana bırakmamış olsaydı, salt yüzünü morartıp şişirmekle kalmazdı. İki adam geri yuvarlanıp sallana sallana ayağa kalktı. Rondheim, yüzünde sadist bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşıyordu.

Vuruş karşısında eğilip yana sıçramakla Pitt hata etmiş, hızlı reflekslerini göstererek neredeyse kimliğini açığa çıkarmıştı. Bundan böyle dikkat etmesi gerekiyordu. Kolay değildi. Kendini savunmasını bilen hiçbir normal insan öldüresiye dayak yerken, kılını kıpırdatmadan durmaktan hoşlanmazdı. Dişini sıkıp beklerken Rondheim'ın yeni saldırısı için vücudunu gevşetti.

Beklemesi çok sürmedi.

Rondheim'ın dönerek savurduğu tekme Pitt'in tam suratına inerek duvara kadar yuvarlanmasına neden oldu. Patlamış dudaklarından sızan kan ve köklerinden sallanan dişlerini hissederek yattığı yerde kaldı.

Rondheim, "Haydi, binbaşı," dedi avutur gibi. "Ayağa kalk bakalım. Dersiniz daha yeni başladı."

Pitt güçlükle ayağa kalkıp sarhoş gibi minderin ortasına yürüdü. Rondheim'ın üzerine atılmak güdüsü giderek güçleniyor, fakat tek kurtulma şansının bu oyunu oynamak olduğunu biliyordu.

Rondheim zaman kaybetmeden işine devam etti. Başına vurduğu kombine yumrukların hemen ardından kaburgalarına bir tekme daha attı. Pitt kaburgalarından birinin kırıldığını hem işitti, hem hissetti. Ağır çekim film gibi dizleri üstüne bükülüp yüzüstü yuvarlandı. Ağzından boşalan kan ve kusmuk yattığı yerde giderek büyüyen bir göl oluşturuyordu. Yüzünün ne hale geldiğini öğrenmesi için ayna gerekmezdi. Her iki gözü de hızla kapanıyor, dudakları balon gibi şişmiş mor et parçalarına dönüşmüş, bir burun deliğiyse yırtılmıştı.

Göğsündeki bıçak gibi acıyla dağılmış yüzünün verdiği ıstırap, kabaran dalgalar gibi büyüyerek onu bayılacak duruma getiriyor ama nedense aklı hâlâ normal çalışıyordu. Kendini serbest bırakıp gerçekten bayılacağı yerde inlemesini bastırıp bayılmış numarası yaptı.

Rondheim köpürecek gibiydi. "Bu muhallebi çocuğuyla işim daha bitmedi." Adamlardan birine işaret etti. "Ayıltın hemen."

Saçları dökülmüş olan adam yakındaki banyoya giderek bir ıslak havluyla döndü ve hoyratça Pitt'in yüzündeki kanı sildi, sonra havluyu boynuna bastırdı. Pitt tepki göstermeyince adam bu kez gidip tuz getirdi ve Pitt'in burnuna dayadı.

Pitt bir iki kez öksürdükten sonra tam adamın çizmesinin üstüne kan tükürdü. Yattığı yerde yana dönüp tepesinde dikilen Rondheim'a baktı.

Rondheim keyifli keyifli sırıttı. "Derste uyanık kalmak zor geliyor sana galiba, binbaşı. Belki de canın sıkılıyordur." Sesi birden soğudu. "Kalk ayağa! Daha öğrenimin bitmedi."

Öğrenim? Ders mi? Kan içindeki dudaklarıyla Pitt'in ne söylediği pek anlaşılmıyordu. "Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Rondheim buna, topuğunu kaldırıp Pitt'in kasıklarına gömerek yanıt verici. Acıyla boğulacak gibi olan Pitt'in tüm gövdesi titredi ve boğuk bir inilti çıkardı.

Rondheim üstüne tükürdü. "Sana kalk dedim!"

Ka... kalkamıyorum.

Bunun üzerine Rondheim eğilip Pitt'in boynuna bir shuto vuruşu indirdi. Bu kez numara yapmaya gerek kalmamıştı. Pitt gerçekten koyu bir karanlığa daldı. Rondheim, "Ayıltın hemen!" diye çılgın gibi bağırdı. "Ayağa kalkmasını istiyorum."

Adamlar anlam veremeden bakındılar; onlar bile Rondheim'ın bu kanlı oyunundan bıkmaya başlamışlardı. Ama yapacak başka bir şeyleri yoktu, son demlerini yaşayan bir boksörü ayıltmaya çalışan yardımcıları gibi, Pitt'in kendine gelmesi için uğraşıyorlardı. Pitt'in tek başına ayağa kalkamayacağını anlamak için uzman doktor olmaya gerek yoktu. Adamlar koluna girip ayağa kaldırdıklarında, Pitt'in bir çuval ıslak çimentodan hiç farkı kalmamıştı.

Karşısındaki savunmasız hurdahaş olmuş gövdeye bir süre daha vurduktan sonra, Rondheim'ın üstündeki karate giysisi terden sırılsıklam, önü de kan içinde kalmıştı.

Bu işkence süresince Pitt aydınlık ve karanlık arasında gidip geliyordu, duyduğu acı bile artık uyuşmaya başlamıştı. Eğer onca konyak içmemiş olsaydı Rondheim'ın vuruşları karşısında tepki göstermeden durması olanaksızdı. Ama artık konyağın uyuşturucu etkisi için gerek kalmamıştı. Fizik gücü neredeyse tümden bitmiş, aklı da kontrolünü yitirmek üzereydi. İşin en kötü yanı, durumunu değiştirmek için hiçbir şey yapamamasıydı.

Rondheim büyük bir özenle nişan alarak Pitt'in karnına korkunç bir tekme attı. Pitt altıncı kez kendinden geçerken adamlar da kollarını bırakmışlar, vuruşun etkisiyle boş bir çuval gibi mindere yapışmasını izlemişlerdi. Rondheim'ın yüzündeki sadistçe şehvet yavaş yavaş geçti, Soluk soluğa göğsü inip kalkarken

boş gözlerle kanlı yumruklarına baktı. Sonra dizlerinin üstüne çöküp Pitt'i saçlarından kavradı, başını çevirerek boğazını açığa çıkardı. Sağ elini açık olarak yukarı kaldırdı ve öldürücü judo vuruşu için hazırlandı.

“Hayır!”

Rondheim elini indirmeden sesin geldiği yere döndü. Kapı eşiğinde korku ve dehşet dolu bir yüzle bakan Kirşti Fyrie duruyordu. "Hayır," dedi. "Lütfen yapma. Yapamazsın!"

Rondheim'ın eli havada kalmıştı. "Senin için ne önemi var?"

"Hiç, ama ne de olsa bir insandır ve buna layık değildir.

Sen çok acımasızsın, Oskar. Belki bir erkeğe bu nitelik yakışmıyor denemez ama yanında birazcık da yiğitlik olması gerekir. Savunmasız, yarı ölü bir adamı dövmek, küçük bir çocuğa işkence yapmaktan farksız bir şey. Bunun neresi yiğitlik? Senden beklemezdim. "

Rondheim ağır ağır elini indirdi. Ayağa kalktı ve yorgun yorgun Kirşti'ye yaklaştı. Kızın giysisini üst kısmından yırtarak göğsüne sert tokatlar indirdi. "Seni kaltak," diye tısladı. "İşime karışma diye seni uyarmıştım. Beni eleştirmeye hakkın yok, kimsenin yok. Tüm kirli işleri ben yaparken güzel kıçının üstüne oturup izlemek kolay oluyor, değil mi?"

Kirşti tokat atmak için elini kaldırdı, yüzü nefret ve öfkeyle gerilmişti. Oskar kızın bileğini havada yakalayıp, gözlerinden yaş çıkıncaya dek büktü.

"Bir erkekle kadın arasındaki temel fark, sevgilim, fizik güçleridir. Kızın çaresizliğine bakıp güldü. “Bunu unutmuşa benzersin."

Rondheim kızı ite kaka kapıdan dışarı çıkardı ve adamlara döndü. "Bu sapık serseriyi de diğerlerinin yanına atın," diye emir verdi. "Eğer şansı var da gözlerini yine açabilirse, hiç olmazsa dostlarının yanında ölmenin tadını çıkarsın."

BÖLÜM 16

Baygınlığın karanlık çukuru içinde Pitt yavaş yavaş beliren bir ışık görmeye başladı. Pilleri tükenmek üzere olan bir el fenerinin soluk aydınlığı gibiydi. Bu aydınlığa çıkabilmek için çabaladı. Tam kendine gelir gibi olurken yine karanlığa gömülüyordu.

Öldüm herhalde, diye düşündü, kesinlikle ölmüş olmalıyım. Sonra başka bir gücün varlığını duymaya başladı, orada olmaması gereken bir şey. Boşluk içinden geliyordu, her geçen saniye daha güçlenerek, daha yoğunlaşarak. Sonra iyice anladı ki, hâlâ yaşayan insanlar arasındaydı. Ve görkemli bir acı duydu, kıvrandıran bir acı. Duyarlılığını kazandıkça acısını da bastırdı ve bir inilti koyverdi.

“Of, Tanrıya şükür! Neyse, kendine geldi!” Ses sanki kilometrelerce uzaktan geliyordu. Aklını biraz daha toplamaya çalışınca, sesi bir kez daha duydu. "Dirk! Benim Tidi!" Bir saniye için bir sessizlik oldu. Bu süre içinde Pitt giderek güçlenen bir aydınlık, mis gibi temiz bir hava ve başının altında yumuşak bir kol olduğunu fark etti. Görüşü bulanık ve parça parçaydı ama belli belirsiz bir şeklin üzerine eğilmiş olduğunu seçebildi. Konuşmak istediyse de, ağzından yalnızca bir inilti ve anlamsız bir geveleme çıktı. Bir de tepesinde duran gölgemsi bir şekil seçebiliyordu.

"Görünüşe bakılırsa, bizim Binbaşı Pitt yeniden doğmak üzere. "

Pitt sözcüklerin anlamını zorlukla anlayabildi. Ses Tidi'nin sesi olamayacak denli derinden geliyordu ve erkeksiydi.

Tanıtlayamadığı ses, "Fena hırpalamışlar," diye devam etti.

"Keşke kendine gelmeden ölseydi. İçinde bulunduğumuz duruma bakılacak olursa hiçbirimiz sağ çıkamayacağız bura... "

“Yaşayacak.” Sözü yine Tidi almıştı. "Yaşamak zorunda... mutlaka yaşamalı. Dirk tek umudumuzdur."

Umut... umut? diye fısıldadı Pitt. "Bir zamanlar adı umut anlamına gelen bir kızla çıkmıştım."

Böğründeki acıyı kızgın demir basılmış gibi duymasına karşın, paramparça

olmuş yüzünde bir şey hissetmiyordu. Sonra bunun nedenini ve neden yalnızca gölgeler gördüğünü anladı.

Tidi yüzündeki ıslak bezi kaldırınca Pitt'in görme gücü yerine gelmişti. Tümü olmasa bile hiç olmazsa yüzde otuzu. Tidi külotlu çorabını ikide bir yakında bulunan bir su birikintisinde ıslatarak Pitt'in yüzüne bastırmış, soğuk suyun etkisiyle yüzünün korkunç bir biçimde şişmesini önleyerek acının uyuşmasını sağlamıştı. Pitt eğer şiş gözkapaklarının arasındaki ince çizgilerden görebiliyorsa, bunu Tidi'nin çabasına borçluydu.

Büyük zorlukla gözlerini odaklamaya çalıştı. Soluk ve endişeli yüzüyle Tidi kendisine bakıyordu. Sonra yine öbür ses konuştu ve bu kez kulağına yabancı gelmedi.

"Sana çarpan kamyonun plakasını aldın mı, binbaşı? Yoksa o çirkin yüzünü patates püresine çeviren araç bir buldozer miydi? "

Pitt başını çevirince konuşanın Jerome P. Lillie olduğunu gördü. "İnanmazsın ama ağaç kulesi gibi kasları olan bir devle kapıştım."

Lillie, "Bundan sonra ne söyleyeceğini tahmin edebiliyorum," dedi. "'Eğer benim çok hırpalandığımı sanıyorsan bir de git öbür herifin durumunu gör,' diyeceksin."

“Düş kırıklığına uğrayacaksın. Ona elimi bile sürmedim.”

“Karşı koymadın mı?”

“Karşı koymadım.”

Lillie kulaklarına inanamıyordu. "Öylece durdun... ve ondan dayağı yerken hiçbir şey yapmadın?"

Sussanıza artık, yeter! Tidi'nin sesi sinirli ve üzgündü.

"Eğer sağ kalmayı düşünüyorsak, her şeyden önce Dirk'ün ayağa kalkması gerek. Burada oturup dedikoduyla zaman geçiremeyiz. "

Pitt zorlanıp oturmaya çalıştı ve kırık kaburgasından yükselen çığlıklarla çevresine şöyle bir bakındı. Yaptığı ani hareket sonucu bedeninin yanı sanki dev bir kerpetenle yakalanmış ve burkulmuş gibi hissetti. Bu kez ağır ağır, özenle oturduğu yerde dikleşip çevresinde bir göz gezdirdi.

Gördüğü şeyler sanki bir karabasandan alınmıştı. Bir süre bu gerçek dışı görüntüye baktıktan sonra önce Tidi'ye, sonra Lillie'ye döndü. Sonra neler olup bittiğini anlamaya başladı. Kendi kendine yüksek sesle söylendi. "Tanrım, bu

olamaz."

Belki on, belki yirmi saniye boyunca Pitt oturduğu yerde hiç kıpırdamadan on metre ötesindeki parçalanmış helikoptere bakakaldı. Aracın gövdesi bulundukları çukurun ortasında yarı yarıya çamura gömülmüş durumdaydı. Çukurun dik duvarları otuz beş metre yüksekti. Helikopter otuz yolcu taşıyabilen geniş Titan tiplerindendi. Tanıtlayıcı bir yazı görünmeyecek denli parçalanmıştı.

Pitt'in aklına ilk gelen şey, bu enkazın içinden kimsenin sağ çıkamayacağıydı. Ama işte oradaydılar: Pitt, Tidi, Lillie ve çukurun orasında burasında serpiştirilmiş acı içinde yatan adamlar vardı. Bunlar Rondheim'ın evinde Kelly ve Herman Limited'e karşı çıkmış olanlardı.

Hepsi de sağ görünüyordu, fakat çoğu ağır yaralıydı. Kollarının ve bacaklarının durduğu olağandışı açılar, kemiklerinin ne duruma geldiğini açıklıyordu.

Pitt, "Kaçınılmaz soruyu sorduğum için üzgünüm," dedi hırıltılı bir sesle. "Ama ne oldu, yahu?"

Lillie, "Peki, sence ne oldu?" diye karşılık verdi.

"Ne olabilir? Belli... helikopter yere düştüğü zaman Rondheim hepimizi birden bir yere kaçırıyordu. "

Lillie, "Düşmedik ki," dedi. "Bu enkaz günlerdir, hatta belki haftalardır burada yatıyor."

Pitt inanmakta güçlük çekerek Lillie'ye baktı. Adam ıslak bir yerde sırtüstü yatmış, giysilerinin sırılsıklam olmasına aldırmadan rahat rahat konuşuyordu. "Biraz açıklasan iyi olacak. Bu adamlara ne oldu? Sen nasıl oldu da burada bulunuyorsun? Her şeyi anlat."

Lillie, "Benim öyküm fazla ilginç değil," dedi alçak sesle. "Albatros limanında gizli gizli gezinirken Rondheim'ın adamları enselediler. Ben tek bir şey öğrenemeden, Rondheim'ın evine götürüp bu baylarla birlikte bir yere attılar. "

Pitt, Lillie'ye yaklaşmak için davrandı. "Senin de durumun pek iyi değil. Bir bakalım nen var?"

Lillie telaşla geri gitmesi için elini salladı.

"Önce beni dinle. Sonra da buradan çıkıp yardım istemeye git. Burada hiç kimse aldığı yaralardan ölmez... Rondheim özellikle dikkat etti buna. Bizim için

en büyük tehlike açıkta kalmak. Isı birazdan donma derecesine düşecek. Ondan sonra soğuk ve şokla birkaçımız hemen gidecek. Sabah olduğunda bu çukurun içinde donmuş cesetlerden başka bir şey bulamazsın. "

Rondheim özellikle neye dikkat etti? Korkarım...

"Anlamadın mı? Jetonun biraz geç düşüyor, Binbaşı Pitt. Her şey çok açık, bu gördüğün kıyımın nedeni kaza değil. Sadist dostumuz Rondheim seni kum torbasına çevirdikten hemen sonra hepimize yüksek dozda Nembutal verildi ve serinkanlılıkla, metodik bir biçimde, bir helikopter kazasında insan nasıl yaralanırsa ona uygun düşecek gibi birer birer kemiklerimizi kırdılar."

Pitt tek sözcük söylemeden Lillie'ye baktı. Böyle bir şeyin yapılabileceğine akıl erdiremiyordu. Başından onca olay geçtikten sonra her şeye inanabilmesi gerektiği halde, yine de Lillie'nin anlattıkları düşünülemeyecek denli canavarcaydı. "Tanrım, bu kadarı olamaz." Gözlerini yumup başını salladı. "Böyle bir şey ancak çılgın bir karabasan olabilir."

Lillie, "Nedeni hiç de çılgınca değil," dedi. "Kelly ve Rondheim'ın bu çılgınlığı da aslında bir yöntemdir."

“Nasıl bu denli emin olabiliyorsun?”

"Eminim. Uyuşturdukları en son adam bendim. Kelly, Sir Eric Marks'a tüm bu işleri Herman Limited bilgisayarlarına yaptırdığını anlatırken duydum. "

"Fakat amaçları nedir? Bütün bu vahşet niye? Kelly hepimizi bir uçağa tıkıp sonra okyanusun üstünde atabilirdi, üstelik ne bir iz kalırdı, ne de bir canlı. "

Lillie, "Bilgisayarlar acımasızdır, yalnızca en iyi olasılıkları hesaplarlar," diye yorgun yorgun mırıldandı. "Şurada gördüğün acı çeken adamların tümü de kendi ülkeleri için önemli kişiler. Rondheim'ın partisinde sen de vardın. Kelly bu adamlara neden ölmeleri gerektiğini açıkladı: Onların ölümü tüm gazetelerin ilk sayfasını kaplayan manşet haber olunca, Herman Limited de sessiz sedasız işe koyulacak, kimse karışmayacaktı."

Pitt'in gözleri kısıldı. "Ama yine de bu sadistçe acımasızlığı açıklamıyor."

Lillie, "Evet, açıklamıyor," dedi itiraf etti. "Ama Kelly için sonuç sağlayan her yol haklıdır. Bilgisayarı programlarken denizde kaybolma olasılığı da sıralanmıştır herhalde, ama daha sağlam bir plan çıkınca ona boşverdiler."

"Cesetleri uygun bir zamanda ortaya çıkarmayı düşünebilirler. "

Lillie, "Bir bakıma öyle," dedi. "Denizde kaybolma olayı dünya kamuoyunun

dikkatini en çok bir hafta ya da on gün çekebilir. Ondan sonra zaten aramadan da vazgeçilir, çünkü kimse buz gibi Kuzey Atlantik sularında fazla dayanamaz."

Pitt, "Tabii," diye onayladı. "Lax'ın kaybolması bunun en güzel örneği."

"Çok doğru. Kelly ve zengin dostlarının göz koydukları ülkeyi ele geçirirken zaman kazanmaları gerekiyor. Dışişleri Bakanlığımız kaybolan yüksek düzeydeki diplomatlarla ne denli uzun süre meşgul olurlarsa, Herman Limited'ın işlerine bulaşmaları da o denli geç olur. "

"Böylece Kelly uzun bir aramanın sağladığı zamanı kazanmış olacak. Pitt'in sesi güç çıkıyordu fakat emindi. “Tam herkes umudu keseceği anda, oradan bir İzlandalının geçmesini sağlayacak, bu adam da rastlantıyla kaza yerini ve cesetleri ortaya çıkaracak. Böylece Kelly tüm dünyanın yas tutmasıyla, devlet başkanlarının cenaze söylevleri hazırlamasıyla dolu iki hafta daha kazanmış olacak."

"Tüm ayrıntılar büyük bir özenle düşünülmüş. Sözümona bizler Rondheim' in kuzeydeki köşklerinden birine balık avlamak için uçağa bindiriliyoruz. Arkamızdan da onlar, yani Herman Limited çetesi yola çıkıyor. İşte, dünyaya duyuracakları masal bu. "

Tidi, "Peki, her an birisi rastlantıyla bizi bulamaz mı?" diye sordu. Bir yandan Pitt'in şiş dudaklarından sızan kanı siliyordu.

Pitt, "Bu olanaksız," dedi çevresine bir kez daha bakınarak. "Birisi tam üstümüzde olmadıkça kimse bizi göremez. Bir de buna, İzlanda'nın herhalde en ıssız yerlerinden birinde olduğumuz gerçeğini eklersen, bulunma olasılığımız eksi sonsuza dek uzanır gider. "

Lillie, "Şimdi her şeyi anlıyorsun artık," dedi. Helikopteri bu gördüğün çukurun en dar yerine indirip kendileri parçaladılar, çünkü doğal bir düşme sonucu istedikleri kadar hasar olmayabilirdi. Üstelik burada yukardan görülmesi olasılığı çok az. Arama yapacak bir uçak başımızın üstünden geçerken bu enkazı ancak bir saniye için görebilir, milyonda bir şans. Sonraki işse bizleri sağa sola serpiştirip bırakmak oldu. İki, üç hafta içinde çürümüş olan cesetlerimizi kim görse ölümümüzün kaza sonucu yaralardan, soğuktan ve şoktan olduğunu söyler.

Yürüyebilen bir tek ben mi varım? diye sordu Pitt. Kırık kaburgalarından gelen sızı dayanılır gibi değildi, fakat ölümün ancak birkaç saat ötede olduğunu bilen bu insanların umut dolu bakışları karşısında Pitt acısını unutmak zorundaydı.

Lillie, "Yürüyebilen birkaç kişi var," diye yanıtladı. "Ama kolları kırık

olduğundan, çukurun tepesine tırmanmaları olanaksız."

O zaman sanırım bu iş için ben seçiliyorum.

Sen seçildin. Lillie gülümsedi. "Seni avutur mu bilmem ama hiç olmazsa Rondheim'ın, bilgisayarların bile öngöremediği denli sıkı bir adamla karşı karşıya olduğunu biliyorsun."

Lillie'nin sözleriyle iyice yüreklenen Pitt sendeleyerek ayağa kalktı ve yerde kıpırdamadan yatan adama baktı. "Rondheim sana ne yapmıştı?"

Her iki omzum ve... sanırım... kalça kemiğim kırık. Lillie'nin sesi sanki ay yüzeyini tanımlar gibi sakindi.

"Keşke St. Louis'de kalıp bira fabrikasını işletseydim, diyorsun, değil mi? "

"Pek sayılmaz. Sevgili babamın biricik oğluna fazla güveni yoktur. Sen döndüğünde... eğer kuyruğu titretmiş ve sağ değilsem sen ona anlatırsın... "

"Sen kendin anlatırsın. Hem öyle bir şeye yüreğim dayanmaz. Pitt titreyecek gibi olan sesini bastırmaya çalışıyordu. “Zaten Lillie biralarını oldum olası sevemedim."

Dönüp Tidi'nin yanına çömeldi. "Senin nereni sakatladılar, tatlım?"

Ayak bileklerim biraz yuvalarından çıkmış. Tidi gülümsedi. "Pek ciddi bir şey değil. Şanslıydım, sanırım."

Pitt, "Çok üzgünüm," dedi. "Benim yüzümden bu duruma düştün."

Tidi, Pitt'in elini tutup sıktı. "Amiralin mektuplarını daktiloda yazmaktan çok daha heyecanlı oldu."

Pitt eğilip kızı kucağına aldı ve birkaç adım ötede yatmakta olan Liliie'nin yanına yatırdı, "işte sana büyük bir fırsat, küçük servet avcısı. Karşında canlı bir milyoner var. En az birkaç saat onu tutsak edip konuşabilirsin. Bay Jerome P. Lillie, size Ulusal Denizcilik ve Sualtı Örgütü'nün gözbebeği Miss Tidi Royal'ı tanıştırayım. Umarım bundan böyle sonuna dek mutlu yaşarsınız."

Pitt hafifçe kızın alnından öptü ve yine sendeleyerek ayağa kalkarak sular içinde birkaç adım yürüyüp adının Sam olduğunu bildiği yaşlı adama yaklaştı.

Dayan biraz, Sam. Uzanıp adamın omzunu hafifçe sıktı.

"Öğie yemeğine kalmaz İzlanda'nın en güzel hemşiresiyle birlikte dönerim. "

Sam'ın dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıpırtı belirdi. "Benim yaşımdaki bir ad ama bir puro getirsen çok daha kullanışlı olur."

“O halde, puronu alacaksın.”

Pitt, Sam'ın elini sıktı. Adamın mavi gözleri az önceki acı dolu donukluğundan çıkmış, umutla parlıyordu. Dışarı doğru bükülmüş kırık bacaklarına karşın yerinde biraz doğrulup büyük bir güçle Pitt'in elini sıktı.

Onu durdurmalısınız, Binbaşı Pitt. Sesi fısıltı gibiydi. "James bu korkunç işi uygulamadan ona engel olmalı. O, bu işi iyi niyetle yapıyor ama çevresindekilerin amacı yalnızca açgözlülükleri ve güç hırsıdır."

Pitt konuşmadan başıyla onayladı.

Yaptıkları için James'i bağışlıyorum. Sam kendi kendine konuşur gibi mırıldanıyordu. "Ağabeyinin onu bağışladığını söyleyin..."

“Tanrım!” Pitt'in şaşkınlığı yüzüne vurmuştu. "Siz kardeş misiniz?"

"Evet, James benim küçük kardeşimdir. Bunca yıldır beri geri planda kalıp bu dev çok uluslu kuruluşun parasal sorunları ve ayrıntılarıyla uğraşırken, yönetimde ve anlaşmalar yapmakta usta olan James sahnede göründü. Şimdiye dek başarıyla yürüyen bir işbirliğimiz vardı. Sam Kelly başıyla belli belirsiz bir elveda işareti yaptı. "Tanrı yardımcımız olsun." Sonra yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Sakın puromu unutmayın."

Pitt, "Hiç merak etmeyin," dedi. Ayağa kalktığında gözlerinin önünde çeşitli görüntüler çatışıyor, içinde birtakım duygular kaynaşıyordu. Fakat bütün bunlar giderek somutlaşan ve karşı konulmaz bir hırs haline dönüştü. Rondheim yüzüne ilk vuruşu indirdiğinde içini kavurmaya başlayan nefret, artık patlayan bir yanardağ gibi her yanını sarmıştı. Bu dalgınlıkla yürürken Rus diplomatı Tamareztov'un güçsüz sesi Pitt'i kendine getirdi.

“İyi bir komünistin yüreği de sizinle birliktedir, Binbaşı Pitt.”

Pitt karşılık vermek için durmadı bile. "Onur duydum. Bir komünistin yaşamını bir kapitaliste bağlaması sık görülen olaylardan değildir."

“Doğrusu kolay yutulur lokma değil.”

Pitt bunun üzerine durup Tamareztov'un ne durumda olduğuna baktı. Kolları cansız organlar gibi yere yapışmış, sol bacağıysa doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı. Pitt'in yüzü yumuşadı.

"Ben yokken parti propagandası yapmayacağınıza söz verirseniz, dönüşümde size bir şişe votka getiririm. "

Tamareztov merakla Pitt'e baktı. "Bu dediğiniz iyi Yankee şakası mı, binbaşı?

Ama votka konusunda ciddi olduğunuzu sanıyorum."

Pitt'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sakın beni yanlış anlamayın. Nasıl olsa köşedeki içki dükkânına gidiyorum diye sizi o zahmetten kurtarmak istedim." Sonra Rus diplomatı sözlerinin ne anlama geldiğini kestiremeden Pitt dönüp tepeye doğru tırmanışa başladı.

Ağır ağır, adım adım kırık kaburgalarını en az zorlayacak bir tempoyla ilerliyordu. Yumuşak ve kaygan toprağa ellerini gömüp sonra kendini yukarı çekerken başını hiçbir yana çevirmeden yalnızca önüne bakıyordu, ilk beş, altı metre kolay olmuştu fakat eğim gitgide dikleşerek toprak sertleşti, dayanak bulmak için elini ve ayağını gömmesi zorlaştı.

Yaralarının verdiği acıyla birlikte bu tırmanış Pitt'i her türlü düşünce ve duygudan arındırmıştı. Tüm hareketleri mekanikti:

Elini göm kendini çek, ayağını göm kendini çek... Adım adım ne kadar yol aldığını saymaya kalktı fakat otuza kadar saydıktan sonra sayıları bir yana bıraktı. Aklı çalışacak durumda değildi.

Gündüz olmasına karşın karanlık dünyasında yürüyen bir kör gibi, tek duyusu dokunmaydı. Sonra ilk kez içine korku düştü... düşüp yaralanma korkusu değildi ama bu. Yaşamları yalnızca onun tepeye varmasına bağlı olan yirmi insanın umutlarını gömmek onu korkutuyordu en çok. Saatler gibi gelen dakikalar geçti. Kim bilir kaç tanesi can çekişiyordu? Bunu bilecek durumda değildi. Pitt'in bedeni, beyninden değişmeyen emirler alarak aynı hareketleri yineleyen bir robot gibiydi.

Yeniden saymaya başladı fakat bu kez tam on olunca bıraktı. Kendi kendine, "Bir dakika mola vermeli," diye söylendi. "Ama daha fazla değil." Artık havayı yutkunur gibi soluyor, parmaklarının derisi sıyrılmış, tırnakları kan içinde, kol kasları sızlıyordu. Birazdan tükeneceği kesindi. Yüzünden damlayan ter damlacıklarını fark etmiyordu bile. Durup ince bir çizgi kadar açılabilen şiş gözleriyle tepeye baktı. Uzaklığı kestirmek olanaksızdı.

Sonra birden, hiç beklemediği bir anda Pitt'in elleri tepedeki düzlüğü kavradı. Kendisinin bile ummadığı bir güçle kendini çekip sırtüstü ölü gibi yattı. Beş dakika boyunca Pitt inip kalkan göğsü dışında, hiç kımıldamadan yattığı yerde kaldı. Bitkinliği biraz daha dayanılır bir duruma gelince doğruldu ve çukurun dibinde küçücük görünen insan şekillerine baktı. Ellerini ağzında birleştirip bağırmayı düşündüyse de, sonra bundan caydı. Onlara güç verecek, anlamlı bir söz aklına gelmemişti. Aşağıdakilerin tüm görebildiği, uçurumun tepesinde görünen başı ve kollarıydı. Onlara bir el sallayıp yola koyuldu.

BÖLÜM 17

Pitt bomboş bir düzlükte yükselen yalnız bir ağaç gibiydi. Küf yeşili bir bitki örtüsü her yanından görebildiğince uzaklara dek yayılıyordu. Issız topraklarda birkaç yükselti dışında hemen her yer düzlüktü. Önceleri Pitt oradaki tek canlının kendisi olduğunu sandı. Ama sonra gökyüzünde hedefini arayan bir ok gibi süzülen küçük bir nokta fark etti. Bu nokta giderek yaklaştı ve elli metre üstünden Pitt'i izlemeye başladı. Bu sonsuz yeşil halı üzerinde kırmızılı sarılı tuhaf hayvanın ne işi vardı, diye sorar gibiydi. Başının üstünde birkaç çember çizdikten sonra küçük kuş merakını giderdi ve kanatlarını çırparak kim bilir nereye doğru uçmaya başladı.

Kuşun ne düşündüğünü sezmiş gibi Pitt yıpranmış cicili giysilerine bakıp kendi kendine söylendi. "İnsan böyle giyinip kuşanıp nereye gideceğine karar veremeyebilir, ama bu kadarı da olmaz canım."

Sesini duyunca, aklının da başında olduğunu anladı. Çukurdan tırmanarak çıkması, hâlâ sağ olup oradaki insanları donmadan kurtarma umudu biraz olsun içini rahatlattı. Yeni bir güçle uzakta görünen tepelere doğru yürümeye başladı.

Daha yirmi metre bile yürümeden Pitt bir şeyin farkına vardı. Kaybolmuştu. Güneş daha tepede sayılırdı. Yol gösterecek yıldızlar da yoktu. Kuzey, güney, doğu, batı, bunların tümü anlamı olmayan sözcüklerdi. Birazdan yolunu bekleyen sisin içine girdi mi, ondan sonra yönünü gösterecek ne bir iz, ne de bir görünüm kalıyordu. En küçük bir yön kavramı olmaksızın, başıboş sürüklenerek kaybolacaktı.

O ıslak ve soğuk sabah, Pitt ilk kez içinde korku kıpırtıları duymadı. Korkmaya başladığı an doğru dürüst düşünemeyeceğinden, mantığını kullanamayacağından da değildi bu. Başarısından emin, nasıl kuzu gibi kendi ölümüne doğru yürüdüğünü anlayıp korkunç bir öfke duymuştu. Herman Limited'in bilgisayarları en küçük ayrıntıları bile hesaba katmıştı. Kelly, Rondheim ve diğerlerinin oynadığı korkunç oyunun bedelleri çok yüksekti. Ama ne pahasına olursa olsun sonunda yenik düşmeyeceğine and içti. Pitt durdu ve biraz oturarak çevresini gözden geçirdi.

İzlanda'nın en ıssız yerinin tam ortasında olduğunu anlamak için fazla düşünmeye gerek yoktu. Catawaba gemisinde uçuş haritalarını incelerken Kuzey

Atlantik'in cenneti denilen bu yer hakkında öğrenmiş olduğu birkaç şeyi anımsamaya çalıştı.

Aklında kaldığı kadarıyla adanın kuzeyden güneye uzunluğu yüz doksan mil, doğudan batıyaysa üç yüz mildi. En yakın iki uç kuzey ve güney olduğu için diğer iki yönü bir yana bıraktı. Eğer güneye giderse, Vatnajökull buz kitlesiyle karşılaşma olasılığı çok fazlaydı. Bu buzul yalnız İzlanda'nın değil, tüm Avrupa'nın en büyük buzuluydu. Gideceği yolun sonunda bununla karşılaşmak, her şeyin sonu demekti.

Sonunda kuzeye gitmeye karar verdi. Bu kararı vermesindeki düşünce yolu aslında çok ilkeldi fakat bir neden daha vardı:

En az umulan yolu seçerek bilgisayarları alt etmek istiyordu. Bu yön kurtulma şansının en düşük olduğu yöndü. Aynı koşullara düşmüş olan sıradan bir insan büyük olasılıkla Reykjavik yönüne, yani doğuya ya da batıya doğru yürürdü. Tabii, diye düşündü Pitt, eğer bilgisayarlar sıradan bir insan göz önüne alınarak programlanmışsa...

Artık sorusuna bir yanıt bulmuştu, fakat yarım bir yanıt. Kuzey neresiydi? O anda kesin olarak saptayabilse bile sapmadan uzun bir süre nasıl gidebilirdi? Herhangi bir işaret olmadığı sürece sağ elini kullanan bir insanın belli bir süre yol aldıktan sonra sağına doğru yay çizeceği kuramı Pitt'in aklını başından alıyordu.

Jet motorlarına özgü bir gürültü Pitt'i düşüncelerinden sıyırdı. Elini gözüne siper ederek kobalt mavisi gökyüzüne baktığı zaman süzüle süzüle giden bir yolcu uçağı gördü. Bu uçağın rotasını bilmeyi çok isterdi. Herhangi bir yöne gidiyor olabilirdi: Batıya Reykjavik'e, doğuya Norveç'e, güneydoğuya Londra'ya. Bir pusula olmadıkça bunu bulmak olanaksızdı.

Pusula sözcüğü birden beyninde yankılanınca, Pitt çölün ortasında susuzluktan ölmek üzereyken önüne bir eksen üzerine oturtulmuş mıknatıslı demir... böylece her işi görebilecek bir pusula oluşturabilirdi. Birden aklının derinliklerinde bir ışık parladı. Çok eskiden izci olarak Sierra dağlarında yaptığı kamplar ve yürüyüşler sırasında öğrendiklerini anımsamaya çalıştı.

Tam on dakika arandıktan sonra kubbe biçiminde bir tepeciğin dibinde küçük bir su birikintisi bulabildi. Derisi sıyrılmış parmaklarıyla elinden geldiğince acele ederek belindeki kuşağın tokasını çözüp iğnesini söktü. İpek kuşağı bacağında gerdikten sonra iğneyi tek yöne doğru kumaş üstüne sürterek mıknatıslamaya çalıştı.

Giderek düşen ısı, terden ıslanmış giysilerini delip geçerek tüm bedeninin titremesine yol açıyordu. Sürtme işlemi sırasında iğneyi yere düşürdü ve bulmak için epey zaman harcadı. Yosuna benzeyen zemin üzerinde elini gezdirerek ararken, iğne tırnağının altına yarım santim kadar saplandı. Parmağının acısını Pitt hoşnutlukla karşıladı, demek elleri hâlâ duyarlıydı. Bu kez düşürmemeye dikkat ederek iğneyi yeniden ipek kumaş üzerinde sürtmeye başladı.

Daha fazla sürtünmenin mıknatıslanmayı arttırmayacağına emin olduktan sonra, iğneyi alıp alnına ve burnunun üstüne sürdü, cilt yağını iyice buladı. Sonra kırmızı ceketinden iki ince iplik parçası koparark iğnenin çevresinde bolca doladı. İşin en dikkat isteyen yerine gelmişti. Pitt biraz dinlendi, parmaklarını açıp kapayarak masaj yaptı. Chopin konseri verecek bir piyanist gibi hissediyordu kendini.

Hazır olduğuna inanınca son derece yavaş hareket ederek ipliğin iki ucundan tutup iğneyi durgun su birikintisine indirdi. Soluk almaya çekinerek iğnenin ağırlığıyla suyun kırılmasını izledi. Sonra büyük bir dikkat ve özenle ipi iki ucundan çekerek iğneden ayırdı, metal, yağın etkisiyle kendi başına suyun üstünde duruyordu.

İğnenin başı sallana sallana bir yarım çember çizdikten sonra manyetik kuzeyi gösterince, büyülenmiş gibi bakan Pitt'in duyguları yılbaşı sabahı Noel ağacının altını çeşitli armağanlarla dolu bulan küçük bir çocuğunkinden farklı değildi. Üç dakika kadar hiç kımıldamadan el yapısı pusulasına baktı, sanki gözlerini ayırsa iğne batacakmış gibi hissediyordu.

"Haydi bakalım, o Tanrının belası bilgisayarlarınız bunun karşısında ne yapacak? diye yüksek sesle mırıldandı. "

Acemi biri her pusula kesinlikle gerçek kuzeyi gösterir sanarak hemen iğnenin gösterdiği yönde koşmaya başlayabilirdi. Pitt pusulanın ancak ABD'de Büyük Göller ile Kanada arasındaki küçük bir alan içinde Kuzey Kutbu'nu gösterebileceğini biliyordu. Bu alanda rastlantı olarak Kuzey ve Manyetik Kutuplar birleşiyordu. Deneyimli bir seyir subayı olarak, Manyetik Kutbun, Hudson Körfezi üstündeki Gal Prensi Adasının altında olduğunu da biliyordu. Demek ki, iğnenin gösterdiği yön, kuzeyin birkaç derece batısı oluyordu. Ayrıntıları biraz tahmine dayansa da, Pitt için kesin olan şey, kuzeyin iğneye göre sağ yanda, doğru açıda bulunmasıydı.

Pitt pusulasını suyun içinden çıkarıp sisin içine doğru yürümeye başladı. Yüz metre ilerledikten sonra ağzındaki açık yaralardan sızan kanın tadını köklerinden sallanan dişlerini ve Rondheim'ın kasığına indirdiği tekmenin acısını iyice

duyuyordu. Özellikle bu tekme yüzünden topallamadan yürümesi olanaksızdı. Bayılmamaya çalışarak, kendini yürümeye zorladı. Altındaki zemin sert ve engebeli olduğundan kaç kez tökezlenip düştüğünü unutmuştu bile.

Düştüğü zaman kollarını göğsüne sarıp kırık kaburgalarının acısını bastırmaya çalışıyordu.

Şansının yardımıyla bir buçuk saat sonra sis dağılmıştı, böylelikle çevresinde sık sık görebildiği küçük su kaynaklarıyla karşılaşıyordu. Pusulasıyla bir kez yön saptadıktan sonra arazi üzerinde birtakım işaretler seçiyor, bu ize göre yol alıyordu. Saptığından kuşkulanırsa hemen yakında gördüğü bir su kaynağında pusulasını kullanıyordu.

iki saat, üç oldu. Üç saat dört. Geçen her dakika soğuk, içini kavuran bir acıyı ve aklını kollamaya çalışmakla geçiyordu. Yumuşak, ıslak otların üstüne kendini bırakmak fikri tüm kararlılığına karşın neredeyse Pitt'in aklını çelecekti. Birkaç saat daha sağ kalabileceğinden emin değildi.

Bitmeyecekmiş gibi görünen umutsuz adımlarıyla Pitt ağır ağır tükenmeye başlıyordu. Önceden saptadığı işaret dışında hiçbir şey düşünecek durumda değildi. O işarete vardıktan sonra da aynı yoğun dikkatle öbürünü gözlüyordu. Mantığını neredeyse tümden yitirmişti. Ancak rotasından çıktığı zaman beyninin derinliklerinden bir alarm alıp en yakınındaki bir su birikintisinde doğru yönü buluyordu.

On iki saat öncesi bile Pitt'e on iki yıl gibi geliyordu. O zaman refleksleri yerinde, aklıysa her kararı kolayca verebilecek denli diriydi, ama şimdi titreyen elleriyle iğneyi suyun içine bırakırken parmaklarının arasından kaçırdı ve pusulası kristal duruluğundaki birikintinin dibine doğru kaymaya başladı. İğne dibe varmadan yakalayacak kadar zaman vardı, fakat Pitt oturduğu yerde bakakalmıştı. Yitirdiği çok değerli birkaç saniye sonra gösterdiği tepki çok geç oldu.

Artık İzlanda'nın bu ıssız platosunda yönünü bulabilmesi için en küçük bir umut yoktu.

Şiş gözlerinin neredeyse kapanmış olmasına karşın, yorgunluktan tutulmuş bacakları ve sessizliği bozan acı dolu soluklarıyla Pitt kendisinin de o güne dek farkında olmadığı bir güçle iki saat daha yürüdü. Üç metre yüksekliğinde bir tümseği aşmak üzereyken, daha tepeye varamadan kendinden geçerek söndürülmüş bir balon gibi yere yığıldı.

Bedensel duyarlılığını çoktan geride bırakmış olmasına karşın, hâlâ

görebiliyordu; acı duymuyordu, fakat ayıktı. Tüm görebildiğiyse, gözlerinden birkaç santim ötedeki otlardı. Kulaklarına gelen titrek gürültüye, duyarsız beyni ne bir uzaklık gösterebiliyor, ne de bir neden bulabiliyordu.

Sonra birden ses kesildi. Geride yalnız hafif esintinin fısıltısı ve kıpırdaşan otlar kaldı. Bütün insanüstü, korkusuz çabaları boşa gitmiş gibiydi. Çukurun dibinde donmak üzere bekleyen insanlara karşı duyduğu sorumluluk, boş atmosfere karışan buhar olmuştu.

Pitt hiçbir şeyi umursamayacak, bilecek ve anlayacak durumda değildi. Soğuk kuzey güneşi altında rahat adımını atması o denli kolaylaşmışken, ölmek kavramını altüst eden bir görünüm belirdi. Az önce yabani otlardan başka hiçbir şeyin bulunmadığı yerde şimdi bir çift eskimiş deri çizme duruyordu. Sonra görünmeyen eller Pitt'i sırtüstü çevirdi ve boş gökyüzünün önünde deniz mavisi gözleriyle ciddi bir yüz belirdi. Geniş alnı miğfer gibi duran gri saçlarla örtülmüştü. Yetmiş yaşlarında, eski bir balıkçı yaka kazak giymiş olan yaşlı adam eğilip Pitt'in yüzüne dokundu.

Sonra tek söz söylemeden, yaşına göre şaşırtan bir güçle Pitt'i yerden kaldırıp taşımaya başladı. Bulunması, mucize sayılabilecek bir rastlantı olmuştu. Aşamadan düşüp bayıldığı tümseğin hemen ardında, beyaz köpüklerle akan bir buzul ırmağına paralel olarak uzayan bir yol vardı. Fakat Pitt'in duyduğu sesler ırmaktan değil, eski ve hurda ingiliz yapısı bir cipin egzozundan gelmişti.

Mama iskemlesine bir bebeği oturtur gibi yaşlı adam Pitt'i aracın ön koltuğuna yerleştirdi. Sonra kendisi de direksiyon yerine geçti ve kıvrılarak uzayan yolda ilerlemeye başladılar. Yol boyunca adam araçtan inip kapalı gördüğü ağıl kapılarını açıyordu. Bir süre sonra duvarları beyaz, kırmızı çatılı bir çiftlik evine vardılar.

Derhal telefon etmeliyim. Bir telefon bulmam gerek.

Adamın mavi gözleri kısıldı. "İngiliz misin?" İzlandalının belirgin bir kuzeyli aksanı vardı.

Pitt, "Amerikalıyım," diye yanıtladı sabırsızca, "İki düzine ağır yaralı adam var, eğer bir an önce yardım ulaşmazsa ölecekler."

“Platoda başka insanlar da mı var? Adam şaşkınlığını gizlememişti.”

Evet, evet! Pitt hırsla başını salladı. "Haydi be adam, telefonun nerede?"

İzlandalı çaresizce omuzlarını silkti. "En yakın telefon hattı kırk kilometre ötededir."

Pitt'in içinde kabarmaya başlayan umutsuzluk dalgası, adamın sonraki sözleriyle kayboldu.

Ama bir telsiz vericim var. Başıyla yan odayı gösterdi. "Bu yana gelin."

Küçük, aydınlık odaya girer girmez, Pitt pırıl pırıl parlayan telsiz vericisini gördü. Son model ve yeni bir vericinin ıssız bir çiftlik evinde bulunması onu şaşırttı, İzlandalı zaman geçirmeden hemen vericinin başına oturdu, gerekli frekansı bulup mikrofonu aldı.

Adam İzlanda dilinde hızlı hızlı bir şeyler söyleyip bekledi.

Hoparlörde çıt yoktu. Frekansı biraz değiştirerek bir daha denedi.

Bu kez hemen karşılık aldı. Ölüme karşı girdiği bu zaman yarışı içinde Pitt gerili bir tel gibiydi, tüm bitkinliğini ve sızılarını unutmuştu. Kurtarıcısı bir süre Reykjavik yetkilileriyle görüştükten sonra Pitt, Amerikan Büyükelçiliğiyle ilişki kurulmasını rica etti. Az sonra bağlantı kurulmuştu.

Nerelerdesin sen yahu? Sandecker'in gürleyen sesi, sanki Pitt'in iki adım arkasındaki kapıdan geliyordu.

Pitt, "Tramvay beklerken şöyle bir tur atıyordum," dedi. "Her neyse. Havalanmak üzere bir sağlık ekibini en çabuk ne kadar zamanda toplayabilirsiniz?"

Amiralin yanıtından önce gerginlik dolu bir sessizlik oldu. Sandecker, Pitt'in böylesine telaşlı konuştuğunu o güne dek hiç duymamıştı. "Hava Kuvvetleri sağlık ekibini otuz dakika içinde hazır edebilirim," dedi yavaşça. "Sağlık birliği istemendeki nedeni bana açıklar mısın?"

Pitt hemen açıklamadı. Zaten düşüncelerini çok zor odaklayabiliyordu. O sırada kendisine oturması için iskemle uzatan İzlandalıya baş işaretiyle teşekkür etti. "Açıklamalarla geçireceğimiz her dakika bir insanın ölmesine neden olabilir. Tanrı aşkına, amiral, Hava Kuvvetleriyle ilişki kurun ve sağlık ekiplerinin helikopterlere binmesini ve bir hava kazası kurbanlarına yardım etmek için gerekli gereçleri almalarını sağlayın. Bu hazırlık sırasında ben size ayrıntıları anlatırım."

Sandecker, "Anlaşıldı," dedi zaman geçirmeden. "Sen ayrılma."

Pitt kendi kendine başını sallayarak anladığını belirtti. Zamanında yetişme umudu doğmuştu, Omzunda bir el hissederek o yana döndü ve sıcak gözlerle bakan İzlandalıya gülümsedi. "Kaba bir konuk oldum, galiba," dedi yavaşça. "Ne kendimi tanıttım, ne de beni kurtardığınız için size teşekkür ettim."

Yaşlı adam elini uzattı. "Adım Golfur Andursson," dedi. "Rarfur nehrinin başkılavuzuyum."

Pitt, Andursson'un elini sıkarken kendini tanıttı ve sordu.

“Başkılavuz mu?”

"Evet, burada kılavuzlar aynı zamanda bekçilik de yaparlar. Hem balıkçılara kılavuzluk ederiz, hem de nehirin ekolojisini kollarız. Sizin ülkenizdeki çevre koruyucuları gibi, iç suları ve doğal kaynakları gözetiriz. "

Çok yalnız olmalısınız... Pitt göğsünden gelen büyük bir acıyla sözlerini kesmek zorunda kaldı. Kendinden geçmek üzereyken masanın köşesine yapıştı.

Andursson, "Haydi," dedi. "Bırakın da yaralarınıza bir bakayım."

Pitt, "Olmaz," dedi kesinlikle. "Telsizin başında kalmalıyım. Bu iskemleden bir yere ayrılmam."

Andursson duraksadı. Sonra başını iki yana sallayıp hiçbir şey söylemedi. Odadan çıktı, iki dakika sonra elinde bir ilkyardım çantası ve bir şişeyle geri geldi. "Şanslısınız," dedi gülerek. "Burada balık tutan yurttaşlarınızdan biri bunu bana bıraktı." Elindeki şişeyi övünçle gösterdiğinde, Pitt viski şişesinin daha açılmamış olduğunu gördü.

Pitt şişeden dördüncü yudumunu aldığı, nehir bekçisi de göğsündeki sarma işlemini bitirdiği sırada çatırdayan telsiz hoparlöründen Sandecker'in sesi duyuldu.

Binbaşı Pitt, beni duyuyor musun?

Pitt hemen mikrofona atılıp verici düğmesine bastı. "Ben Pitt, sizi duyuyorum, amiral."

"Sağlık ekibi Keflavik'te toplanıyor, İzlandalı sivillerden oluşan bir arama kurtarma takımı da var. Ben telsiz başında kalıp çalışmalarında eşgüdüm sağlayacağım. Kısa bir süre sustu. “Buradakileri çok meraklandırdın. Keflavik'e ne ticari, ne de askeri uçak kaybı bildirilmemiş."

Rondheim çok sağlam oynuyor, diye aklından geçirdi Pitt. Konuklarının kaybolduğunu bildirmek için acele etmiyordu, serseri. Pitt derin bir soluk çektikten sonra viskisinden iri bir yudum daha aldı.

“Bildirmek için daha zamanları var.”

Sandecker'in sesinden tek bir şey anlamamış olduğu belliydi.

“Anlaşılmadı. Lütfen yinele.”

"Bana inanın, amiral. Herkesin aklını kurcalayan soruların onda birini bile yanıtlayamam şu anda... özellikle telsizde, yine söylüyorum, özellikle telsizde. "

Pitt çukurda bekleşen ünlü adamların adlarını daha en azından bir otuz altı saat haber servislerinden gizli tutmayı uygun gördü. Bu zaman içinde Kelly, Rondheim ve Herman Limited, gerekli uyarıyı alıp, yeraltına kaçamadan durdurulabilirdi. Amiral çok akıllı davrandı. Pitt'in gizlilik için yaptığı üstü kapalı uyarıyı hemen anlamıştı.

"Mesajın anlaşıldı. Konumunu söyleyebilir misin? Ters koordinat haritanı kullan. "

“Üzgünüm, böyle bir şeyi hiç duyma...”

Sandecker, "Saçmalama!" diye kükredi. "Sana ne diyorsam onu yap."

Sandecker'in sözleri yorgun kafasında bir anlam kazanıncaya dek Pitt otuz saniye kadar boş boş mikrofona bakakaldı. Amiral hiçbir şey açığa vurmaksızın, sorduğu soruların tersini yanıtlayarak anlaşmayı öneriyordu. Sandecker'in yaptığı sözcük oyununda geri kaldığı için kendi kendine sövdü.

Pitt mikrofonun düğmesini kapatıp Andursson'a döndü. "En yakın kasaba ne yönde ve ne kadar uzaklıkta?"

Andursson pencereden dışarısını gösterdi. "Sodafoss... yaklaşık elli kilometre güneyinde bulunuyoruz."

Pitt, İzlandalının verdiği sayıya yürüyerek aştığı uzaklığı da ekledi. "Uçak Sodafoss'un yaklaşık seksen kilometre kuzeyine düştü. Bir kez daha söylüyorum, Sodafoss'un seksen kilometre kuzeyine?"

“Uçak sivil mi, askeri mi?”

“Askeri.”

“Kaç kişi kurtuldu?”

“Kesin söyleyemem, ama iki ya da dört.”

Pitt, Amiral'in toplam sayının yirmi dört olduğunu anlaması için dua etti. Kurnaz, yaşlı denizci onu yanıltmadı.

"Umarım yarın bu saate dek onları sağ salim kurtarmış oluruz. Sandecker yirmi dört saati dolaylı olarak söyleyince, yirmi dört sayısının anlaşıldığı kesinleşmişti. Amiral bir süre sustuktan sonra endişe dolu bir sesle sordu. "Miss

Royal da seninle mi?"

“Evet.”

Sandecker hemen karşılık vermedi. Pitt yaşlı adamın renginin solduğunu görür gibi oldu. "Peki, sana hiç sorun çıkardı mı?"

Pitt karşılık vermeden, en uygun sözcükleri bir arada kullanabilmek için düşündü, "Kadınları bilirsiniz, amiral, her zaman bir şeyden yakınırlar. Önce ayak bileklerinde kuruntu bir ağrıdan söz ediyordu, şimdi de soğuktan ölüyorum, diyor. Biraz acele edip bir an önce yakamı bu kadının ellerinden kurtarırsanız çok sevineceğim."

"Bu isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağım. Telsizin başından ayrılma."

Pitt kendi kendine homurdandı. Bu iş gereğinden çok zaman almaya başlamıştı, geçen her dakika yeri doldurulamayacak denli değerliydi. Saatine baktı. Tam bir olmuş, çukurdan çıkalı yedi saat geçmişti. İçine bir ürperti gelerek şişeden bir yudum daha aldı.

Telsiz çıtırdadı. "Binbaşı Pitt."

“Buradayım, amiral.”

"Burada bir sorun çıktı. Adadaki tüm helikopterler arızalı. Sağlık ekibini paraşütle indirmek zorundayız. "

"Anlamıyor musunuz? Helikopter kullanılması zorunlu. Kurtulanların iple yukarı çekilmesi gerekiyor. Ve hepsinden önemlisi, amiral, aramayı benim yönetmem gerekli... tekrar ediyorum, aramayı benim yönetmem gerekli. Sizin arama ekibi günlerce uğraşsa bulamayabilir. "

Pitt telsizin öbür ucundaki sıkıntı havasını sezebiliyordu. Sandecker'in yanıt vermesi epey sürdü. Sonra konuştuğundaysa sesi yorgun ve yenikti.

"Söylediklerinin yapılması olanaksız. Adada yedi tane helikopter var. Üçü Hava Kuvvetlerinin, dördü de İzlanda arama kurtarma birliğinin. Tümü de arızalı olduğu için kalkış yapmaları olanaksız. "

Sandecker sustu, sonra ağır ağır devam etti. "Belki uzak bir olasılık fakat bizimkiler, gerekse buradaki yetkililer, sabotaj kokusu alıyorlar."

Hay Allah! Pitt kanının donduğunu hissetti. 'Her ayrıntı.' Bu söz yeniden aklına gelip iliklerini dondurdu. Kelly'nin bilgisayarları kurtarma umuduna karşı çok yüksek bir duvar örmüşlerdi. Rondheim'ın usta kiralık katilleriyse her emri

harfi harfine uygulamışlardı.

Sandecker, "Bulunduğun yerde hafif bir uçağın inebileceği yeterince düz bir alan var mı?" diye umutla sordu. "Eğer varsa, paraşütle kurtarma ekibini sen yönetebilirsin."

Pitt, "Küçük bir uçak inebilir," dedi. "Bir futbol alanı büyüklüğünde bir çayır var burada."

Dışarda, yusyuvarlak bir portakal gibi parlamakta olan güneş Pitt fark etmeden hızla kara bulutlar arasında kayboluyordu. Az sonra ürperten bir rüzgâr eserek çayırlardaki otların bükülmesine yol açtı. Pitt, Andursson'un omzuna koyduğu eli ve azalan aydınlığı aynı anda fark etti.

Andursson, "Kuzeyden fırtına geliyor," dedi. "Bir saate kadar kar yağar."

Pitt iskemlesini arkaya fırlatıp hemen pencereye koştu. Camdan dışarı bakarken gördüklerine inanamayacak gibiydi. Umutsuzluk içinde yumruğunu duvara gömdü. "Tanrım, bu kadarı fazla!" diye inledi. "Sağlık ekibinin kar fırtınasında paraşütle atlamaları intihar olur."

Andursson, "O çalkantı içinde küçük bir uçağın uçabileceğini de hiç sanmıyorum," dedi. "Buna benzer birçok kuzey fırtınası gördüm, nasıl olduklarını da bilirim. Bu gelen bayağı kötü."

Pitt sarhoş gibi yeniden telsizin başına gidip iskemleye çöktü.

Yarıklarla dolu şiş yüzünü elleri arasına alıp, "Tanrı kurtarsın onları.

Artık yapacak bir şey yok. Umutsuz."

Telsizde Sandecker'in sesi duyuldu fakat Pitt hiçbir şey işitecek durumda değildi. "Konumunu ver, binbaşı. Kesin konumunu."

Andursson, Pitt'in üzerinden eğilip mikrofonu aldı. "Bir dakika Amiral Sandecker," dedi. "Lütfen ayrılmayın."

Pitt'in sağ elini avuçları arasına alıp güçle sıktı. "Binbaşı Pitt, aklınızı başınıza toplayın." Duygulu gözlerle baktı. "Ölüm kördüğümü taş gibi dolanmış olsa bile pamuk ipliğini tanıyan birisi onu çözebilir."

Pitt ağır ağır başını kaldırıp Andursson'un gözlerine baktı. Galiba yine bir ozanla karşı karşıyayım.

Andursson utana sıkıla başıyla onayladı.

Pitt, "Bu hafta benim ozan haftam oldu," diyerek derin bir iç çekti. Sonra da

yavaşça kendi kendine sövdü. Gereksiz konuşmalarla ve acımalarla boşuna zaman harcamıştı. Ona yaşamlarını bağlamış olan insanlara ulaşabilmesi için bir plan, bir gereç olmalıydı. Bilgisayarlar da hata yapar, diye düşündü. O soğuk elektronik canavarların yanılması, çok küçük de olsa, yine de bir olasılıktı. Yapılarında ne bir duygu, ne bir özlem vardı.

Özlem, diye yüksek sesle bağırdı Pitt ve bu sözcüğü her hecesini vurgulayarak yineledi. Andursson tuhaf tuhaf baktı. "Anlamadım?"

Pitt, "Birazdan görürsün," dedi. "Şiirsel kördüğümü çözmek için ince pamuk ipliği arayacak değilim. O düğümü palayla keseceğim."

Yaşlı adam artık iyice şaşırmıştı. "Pala mı?"

“Evet, pervane palası. Hem de üç tanesiyle.”

BÖLÜM 18

Dünyada herkesin durup da hayran hayran bakacağı bazı şeyler vardı, fakat Pitt için ne uzaya fırlatılan bir roket, ne de ses hızını iki kat aşan iğne burunlu süpersonik jetler, o eski üç motorlu Ford kadar güzel görünebilirdi. Teneke Kaz' adıyla bilinen uçak, dev kara bulutların arasından süzülerek inişe geçti ve çiftlik evinin altmış metre ötesinde yere indi.

Pitt, Andursson'a döndü. "Hoşçakal, Golfur. Yaptıkların için çok teşekkür ederim... hepimiz için yaptıklarına."

Golfur Andursson, Pitt'in elini sıktı. "Asıl teşekkür etmesi gereken benim, binbaşı. Bu sayede benim de insanlığa bir yardımım oldu. Tanrı sizinle olsun."

Kaburgaları izin vermediğinden, Pitt koşamadı fakat uçağa olan uzaklığı otuz saniyeden kısa zamanda aştı. Aracın sağ yanına vardığı anda kapısı açıldı ve içerden uzanan eller onu pilot kabinine çekti.

“Binbaşı Pitt siz misiniz?”

Pitt karşısındaki boğa gibi güçlü, uzun favorileri olan adamın yüzüne baktı. "Evet, benim."

"Bu kükreyen hurdaya hoş geldiniz, binbaşı. Kurtarma işinde bu uçak fosili kullanmak fena fikir değil doğrusu. Elini uzattı. "

“Ben Yüzbaşı Benn Hull.”

Pitt adamın dev gibi pençesini sıktı. "Kar başlamadan yola çıksak iyi olur."

Hull, "Haklısınız," dedi. "Burada boşu boşuna oyalanıp park parası vermeyelim." Hull, Pitt'in yüzündeki yaraların korkunçluğuna şaşırdıysa da hiç belli etmedi. "Bu yolculuk için yardımcı pilot almadım, koltuğu sizin için ayırdım, binbaşı. Enkazı bulmak için ön balkonda oturmak isteyeceğinizi varsaydım."

"Konuşmamızı bitirmeden önce, Amiral Sandecker'den birkaç parça bir şey... "

"Biliyor musunuz, binbaşı, o yaşlı deniz kurdu yaman bir herif. İstedikleriniz uçağa yükleninceye dek yapmadığını bırakmadı. Parkasının içinden bir paket

çıkarıp Pitt'e uzatırken merakla bir kaşını kaldırdı. "Böyle bir zamanda bir şişe Rus votkasıyla bir kutu puroyu neden istediniz, bir türlü aklım almıyor!"

Pitt, "Bir iki dostum için," dedi gülerek. Dönüp uçağın önüne doğru yöneldi. Kabin döşemesine kurulmuş oturan on kadar adam vardı. Hepsi de kutup koşullarına göre giyinmiş, güvenli ve kararlı bakışları olan adamlardı. Sualtına dalma, paraşütle atlama ve bunlara benzer zorlu koşullarda acil sağlık yardımı ulaştıracak nitelikte eğitim görmüşlerdi. Adamları görür görmez Pitt'in içine güven doldu.

Yeniden pilot kabinine döndüğünde yıpranmış pilot koltuğuna bıraktı kendini. Güvenlik kemerini iyice bağladıktan sonra başını çevirdi ve yanında gülerek kendisine bakmakta olan Çavuş Sam Cashman'ın yüzüyle karşılaştı. "N'aber, binbaşım?"

Sonra Cashman'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, yüzünüzü kim çiğnedi öyle?"

Bir gün seninle bir iki kadeh atarız, o zaman anlatırım. Pitt gösterge paneline şöyle bir göz atıp eski model göstergeleri anımsamaya çalıştı. "Doğrusu, pilot olarak seni..."

"Bir uçuş subayı yerine bir çavuş gördüğünüze şaşırdınız, değil mi? diye tamamladı. Cashman. “Başka seçeneğiniz yoktu, binbaşım. Bu hurda otobüsle uçmak isteyen benden başka kimse çıkmadı koca adada. Ama ne alet, değil mi? Bir dolarlık banknot üzerine inip kalkar da, bir de paranın üstünü verir adama."

"Pekâlâ, çavuş. Kumanda sende. Haydi şimdi, şu kuşu yerden kaldıralım. Ben sana güneye sapmanı söyleyinceye dek batıdan git ve ırmağı izle. "

Cashman başını salladı. Ustaca 'Teneke Kaz'ı yüz seksen derece döndürüp çayırın uzak köşesine ve rüzgâra karşı çevirdi. Sonra kumanda kolunu iterek yüz metre ötedeki çite doğru sürmeye başladı.

Golfur Andursson'un evi önünden geçerken uçağın kuyruğu hâlâ yere değiyordu. Pitt, acaba 1927 yılında Charles Lindbergh 'Spirit of St. Louis' adlı uçağını Roosvelth Havaalanının çamurlu pistinden kaldırırken neler hissetmişti, diye düşündü.

Helikopter ya da iki kişilik hafif araçlar dışında hiçbir uçağın bu denli kısa mesafede havalanabileceğini sanmıyordu. Cashman'a kaçamak bir bakış attığında, adamın son derece telaşsız ve rahat olduğunu fark etti. Cashman hafif hafif ıslık çalıyordu, fakat motorların gürültüsünde Pitt ezgiyi çıkaramadı.

Hiç kuşku yok, diye düşündü Pitt. Cashman'a neresinden bakılsa kolaylıkla bir uçağı yönetebilecek gibiydi, özellikle bu uçağı. Çayır düzlüğünün üçte ikisini bitirdikten sonra, Cashman yavaşça lövyeyi öne iterek tekerleğinin bir metre kadar yükseğe kalkmasını sağladı. Sonra lövyeyi hafifçe çekti ve uçak yerden kesildi. Çite on beş metre kala Pitt'in dehşet dolu bakışları arasında, üç motorlu uçağı sertçe yere oturttu. Pitt'in dehşeti büyük bir şaşkınlığa dönüşürken, aynı anda Cashman lövyeyi göğsüne kadar çekti ve kelimenin tam anlamıyla uçağı çitin üzerinden engel atlar gibi sıçrattı.

Pitt, "Bu numarayı nereden öğrendin sen yahu?" derken derin bir soluk verdi. Bu arada Cashman'ın ıslıkla ne çaldığını fark etmişti: Eski bir film müziği olan, 'Uçan makinenin harika adamları'. Cashman, "Oklahoma'da uçakla ilaçlama işinde çalıştım," dedi.

Nasıl oldu da Hava Kuvvetlerinde makinistlik yapıyorsun? "Bir gün uçarken kullandığım hurda makine bir arıza yaptı. Bir çiftçinin otlağını darmadağın edip en besili ineğini parçaladım. Bunun üzerine orada yaşayan ne kadar çiftçi varsa tümü beni mahkemeye verdi. Beş param kalmayınca da pilimi pırtımı toplayıp askere yazıldım. "

Pitt elli metre altında uzayan nehire bakarken gülmekten kendini alamadı. Yüksekten bakınca, Andursson'un kendisini bulduğu tümseği kolayca gördü. Bunun yanısıra, hiç ummadığı bir şey daha görmüştü. Güneye doğru uzayan düzgün bir çizgi fark etti. Küçük yan penceresini açarak bir daha baktı. Açık yeşil renkli otların üstünde koyu yeşil bir çizgi... Yumuşak bitki örtüsüne gömülen ayak izleri, karayollarında bulunan beyaz çizgiler gibi kolayca farkedilebiliyordu.

Pitt, Cashman'a işaret etti. "Güneye doğru. Aşağıdaki koyu renk izi güneye doğru izle."

Cashman uçağı yana yatırarak penceresinden ize baktı.

Sonra başıyla anladığını belirtip uçağı güneye doğru çevirdi. On beş dakika yol aldıktan sonra, Pitt'in nasıl bu denli düzgün yürümüş olduğuna şaşıp kalmıştı. Zeminin engebeli olduğu birkaç yer dışında Pitt'in bıraktığı iz çekül çizgisi gibi dümdüzdü. On beş dakika, antika uçağın Pitt'in saatlerce yürüyerek aştığı uzaklığı geçmesine yetmişti.

Pitt, "Tamam, gördüm," diye bağırdı. "İşte izlerim şu çatlak gibi görünen çöküntünün başında bitiyor."

Nereye inmemi istersiniz, binbaşım?

"Çukurun çıkışına paralel bir yere. Doğudan batıya yüz elli metre uzunluğunda bir düzlük var. "

Gökyüzü yaklaşan kar bulutlarıyla iyice kararmaya başlamıştı. Cashman iniş hazırlığına geçerken ilk kar taneleri ön cama çarparak eridi. Böylece Pitt ucu ucuna da olsa girdiği yarışı kazanmış oluyordu.

Engebeli zemin ve zorlu rüzgâr koşullarına karşın Cashman çok rahat bir iniş yaptı. Çok güzel bir zamanlama yaparak uçağın çukurun çıkışına on metre uzakta durmasını sağladı.

Daha tekerlekler tam durmadan Pitt uçaktan fırlayıp çukurun dibine doğru inmeye başlamıştı. Hull'un adamları geride kalıp gerekli malzemeyi çıkararak yere dizmeye başladılar. Sağlık ekibinden iki kişi halatları çözüp yaralıları çıkarmak için çukurun dibine doğru saldılar. Pitt bunları izleyecek durumda değildi. Tek bir isteği vardı: Bu cehennem çukurunun dibine inen ilk kişi olmak.

İndiği noktada Lillie yatıyordu, başı Tidi'nin kucağında. Kız Lillie'ye Pitt'in işitemediği bir şeyler fısıldıyor, gülümsemeye çalışıyordu. Pitt arkasından yaklaşıp Tidi'nin ıslak saçına hafifçe dokundu.

Bakıyorum, bayağı sıkı bir dostluk kurmuşsunuz.

Tıdi hemen döndü ve büyülenmiş gibi tepesinde dikilen adama baktı. "Tanrım, demek döndün." Uzanıp Pitt'in elini tuttu.

"Bir uçak sesi duyar gibi olmuştum. Tanrım, bu harika bir şey, döndün. "

Evet. Pitt hafifçe gülümsedi ve başıyla Lillie'yi gösterdi.

“Durumu nasıl?”

“Bilmiyorum,” dedi Tidi yorgun yorgun. "Hiç bilemiyorum. Yarım saat kadar önce kendinden geçti."

Pitt diz çöküp Lillie'nin soluğunu dinledi. Ağır fakat düzenliydi.

"İyileşecek. Bu adamda mangal gibi yürek var. Ama asıl sorun, acaba bir daha yürüyebilecek mi? "

Tidi yüzünü Pitt'in eline bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, içinde biriken şok, acı ve kurtulma sevinci gözyaşlarıyla boşalıyordu. Yüzbaşı Hull yanlarına geldiğinde Pitt hâlâ küçük bir kızı avutur gibi Tidi'yi tutuyor, saçlarını okşuyordu.

Pitt, "Önce kızı alın," dedi. "Ayak bilekleri kırık."

"Adamlarım yukarda ilkyardım çadırı kurdular. Bir de soba var içinde. İzlanda aramakurtarma ekibi gelip Reykjavik'e götürünceye dek orada rahat rahat kalabilir. Hull gözlerini ovuşturdu. "Arazi araçları radyo sinyallerimizi aldılar, birazdan burada olurlar."

Kızı uçağa alamaz mısınız?

Hull 'hayır' anlamında başını salladı. "Üzgünüm, binbaşım. Bu eski üç motorlu uçakla bir keresinde ancak sekiz sedye taşıyabiliriz. Korkarım, ilk seferimizi en kötü durumda olanlarla yapmak zorundayız. Kadınların sona bırakıldığı ilk olay bu olacak galiba." Başıyla Lillie'yi gösterdi. "Bunun durumu nasıl?"

“Omuzları ve kalça kemiği kırık.”

Hull'un adamlarından ikisi ellerinde alüminyum bir sedyeyle yanlarına geldiler. "Önce adamı alın. Aman dikkat edin. Yarası ağır."

Sağlık görevlileri Lillie'nin hareketsiz gövdesini özenle sedyeye yerleştirip tırmanış için gerekli güvenlik önlemlerini aldılar.

Pitt görevlilerin düzenli ve hızlı çalışmalarını beğeniyle izledi.

Tam üç dakika geçmeden Hull, Tidi'yi almak için geldi.

Tamam, binbaşım. Küçük hanımı alabiliriz.

"Onu dikkatli taşıyın, yüzbaşım. Kendisi Amiral Sandecker'in özel sekreteridir. "

Hiçbir şey Hull'ı uzun süre şaşırtacağa benzemiyordu.

Gözleri kısa bir an şaşkınlık gösterdi. "Bak sen şu işe," dedi. "O zaman küçükhanımı kendim çıkarayım."

Hull, Tidi'yi dev gibi kolları arasına alıp kurtarma koltuğuna kadar taşıdı. Sonra da sözünü tutup koltuk yukarı çekilirken kendisi de onunla birlikte tırmandı. Tidi'yi sıcak çadırın içine yerleştirdikten sonra yeniden işinin başına döndü.

Pitt kolunun altındaki paketi eline alıp çukurun dip kısımlarına doğru yavaş yavaş yürüdü. Az sonra Rus diplomatının yanındaydı. "Bay Tamareztov, nasılsınız bakalım?"

Biz Ruslar soğuktan yakınmayız, Binbaşı Pitt. Göğsünde toplanmış karları avucuna aldı. "Bütün mevsim karlı olmazsa, Moskova, Moskova'ya benzemez zaten. Bir Arap için çöl kumu neyse, kar da benim için öyledir, varlığımın bir parçası."

“Acı duyuyor musunuz?”

“Eski bir Bolşevik acı duyduğunu söylemez hiçbir zaman.”

Pitt, "Yazık," dedi.

Yazık mı? diye yineledi Tamareztov. Kuşkulu kuşkulu

Pitt'e baktı.

"Evet, başağrısı, sindirim bozukluğu, saman nezlesi daha bir sürü derde deva bir şey verecektim size. "

Yine bir Yankee şakası mı, binbaşım?

Pitt gülümser gibi oldu. "Yankee taşlaması," dedi. "Bu da başka ülke insanlarının bizi yanlış anlamalarının başlıca nedenidir. Yaklaşık her Amerikalıda ciddi olayları alaya alma eğilimi vardır." Tamareztov'un yanı başına diz çöküp votka şişesini gösterdi. "Örneğin, işte size içki dükkânına yaptığım küçük gezinin ürünü."

Tamareztov inanamayan gözlerle baktı.

Pitt, "Söz verildi mi, yapılmalı," dedi ve Rus diplomatın başını koluna dayayarak votka şişesini adamın hırpalanmış dudaklarına götürdü.

Pitt usul usul çekinceye dek Tamareztov şişenin dörtte birini bitirmişti. Başını sallayıp teşekkür anlamında bir şeyler mırıldandı. "Sovyet ürünü, ev yapımı. Nasıl oldu da bunu bulabildiniz, binbaşı?"

Pitt şişeyi Tamareztov'un koltukaltına sıkıştırdı. "Satılıyordu," dedi. Sonra ayrılmak üzere ayağa kalktı.

“Binbaşı Pitt.”

“Evet?”

Tamareztov, "Sağolun," dedi yalnızca.

Pitt onu bulduğunda üstü bembeyaz olmuş, boş gözlerle bulutlara bakıyordu. Yüzünde sakin ve soylu bir anlam vardı, sanki hiçbir acı duymamış, son anında bile dolgun ve mutluymuş gibi. Bir sağlık görevlisi başına eğilmiş yokluyordu.

Pitt, "Kalp mi?" diye sesini kısarak sordu, sanki uyandırmaktan çekiniyormuşçasına.

Yaşına bakılırsa en akla yatkın neden odur, efendim. Görevli arkasına dönüp Hull'a baktı. "Onu çıkaralım mı, yüzbaşı?"

Hull, "Şimdilik bırakalım," dedi. "Görevimiz önce sağ olanları kurtarmak. Bu adam ölmüş. Her an diğerlerinden biri de onun yanına katılabilir, bu nedenle tüm dikkatimizi yaşayanlara vermeliyiz."

Pitt, "Tabii, haklısın, yüzbaşım," dedi yorgunlukla. "Bildiğiniz gibi yapın."

Hull'ın ses tonu yumuşadı. "Bu adamı tanıyor muydunuz, binbaşım?"

“Daha iyi tanımış olmak isterdim. Adı Sam Kelly'dir.”

Bu ad, Hull için tabii hiçbir anlama gelmiyordu. "Aslında bir an önce sizi yukarı çıkarmamız gerek, binbaşım. Sizin de durumunuz pek iç açıcı değil."

Yok, ben burada Sam'la kalayım. Pitt uzanıp Kelly'nin gözlerini son kez olarak kapadı ve kırışmış yüzünde biriken kar tanelerini silkeledi. Sonra kutudan Sandecker'in markası olarak tanıdığı bir puro çıkarıp Kelly'nin göğüs cebine yerleştirdi.

Hull bir şeyler söylemek ister gibi bir dakika kadar kıpırdamadan durdu kaldı. Tam bir şey diyecekken caydı ve anlayış içinde başını sallaya sallaya uzaklaştı, işinin başına döndü.

***

Sandecker dosyayı kapatıp masanın üstüne bıraktı ve sanki yerinden fırlayacakmış gibi öne doğru uzandı. "Benim iznimi istiyorsan, yanıtım kesin, değişmez bir 'hayır'dır."

"Beni zor durumda bırakıyorsunuz, amiral." Bu sözler Sandecker'in karşısında oturan kısa boylu, neredeyse oturduğu koltuk kadar eni olan adamdan gelmişti. Siyah takım giysisi, beyaz bir gömlek giymiş, siyah ipek boyunbağı takmıştı, ikide bir farkında olmadan saçsız başında sanki bir zamanlar varolan saçlarını arıyormuş gibi elini dolaştırıyordu. Sandecker'in ateş saçan bakışları karşısında gözünü bile kırpmamıştı. "Bu konuda bir anlaşmazlık çıkmayacağını ummuştum. Ama madem uzlaşmakta zorluk çıkıyor, o zaman size şunu bildireyim ki, benim burada bulunmam salt nezaket gereğidir. Binbaşı Pitt'in yeni bir göreve atanması emri zaten elimde."

Sandecker, "Kimin emri bu?" diye sordu.

Savunma Bakanının imzasıyla, dedi adam.

Sandecker, "Yazılı emri bana göstermenizde bir sakınca var mı?" dedi. Son kozunu oynadığının farkındaydı.

Nasıl isterseniz. Çantasından birtakım kâğıtlar çıkarıp Sandecker'e uzattı.

Amiral ses çıkarmadan emri okudu. Sonra bilmiş bilmiş gülümsedi. "Zaten elimden bir şey gelmezmiş, değil mi?"

Gerçekten de öyle.

Sandecker elindeki kâğıtlara bir kez daha göz attıktan sonra başını salladı. "Ama çok şey istiyorsunuz... çok fazla."

"Böyle işlerden hoşlandığımı söyleyemem, ama zaman yitirecek durumda değiliz. Herman Limited'in giriştiği bu çocukça oyun, uygulanabilir olmaktan çok uzak. İyiniyetli bir şey gibi göründüğünü itiraf ederim. Dünyayı kurtarıp bir cennete çevirmek filan. Kim bilir, belki de F. James Kelly bu işin nasıl yapılacağını da biliyordur. Ama şu anda, otuz kişiyi öldürmüş bulunan bir manyaklar çetesinin başı durumundadır. Ve on saat sonra iki devlet başkanını öldürmeyi tasarlıyorlar. Bizim çizdiğimiz yol bir tek olguya dayanıyor: Onu durdurmak. Bu iş için de, Kelly'nin kiralık katillerini tanıyabilecek, fizik yeterliliği olan tek insan Binbaşı Pitt'dir. "

Sandecker elindeki kâğıtları masanın üstüne fırlattı. "Fizik yeterliği diyorsunuz. En küçük bir duygu izi olmayan donuk sözcükler." Koltuğundan kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı.

"Oğlum gibi gördüğüm bir insanı, neredeyse ölecek gibi hırpalandıktan sonra hastane yatağından kaldırıp, altı bin mil uzakta bir yerde, kanlı katillerin peşine düşsün diye emir vermemi istiyorsunuz. Sandecker başını salladı. “Etten kemikten yapılmış bir insandan neler beklediğinizin yarısının bile farkında değilsiniz. Bir insanın yiğitliğinin de bir sınırı vardır. Dirk şu ana dek kendisinden beklenenin çok fazlasını yaptı bile."

"O denli hırpalandıktan sonra cesaretin azalacağını kabul ederim. Binbaşının insan aklının alamayacağı denli çok şey yaptığı da kabul. Tanrı bilir, acaba benim adamlarımdan kaçı o kurtarma operasyonunu üstlenebilirdi. "

Sandecker, "Belki de bu tartışmayı boşuna sürdürüyoruz," dedi. "Belki Pitt hastaneden çıkacak durumda değildir."

Korkarım bu endişeniz, daha doğrusu umudunuz yersiz.

Saçsız adam kahverengi kapaklı bir dosyanın içini karıştırdı. "Burada binbaşıyı korumakla görevli ajanlarımdan alınmış bazı bilgiler var." Sustu ve dosyada yazılanları okuduktan sonra devam etti. "Bedensel durumu çok iyi, boğa gibi bir yapısı var, hemşirelerle arası çok iyi. On dört saat dinlenme, çok özenli bakım, büyük miktarda vitamin desteği, İzlanda'nın en iyi doktorlarınca uygulanan kas tedavisi... Kendisine dikiş atıldı, masaj yapıldı ve sargılandı.

Gövdesindeki en büyük hasar kaburgalarındaki kırıklardı fakat bunlar da tehlikeli görülmüyor. Ayrıntılara girmeyim, ama epey hırpalanmış. Ancak tabuta girecek durumda bile olsa, yine de bu iş için onu alırdım."

Sandecker'in yüzü soğuk ve ifadesizdi. Büyükelçilik sekreterlerinden biri kapı aralığından uzanınca o yana dönüp baktı.

Binbaşı Pitt geldi, efendim.

Sandecker karşısındaki şişman adama baktı. Sesi şaşkınlık doluydu. "Seni kerata, Pitt'in bu işi istediğini başından beri biliyordum."

Şişman adam omuz silkip bir şey söylemedi.

Sandecker oturduğu yerde gerildiğini hissetti. Şişman adamın gözlerine nefretle baktı. "Peki, söyleyin gelsin."

Pitt içeri girdikten sonra kapıyı kapadı. Tutuk adımlarla yürüyerek boş gördüğü bir kanapeye geldi ve yumuşak minderlerin üstüne ağır ağır oturdu. Göz yerlerindeki çizgiler, burnu ve bir avuç siyah saçın göründüğü kısım dışında tüm yüzü ve başı bembeyaz sargılar içindeydi. Sandecker sargıların içinde bir şeyler görmek ister gibi baktı. Pitt'in koyu yeşil gözleri diriydi.

Sandecker masasının başına geçip oturdu ve ellerini başının arkasında kenetledi. "Hastanedeki doktorların senin nerede olduğunu biliyorlar mı?"

Pitt gülümsedi. "Sanırım yarım saat sonra merak etmeye başlarlar."

Sandecker başıyla şişman adamı göstererek, "Sanırım bu bayla tanışmışsındır," dedi.

Pitt, "Telefonda görüşmüştük," dedi. "Ama daha tanıştırılmadık, en azından adımızla sanımızla."

Şişman adam oturduğu yerden kalkıp Pitt'e elini uzattı. Kippmann, Dean Kippmann.

Pitt adamın elini tuttu. Görünüşü aldatıcıydı. Adamın el sıkışında hantallık ya da güçsüzlük belirtisi yoktu. "Dean Kippmann, ha?" diye yineledi Pitt. "Ulusal Haberalma Örgütü başkanı. Büyüklerle aynı takımda oynamak bambaşka oluyor."

Kippmann, "Yardımlarınızı hiç unutmayacağız," dedi içtenlikle. "Küçük bir hava yolculuğuna ne dersiniz?"

"İzlanda'dan sonra birazcık Güney Amerika güneşi hiç de fena olmaz. "

Güneş payınızı bol bol alacaksınız. Kippmann elini çıplak başında gezdirdi. "Özellikle Güney California güneşinden."

“Güney California?”

“Bu öğleden sonra saat dörtte.”

“Bu öğleden sonra saat dörtte mi?”

“Disneyland'da.”

“Disneyland'da mı?”

Sandecker sabırla araya girdi. "Gideceğin yerin düşündüğün gibi olmadığını biliyorum ama bu yankılama oyununa da bir son ver artık."

“Özür dilerim, efendim, ama bunların hiçbiri hesapta yoktu.”

Kippmann, "Bir saat öncesine dek biz de aynı şeyleri söylüyorduk," dedi.

Pitt, "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Anlatayım. Kippmann dibi yok gibi görünen çantasından birkaç kâğıt daha çıkararak kısaca inceledi. "Sizden ve konuşabilecek durumda olan diğer kurtulanlardan yeni bilgiler edininceye dek, Herman Limited'in amaçları hakkında varsayımlara dayanan şeyler biliyorduk. Varlığından haberimiz vardı, ne işler çevirdiklerini de az çok öğrenmiştik ama kesin amaçları, örgütün beyni ve bu operasyon için kimlerin para verdiği bilinmiyordu..."

Pitt çekine çekine araya girdi. "Ama ipucunuz vardı. Dr. Hunnewell'den kuşkulanıyordunuz."

"Bunu daha önceden bilmediğinize seviniyorum, binbaşı. Evet, CIA, Dr. Hunnewell'in peşindeydi. Kesin bir kanıtımız yoktu, tabii. İşte bu nedenle bir düzmece kuruldu, bizi örgütün başındaki adamlara götürebilir umuduyla. "

Tanrım, demek bir düzmeceydi hepsi. Bu haber Pitt için kolay yutulur lokma olmamıştı. "O buzdağının üstündeki her sahne bir düzmeceydi, demek?"

"Evet, Hunnewell, Fyrie Limited'in denizaltı sondasıyla ilgili her sorunu çözüp, kendi ülkesinde geliştirilmekte olan sonda için hiçbir yardım önermeyince dikkatimizi çekmişti. "

Pitt, "O zaman, Lax'ın buzdağına gömülmesi de bir kandırmacaydı," dedi. "Yem olarak kullandınız. Amiral onun yardımını isteyince, Hunnewell'in bu işde soruşturmacı olarak ileriye atılacağından kuşkunuz yoktu. Hunnewell de şansına inanamamıştır herhalde. Hemen gönüllü oldu tabii, ama eski dostu Kirstjan

Fyrie'nin başına ne geldiğini öğrenmek için değildi. Bunu zaten tahmin edebiliyordu. Hunnewell'i oraya çeken, buzlar içine gömülmüş bir gemi görmek merakı da değildi. Onun asıl istediği, değerli denizaltı sondasına ne olduğunu öğrenmekti."

Bu da doğru, binbaşı. Kippmann birkaç fotoğraf çıkarıp

Pitt'e uzattı. "Bu fotoğraflar tam üç hafta boyunca Lax'ı gözetleyen bir denizaltıda çekildi. Geminin personeli iyice belli oluyor."

Pitt duymazlıktan gelerek asık bir yüzle Sandecker'e baktı.

"Sonunda gerçeği öğrendik. Demek Lax arama ekibi tarafından bulunmuş, yanıp kül oluncaya dek izlenmişti. "

Sandecker omuz silkti. "Bay Kippmann bu küçük gerçeği bana daha dün gece söyledi." Yüzündeki gergin gülümseme, Kippmann'a karşı hiç de dostça sayılmayacak duygular açıklıyordu.

Kippmann, "Bizi belki kınayacaksınız," dedi ciddileşerek. "Ama sizi elden geldiğince yolun kenarına çekmemiz gerekliydi. Eğer Kelly veya Rondheim ya da özellikle Hunnewell bizimle ilişkiniz olduğunu fark etselerdi, her şey altüst olurdu. Pitt'e döndü ve sesini alçaltarak konuştu. "Binbaşı, sizin işiniz yalnızca Hunnewell'e Lax'ı incelemesi için pilot olarak eşlik etmekti. Sonra da onu Reykjavik'e götürecektiniz, orada yine bizim gözetimimiz altında olacaktı."

Ama hiç de tasarladığınız gibi olmadı, değil mi?

Kippmann, "Karşı tarafı yeterince önemsememişsiniz," dedi.

Pitt sigarasından bir soluk çekip dumanın tavana doğru yükselmesini izledi. "Lax'ın nasıl buzdağına girdiğini anlatmadınız. Açıklamadığınız şeylerin içinde, gemideki korsan personele ne olduğu ve Fyrie ile adamlarının bir yıldan fazla gözden kaybolduktan sonra birdenbire geminin içinde kömür halinde ortaya çıkmaları da var."

Kippmann, "İki sorunuzun da yanıtı basit," dedi. "Fyrie'nin personeli gemiden hiç ayrılmamıştı."

Sandecker ellerini başının arkasından çekip öne doğru uzandı ve avuçlarını masanın üstüne dayadı. "Matajic raporunda personelin Araplardan oluştuğunu yazıyordu, sarı saçlı İskandinavyalılardan değil."

Kippmann, "Doğru," dedi. "Ama şu fotoğraflara bir bakacak olursanız, personelle ilgili ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Elindeki resimlerin asıllarını Sandecker'e, kopyalarını da Pitt'e uzattı. Kendisi de koltuğuna kurulup bir sigara çıkardı ve uzun ağızlığına takıp yaktı. Kippmann son derece rahat görünüyordu. Pitt bu adamın apış arasına bıçak saplansa göstereceği en büyük tepki esnemek filan olur, diye düşündü.

Kippmann, "Özellikle bir numaralı fotoğrafa dikkatli bakın," dedi. "Periskobun içinde bulunan çok güçlü bir telefoto merceğiyle çekilmiştir. Gördüğünüz gibi, on kadar gemi personelini geminin çeşitli yerlerinde günlük çalışmalarıyla uğraşırken gösteriyor, içlerinde bir tane bile koyu tenli yok."

Sandecker, "Rastlantı," dedi. "Matajic'in gördüğünü söylediği Araplar geminin altında da olabilir."

"Eğer elimizde bir tek resim bulunsaydı, düşünmeye değer bir olasılıktı, amiral. Ama diğer fotoğraflarımız değişik günlerde ve değişik zamanlarda çekildi. Tümünü biraraya koyduğumuzda, tam on dört kişi görebiliyoruz, bir teki bile Arap soyundan değil. Hiç kuşkunuz olmasın, baylar, eğer gemide bir tane bile Arap bulunsaydı, üç haftalık bir süre içinde en azından bir kez güverteye çıkardı. Kippmann susup sigarasının külünü silkmek için ağızlığını tablaya vurdu. "Üstelik, fotoğraflardaki yüzlerin Lax kaybolmadan önce gemide bulunan personelle aynı olduğunu da saptamış durumdayız."

Sandecker, "Peki, ya Matajic?" diye sordu, "iyi bir gözlemci ve birinci sınıf bir bilim adamıydı. Herhalde gördüğü şeyin ne olduğunu biliyor..."

Kippmann, "Matajic'in gördüğü, başka bir ulustan gibi görünmeye çalışan adamlardı," dedi. "O zamana dek personel kılık ve kimlik değiştirmede iyice ustalaşmış olmalı... "Unutmayın birçok limana girip çıkmışlardı. Tanınmamak için her önlemi alıyorlardı. Her ne kadar kesin kanıtlara dayanarak konuşuyorsam da çünkü işin aslını belki de hiç öğrenemeyeceğiz en büyük olasılık gemi personelinin O'Riley'i gözetlerken fark etmiş olmaları ve Matajic akşam yemeğine gelinceye dek hemen kılık değiştirmiş olmaları."

Pitt, "Anlıyorum," dedi. "Peki, sonra?"

Sonrasını bilmiyorsanız bile kolayca tahmin edebilirsiniz. Kippmann elindeki sigara ağızlığıyla bir süre oyalandı. "Nasıl olduysa, gemide bulunan celtinium 279 birden alev aldı ve Lax'ı yüzen bir fırına çevirdi. Bizim denizaltıysa durduğu yerde hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kaldı. Her şey bir anda olup bitmişti, kurtulan yoktu. Neyse ki, denizaltı komutanı kafası çalışan bir adammış. Yaklaşan bir fırtına vardı ve Lax'ın akkor halindeki saç kaplamaları her an soğuyup büzülmeye başlayabilirdi. Böyle olunca da su alıp batması işten bile değildi. Bir de buna sekiz şiddetinde bir fırtınanın etkisini ekleyin."

"Bunun üzerine yirmi milyon dolarlık denizaltıyı çekme gemisi gibi kullanıp yanan Lax'ı burnuyla iterek en yakın buzdağına içine erite erite soktu. Pitt yaptığı varsayımdan hoşnut, Kippmann'a baktı.

Kippmann, "Kuramınız tümüyle doğru, binbaşı," dedi.

Pitt, "Benim kuramım değil," diyerek güldü. "Dr. Hunnewell'in. Kızgın demir ve buz örneğini ortaya getiren odur."

Kippmann, "Anlıyorum," dedi ama anlamamıştı.

Şimdi soracağım soru, doğrudan beni ilgilendiriyor. Pitt biraz duraksadı, sigarasını söndürdü. "Çünkü hâlâ neden buzdağının üstündeki işaretleri silip Hunnewell ile bana tüm Kuzey Atlantik'i arattığınızı anlayamadım. Hem Hunnewell'in Lax'ı bulması için düzmece kurdunuz, hem de bile bile gemiyi sakladınız."

Kippmann duygu göstermeksizin Pitt'e baktı. "Sizin yüzünüzden, binbaşı, adamlarım dondurucu soğukta Kıyı Koruma'nın bıraktığı kırmızı boyayı kazıyıncaya dek neredeyse buz keseceklerdi. Çünkü bizim hesabımızdan tam iki gün önce gelmiştiniz."

"Hunnewell ile ben ortaya çıktığımızda adamlarınız Lax'ı didik didik arıyorlardı ve daha işlerini bitirmemişlerdi, değil mi? "

Kippmann, "Evet," dedi. "Mevsimin en kötü fırtınası üzerine kimse sizin helikopter kaldıracağınızı düşünmemişti."

Pitt, "Demek adamlarınız o sırada oradaydılar..." diye kesti ve bir süre Kippmann'ı tartarak süzdü. "Hunnewell ile Lax'ı araştırırken adamlarınız buzdağında gizlenmişlerdi."

Kippmann omuzlarını silkti. "Ayrılmaları için zaman bırakmamıştınız."

Pitt oturduğu yerden kalkacak gibi oldu. "Demek, Hunnewell ile ben denize düşmek üzereyken oradaydılar ve ne bir ip attılar, ne bir yardım önerdiler, ne de bir ses çıkardılar?"

Kippmann, "İşimiz gereği acımasız olmak zorundayız," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Bizim de hoşumuza gitmiyor, ama başka çare yok. Oyunun bir kuralı işte."

Pitt, "Oyun mu?" dedi. "Amma da iş. İti ite kırdırma oyunu mu? Çok tatsız bir işiniz var."

Kippmann, "Sonu olmayan bir döngüdür bu, dostum," dedi buruk buruk.

"Önceleri biz de böyle değildik. Ama baktık ki, oyunda geri kalmamak için bazı hoş olmayan kuralları bizim de uygulamamız gerekiyor."

"Tamam, eğer hep cici çocuk kalmak istiyorsak, gidip çocuk parkında oynayalım demek istiyorsunuz/Onun için mi Disneyland'a gidiyoruz? "

Kippmann, "Yeri gelince onu da açıklayacağım," dedi. "Şimdi, gerek sizin, gerekse hastanedekilerin verdiği bilgiye göre, Herman Limited ilk girişimini şu andan dokuz saat kırk beş dakika sonra yapacak. İlk adımda ele geçirmeyi tasarladıkları Latin Amerika ülkesinin devlet başkanını öldürecekler. Buraya kadar tamam mı?"

Pitt, "Adamın söyledikleri böyleydi," diyerek onayladı. "Bolivya ile başlayacaklar."

"Duyduklarınızın tümüne inanmamaksınız, binbaşı. Kelly, Bolivya'yı yalnızca örnek olarak kullanmıştı. O ve çetesi Bolivya büyüklüğündeki bir ülke için yeterince güçlü değiller. Kazanma şansı yüzde doksan olmadan girişim yapmayacak kadar iyi bir işadamıdır. "

Sandecker, "O zaman hedefleri yarım düzine ülkeden biri olabilir," dedi. "Hangisi olduğunu nasıl bileceğiz?"

Kippmann, "Bizim de bilgisayarlarımız var," dedi göğsünü gere gere. "Elimizdeki veriler olasılıkları dörde indirmişti. Sağolsun Binbaşı Pitt bunu ikiye düşürdü."

Pitt, "Pek anlayamadım," dedi. "Nasıl yaptım bu işi?"

Kippmann, "Denizaltıdan çıkardığınız maketler," dedi hemen. "Bunlardan bir tanesi Dominik Cumhuriyeti parlamento binasının şaşmaz bir kopyası. Diğeriyse Fransız Ginesi yasama odaları binası."

Sandecker, "En azından yarı yarıya bir şans," dedi yavaşça.

Kippmann, "Hayır," dedi. "Örgütümün sağlam nedenlere dayanan varsayımına göre, Kelly ve adamları ikili oynayacaklar."

Aynı anda iki ülkeyi birden mi? Sandecker merakla Kippmann'a baktı. "Ciddi mi söylüyorsunuz?"

Evet, ciddi söylüyorum, hiç bu denli ciddi olmamıştım.

Pitt, "Kelly gücünü ikiye bölerek ne kazanmayı umuyor?" diye sordu.

"Dominik Cumhuriyeti ve Fransız Ginesi için aynı anda girişim yapması göründüğü kadar tehlikeli bir kumar değil aslında. "

Kippmann dosyanın içinden bir harita çıkarıp Sandecker'in masasının üstüne yaydı. "Güney Amerika'nın kuzey kıyısında Venezüella ile İngiliz, Hollanda ve Fransız Gineleri var. Biraz daha kuzeyde, deniz yoluyla bir günlük, uçakla birkaç saatlik uzaklıkta Haiti ve Dominik Cumhuriyeti'nin bulunduğu ada var. Stratejik olarak bulunmaz bir durum."

Ne bakımdan?

Kippmann, "Varsayın ki," dedi düşünceli düşünceli, "Küba'yı yöneten diktatör, aynı zamanda Florida'yı da yönetiyor."

Sandecker tüm dikkatiyle Kippmann'a bakıyordu. "Tanrım, o zaman gerçekten harika bir durum olur. Aynı ada üzerinde işe koyulan Herman Limited kısa zamanda Haiti'nin ekonomisini de altüst edip eline geçirir."

"Evet, sonra da adayı üs olarak kullanıp kıta üstündeki Latin Amerika ülkelerine doğru yayılır ve onları birer birer yutar. "

Pitt'in sesi heyecansızdı. "Ama biliyoruz ki, Castro kaç kez kıta üzerindeki ülkelere sızmak istediyse hiçbirinde başaramadı."

Kippmann, "Evet," dedi. "Ama Castro'da olmayan bir şey, Kelly ve Herman Limited'in elinde olacak: Bir basamak. Kelly, Fransız Ginesi'ni de ele geçirecek." Kısa bir an için sustu ve düşündü. "Müttefik Kuvvetleri'nin 1944'te Normandiya'ya çıkıp Fransa'yı ele geçirdikleri zaman kazanmış oldukları gibi sağlam ve güvenli bir basamak."

Pitt ağır ağır başını salladı. "Ben de Kelly'i kaçık sanıyordum. Bu herif bu işi yapar mı yapar. Bütün bu olağanüstü tasarıyı gerçekleştirebilir belki de."

Kippmann başıyla onayladı. "En azından bahisçilere sorsak, hepsi de Kelly ve Herman Limited üzerine oynar, diyelim."

Sandecker, "Neden bırakmıyoruz bu işi yapsın?" dedi. "Belki de böyle bir ütopyayı gerçekleştirebilecek tek kişi odur."

Kippmann, "Hayır, durum öyle değil," dedi sakince. "Hiçbir zaman gerçekleşemez."

Pitt, "Çok emin konuşuyorsunuz," dedi.

Kippmann ona bakıp hafifçe güldü. "Size söylemedim mi? Doktorun odasında sizi öldürmek isteyen kuşlardan biri bize her şeyi anlattı. Çok ilginç bir öykü."

Sandecker, "Bakıyorum, bize söylemeyi unuttuğunuz bayağı çok şey çıkıyor," diye homurdandı.

Kippmann devam etti. "Kelly'nin bu şanlı girişimi iflas etmeye mahkûm. Bundan hiç kuşkumuz yok." Sustu ve birden gülümsedi. "Herman Limited, Dominik Cumhuriyeti ve Fransız Ginesi'nde kapılandıktan sonra yönetim kurulu üyeleri arasında anlaşmazlık çıkacak. Binbaşı Pitt'in çok iyi tanıdığı Bay Oskar Rondheim, Kelly, Marks, Von Hummel ve diğerlerini temizleyip başkan olmayı tasarlıyor. Na yazık ki, Bay Rondheim'ın geleceğe dönük tasarıları için onurlu ve yardımsever denilemez."

Pitt arkasında Sandecker ve Kippmann olduğu halde odadan içeri girdiğinde, Tidi tüm şirinliğiyle Lillie'nin başucunda tekerlekli bir iskemlede oturuyordu.

Pitt, "Doktorlar her ikinizin de yaşayacağını söylüyor," dedi gülerek. "Bir uğrayım da veda edeyim dedim."

Tidi, "Gidiyor musun?" diye sordu üzgün üzgün.

"Korkarım öyle. Birinin Rondheim'ın katillerini tanıtlaması gerek. "

"Dikkat et," diye uyardı Tidi. "Bizi kurtarmak için onca şeye katlandıktan sonra şimdi seni yitirmek istemiyoruz."

Lillie güçlükle başını kaldırdı. "Neden çukurdayken hiçbir şey söylemedin?" diye sordu. "Hay Allah, kaburgalarının göçük olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bir şey değişmezdi. Yürüyebilen yalnız ben vardım. Sırtın nasıl? "

"Bu Tanrının cezası gövde alçısı içinde daha uzun bir süre kalacağa benzerim, ama sonra hiç olmazsa yeniden dans edebileceğim. "

Pitt, Tidi'nin yüzüne baktı. Kızın solgun yüzünü ve gözleri dolu durumunu görünce Pitt gerçeği anladı. Gülümsemeye çalışarak, "O büyük gün geldiğinde, büyük bir parti vererek kutlarız," dedi. "Hatta babanın biralarından içmek pahasına bile olsa."

Görürüz bakalım.

Sandecker genzini temizledi. "Aaa... gördüğüm kadarıyla, Miss Royal sekreterlikte olduğu gibi hemşirelikte de başarılı."

Lillie, Tidi'nin elini tuttu. "Onun gibi birisiyle tanışmak için haftanın her günü bir kemiğimi kırarım."

Kısa bir suskunluk oldu. Kippmann. "Artık gitsek iyi olur," dedi. "Hava Kuvvetlerinin servis aracı bizi bekliyor."

Pitt eğilip Tidi'yi öptü, sonra Lillie'nin elini sıktı. "Kendinize iyi bakın. O parti için çağrınızı en kısa zamanda bekliyorum." Çaresizliğini gösterir gibi ellerini

havaya kaldırdı. "Yüzümün bu durumunu görüp de benimle gelecek bir kızı nereden bulurum.

Tanrı bilir."

Tidi buna güldü. Pitt kızın omzunu sıkıp döndü ve odadan çıktı.

Hava üssüne giderken otomobilin içinde Pitt pencereden dışarıya bakıyor, fakat aklı hâlâ hastane odasında olduğu için hiçbir şey görmüyordu. "Bir daha hiç yürüyemeyecek Lillie, değil mi?" ,

Kippmann üzgün üzgün başını salladı. "Şüpheli... çok şüpheli."

Keflavik Havaalanına varıncaya dek geçen on beş dakika boyunca başka konuşma olmadı. Alanda bir B92 bombardıman uçağı bekliyordu. On dakika sonra sesten hızlı jet pistten kalkmış, okyanusun üstünde yol alıyordu.

Terminalde tek başına kalmış olan Sandecker, uçak gözden kayboluncaya dek arkasından baktı. Sonra yorgun adımlarla otomobiline doğru yürüdü.

BÖLÜM 19

Doğudan batıya uçmanın kazandırdığı yedi saatlik uykudan sonra, Pitt esneyerek gözlerini açtı ve seyir subayının yan penceresinden dışarı bakınca Sierra Madre Dağlarını aşmakta olduklarını fark etti.

Pitt'in şaşkınlık dolu bakışları arasında az sonra San Gabriel Vadisi üzerinden geçiyorlardı. Pasifik Okyanusu görüş alanına girdiği zaman Pitt geçmişi düşünmeyi bırakıp birazdan neler olacağını hesap etmeye çalıştı. Nasıl yapacağını bilmiyordu, hiçbir planı yoktu, fakat kesinlikle bildiği bir şey vardı: Oskar Rondheim'ı öldürecekti.

İniş takımları açıldığı sırada kolunu dürten Dean Kippmann'ın sesiyle kendine geldi.

"İyi uyudun mu?"

"Ölü gibi."

B92 yere inerken motorları çığlığı bastı. Dışarda sıcak ve rahatlatan bir hava vardı. Ilık California güneşi sıra sıra duran askeri jetlerin üzerinde yansıyarak göz kamaştırıcı bir parıltı yapıyordu. Dev bir hangar üstünde kocaman harflerle "EL TORO DENİZ PİYADE HAVA İSTASYONUNA HOŞ GELDİNİZ" yazılıydı.

Uçağın motorları durduktan hemen sonra Pitt, Kippmann ve uçak personeli dar bir merdivenden beton zemine indiler. Mavi bir Ford steyşın vagon içinden iki adam çıkarak Kippmann'a yaklaştılar. Karşılıklı selamlaşma ve el sıkışmadan sonra otomobile doğru yürüdüler. Pitt tek başına kaldığını farkedince arkalarından yürüdü.

Açık bir otomobil kapısının yanında üç adam birbirlerine sokulup harıl harıl bir şeyler konuşurken, Pitt birkaç adım ötede durup keyfini çıkara çıkara bir sigara içti. Bir süre sonra Kippmann yanına geldi.

“Görünüşe bakılırsa bir aile toplantısını basacağız.”

“Yani?”

“Hepsi burada. Kelly, Marks, Rondheim, çetenin tümü.”

“Burada, California'da mı?” diye sordu Pitt inanamayarak.

"Evet, İzlanda'dan ayrıldıklarını öğrenir öğrenmez hemen peşlerine düştük. O siyah jetin üstünde bulduğun seri numarası çok işe yaradı. Herman Limited aynı modelden birbirini izleyen seri numaralarıyla tam altı tane satın almış. Geri kalan beş uçağın tümü gözetimimiz altında. "

“Kutlarım. Bayağı hızlı çalışmışsınız.”

Kippmann gülümsedi. "Pek zor olmadı. Eğer çeşitli yerlere dağılmış olsalardı işimiz yamandı ama neyse ki, hepsi bir arada, buraya sekiz mil ötedeki Orange County Havaalanında duruyordu."

“O zaman Kelly'nin karargâhı yakınlarda bir yerde olmalı.”

"Laguna Kumsalı arkasındaki tepelerde, elli dönümlük bir alanları var, dedi Kippmann. “Herman Limited üç yüzü aşkın memur çalıştırıyor. Adamlar devlet adına çok gizli siyasal analizler üzerinde çalıştıklarını sanıyorlar."

“Şimdi nereye gideceğiz?”

Kippmann, Pitt'e otomobile girmesi için başıyla işaret etti.

“Disneyland'a,” dedi ciddi bir sesle. "İkili bir cinayeti önlemeye."

Santa ana karayoluna çıkıp sıkışık olmayan sabah trafiğinde kuzeye doğru yol almaya başladılar. Otomobil Newport Kumsalına ayrılan yolun önünden geçerken, Pitt daha birkaç gün önce birlikte olduğu kızıl saçlı dilberin hâlâ orada olup olmadığını düşündü.

Kippmann iki tane fotoğraf çıkarıp Pitt'in önüne uzattı. "İşte kurtarmaya çalışacağımız adamlar."

Pitt resimdeki yüzlerden birinin üstüne parmağıyla vurdu.

“Bu adam Pablo Castile. Dominik Cumhuriyeti Başkanı.”

Kippmann başını salladı. "Parlak bir iktisatçı ve Latin Amerika sağcılarının önde gelen önderlerindendir. Başkanlığı devir aldıktan bu yana hırslı bir reform programına girişti. Halkı bugüne dek ilk kez geleceğe güven ve iyimserlikle bakıyor. Dominik Cumhuriyeti tam ekonomik rayına oturmak üzereyken Kelly ve adamlarının her şeyi altüst etmesi, bizim dışişlerinin hiç işine gelmiyor."

Pitt diğer fotoğrafı eline aldı. "Bunu çıkaramadım." Kippmann, "Juan De Croix," dedi. "Doğu Hindistan soyundan gelme son derece başarılı bir doktor. Halkçı Gelişme Partisi'nin başkanı, seçimi kazanalı altı ay oluyor. Şu anda Fransız Ginesi başkanı?'

"Güncel olaylar bilgim beni yanıltmıyorsa, başı epey dertte galiba. "

Kippmann, "Hem de nasıl," diye doğruladı. "Fransız Ginesi, ingiliz ya da Hollanda Ginelerine oranla daha yoksul. İlk bağımsizlik kıpırtıları beş yıl önce başlamıştı, ama Fransızlar ancak bir devrim tehdidi karşısında kalınca yeni bir anayasa ve genel seçim yapılmasını kabul ettiler. Tabii seçimlerde tüm oyları De Croix aldı ve hemen tam bağımsızlık ilan etti. Şimdi zor bir savaşım içinde. Ülkesi her çeşit tropik hastalıklardan kırılıyor, bir yandan da yerel besin ürünlerinin darlığı var. Onun yerinde olmak istemezdim, kimse istemez aslında."

Pitt, "De Croix'nın hükümeti kolay elde edilebilir,"dedi düşünceli düşünceli. "Ama ya Castile'in kabinesi, onun ölümünden sonra hükümeti ayakta tutabilecek denli güçlü bir bakan yok mu?"

"Halkın yönetimini başarabilirler. Fakat Dominik ordusu için hükümete pek bağlı olduğu söylenemez. Hiç kuşku yok, askeri bir cunta hemen yönetime el koyar. Tabii bu kez generaller Kelly tarafından satın alınmış olacak. "

"Nasıl oluyor da bu iki adam aynı anda aynı yerde bulunabiliyor? "

"Gazeteleri okumuş olsaydın, Batı yarımküre başkanlarının San Francisco'da Birleşmiş Ekonomik ve Tarımsal Kalkınma konulu bir toplantıya katıldıklarını bilirdin. De Croix, Castile ve birkaç Latin başkan daha yurtlarına dönerken biraz turistik gezi yapıyorlar. Hepsi bu işte. "

Neden Disneyland'a girmelerine engel olmadınız?

"Denedik ama adamlarımız harekete geçinceye dek çok geç kalmışlardı. De Croix ve Castile iki saattir parkın içindeler ve çıkmayı kesinlikle kabul etmiyorlar. Artık Rondheim'ın katilleri planlarındaki saate uysunlar diye dua etmekten başka çaremiz yok.

Pitt, "Çok şey bekliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Kippmann kayıtsızca omuz silkti. "Bazı şeyleri kontroluna alabilir insan, alamadıklarını da oturup izler."

Bu sırada otomobil Disneyland'ın görevliler için özel giriş kapısına varmıştı. Sürücü kimliğini gösterip girişteki görevliden yolu sordu. Pitt başını pencereden çıkararak tek ray üstünde giden panayır trenini izledi. Parkın kuzey ucundan girmişlerdi. Pitt bulunduğu yerden ancak masallar ülkesi şatosunu görebiliyordu.

Kapı açılır açılmaz içeri girdiler.

Pitt yeraltı geçidinden çıkıp parkın güvenlik ofisine doğru yürürken,

Reykjavik'teki hastane yatağını arar olmuştu. Kim bilir öyle rahat bir döşeğe bir daha ne zaman kendini bırakabilecekti? Parkın güvenlik ofisine girerken burada ne bulacağından emin değildi, fakat içeri girer girmez gördükleri, onun için tam bir sürpriz oldu.

Ana toplantı odası bir hayli büyüktü; Pentagon'daki savaş odasının biraz daha küçük bir benzeri. En azından on beş metre uzunluğundaki orta masada yirmi kişi kadar oturmuştu. Köşede bir telsiz vardı. Aygıtın başındaki görevli, yerden üç metre yükseklikte ve duvarın yarısını kaplayan bir harita başında işaret yerleştiren adama sürekli değişen konumları bildiriyordu. Pitt ağır ağır masanın çevresinden dolaşarak renkler içindeki Disneyland haritasının altında durdu. İşaretçinin yerleştirdiği mavi florasanlı bandları incelerken Kippmann omzuna dokundu.

“İşte koyulmaya hazır mısın?”

"Bedenim hâlâ İzlanda saatine göre çalışıyor. Orada saat sabahın beşi. Biraz içki bulabilseydim iyi olurdu. "

"Çok üzgünüm, efendim." Bu sözler iri yapılı, pipo içen ve çerçevesiz gözlükleri ardından Pitt'i süzen adamın ağzından çıkmıştı. "Açıldığından bu yana park sınırları içine alkol sokulmaz. Biz de böyle sürdürmek niyetindeyiz."

Pitt, "Buna üzüldüm," dedi yüzünü asmadan. Bir şeyler söylemesini bekler gibi Kippmann'a baktı.

Kippmann durumu sezdi. "Binbaşı Dirk Pitt, sizi Park Güvenlik Örgütü şefi Bay Dan Lazard'la tanıştırayım."

Lazard'ın el sıkışı içtendi. "Bay Kippmann aldığınız yaraları anlattı bana. Bu işe girecek gibi hissediyor musunuz kendinizi?"

Pitt, "Becerebilirim," dedi. "Ama yüzümdeki sargılara bir şeyler yapmak gerek... çok göze çarpar herhalde."

Lazard'ın gözleri muzipçe parıldadı. "Sanırım öyle bir şey yapabiliriz ki, sargılarınızı saran hemşire bile görse sizi tanıyamaz."

Biraz sonra Pitt boy aynasının karşısına geçtiğinde gülmekten ve şaşkınlıktan kırılıyordu. Aynada kendi boyutlarında bir Hain Kurt kendisine bakıyordu.

Kippmann, "İtiraf etmelisin," dedi gülmesini bastırarak. "Annen bile gelse seni bu kılıkta tanıyamaz."

Pitt, "Sanırım kişiliğime uygun oldu," dedi. Kurt maskesini yüzünden çıkarıp

bir koltuğa oturdu ve derin bir iç çekti. "Ne kadar süremiz var?"

Kelly'nin harekete geçmesine bir saat kırk dakika kaldı.

"Bir an önce oyuna girsem daha iyi olmaz mı? Katilleri tanıtlamam için bana pek zaman tanımıyorsunuz... tabii eğer tanıtlayabilirsem. "

"Suikastı önlemek için benim adamlarım, park güvenlik görevlisi ve FBI ajanlarından oluşan yaklaşık kırk kişi ellerinden geleni yapacaklar. Seni en son koz olarak saklıyorum. "

Bana biraz tehlikeli gibi geliyor. Pitt koltuğa yaslanıp gerindi. "Taktiğinizi uygun bulduğumu söyleyemem doğrusu."

"Acemilerle çalışmıyorsun, binbaşı. Dışardaki adamlarımızın tümü de profesyoneldir. Bazıları sizin gibi giyinmiş, bir bölümü de el ele sevgililer gibi dolaşıyor, kimisiyse gezi araçlarına binip eğlenen aileler gibi rol yapıyor. Maket binaların ikinci katlarında dürbünler ve teleskoplarla her yeri gözetleyen adamlarımız bile var. Kippmann sesini yükseltmeden konuşuyordu fakat kendinden emindi. "Katiller kirli işlerini yapamadan bulunup durdurulacaklardır. Kelly'e karşı başarma olasılığımız çok yüksek."

Pitt, "Bunu bir de Oskar Rondheim'a anlatın," dedi. "Tüm iyiniyetlerinizi sarsan bir gediğiniz var: Düşmanınızı tanımıyorsunuz."

Küçük oda yoğun bir suskunluğa büründü. Kippmann avuçlarıyla yüzünü ovuşturduktan sonra ağır ağır başını salladı, sanki hiç hoşlanmadığı bir iş yapmak üzereymiş gibiydi. Her zaman yanında bulunan çantasını açıp içinden üzerinde yalnızca 07834 yazılı bir dosya çıkararak Pitt'e uzattı.

"Adamla yüz yüze gelmiş değilim, kabul, ama hiç de yabancısı değilim. Kippmann dosyadan okumaya başladı. “Oskar Rondheim, takma adı Max Roland, takma adı Hugo Von Klausen, takma adı Chatford Marazan, gerçek adı Carzo Butera, 15 Temmuz 1940 yılında New York, Brooklyn'de doğmuş. Kaç kez tutuklandığını ve mahkûm edildiğini anlatmam saatler sürebilir.

New York limanlarında çalışırken oldukça ünlüymüş. Balıkçılar sendikasını örgütlemiş. Daha sonra sendikadan zorla atılınca gözden kaybolmuş. Geçen son birkaç yıl içinde Bay Rondheim ve Albatros sanayii hakkında bir iki şey irdeleyince edindiğimiz bilgiler sonucu bizi gerilere, Carzo Butera'ya dek getirdi."

Pitt'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Onu tanıyorsunuz, kabul. Bu skandallar dosyasında benim için neler yazılı bilmek isterdim."

Kippmann, "Seninki de yanımda," dedi Pitt'in gülümsemesine karşılık vererek. "Görmek ister misin?"

"Yok, sağolun. Benim bilmediğim bir şey yazılmış olacağını hiç sanmıyorum, dedi Pitt. “Ama Kirşti Fyrie hakkında neler biliyorsunuz öğrenmek isterim."

Kippmann'ın yüzü tokat yemiş gibi oldu. "Bunu istemeyeceğini umuyordum."

“Onun dosyası da var sizde.”

Kippmann, "Evet," dedi kısaca. Atlatamayacağını anlamıştı.

Huzursuzca bir iç çekerek 88357 numaralı dosyayı Pitt'e uzattı.

Pitt uzanıp dosyayı aldı. On dakika boyunca her bir sayfayı, her bir fotoğrafı, belgeyi, mektubu, raporu dikkatle inceledi.

Sonunda dosyayı kapatıp Kippmann'a verirken düşler içinde bir adam gibiydi. İnanamıyorum. Olmaz böyle şey. İnanmıyorum buna.

Korkarım, orada okuduğun her şey doğrudur. Kippmann'ın sesi kısık fakat inandırıcıydı.

Pitt elleriyle gözlerini kapadı. "Bin yıl yaşasam böyle bir şeyi..." Sonunu getiremedi.

"Bizim de aklımız duracak gibi olmuştu. İlk kuşkularımız, Yeni Gine'de onun hakkında hiçbir iz bulamayınca doğdu. "

"Biliyorum. O konuda bir sahtekârlık olduğunu ben daha önce anlamıştım zaten. "

“Anlamış mıydın? Nasıl?”

"Birlikte Reykjavik'te yemek yerken, ona ekidna denilen bir yosunla sarmalanmış köpekbalığı etinin tarifesini vermiştim. Miss Fyrie bunu onaylamıştı. Yeni Gine ormanları içinde onca yıl yaşamış olan bir misyonerin bunu yapmaması gerekirdi, değil mi? "

Kippmann, "Ben nereden bileyim?" diye omuz silkti. "Ekidna ne demektir en küçük bir fikrim bile yok."

Pitt, "Ekidna," dedi. "Karınca yiyen omurgalı bir hayvandır. Yeni Gine'de son derece sık rastlanır."

“Bunu bilemediği için onu suçlayamam doğrusu.”

"Peki, ben size New York biçimi pişirilmiş bir bonfileyi kirpi dikenine

saracağım desem, bunu yutar mısınız? "

“Bir şeyler söylerim, tabii.”

“İşte, demek istediğim de bu. “

Kippmann gözlerini dikti ve bir süre beğeniyle Pitt'e baktı.

"Peki, bu numarayı yapmak nereden aklına geldi? Ondan kuşkulanman için bir açık vermiş olmalı? "Pitt, "Ten rengi," diye yanıtladı. "Çok yüzeyden bir esmerliği vardı... tropik bölgede uzun süre yaşayanlara özgü derin güneş yanığı yoktu."

Kippmann, "Bayım, siz korkunç bir gözlemcisiniz," diye düşünceli düşünceli mırıldandı. "Peki, hiç de öyle fazla tanımadığın bir kimseyi böyle tuzağa düşürmek istemen niye?"

Pitt, "Bu gülünç kurt kılığında bulunma nedenimle aynı," dedi gülmeden. "Bu insan avında gönüllü olmam için iki neden var: Birincisi, Rondheim ve Kelly ile görülecek bir hesabım var. İkincisi, hâlâ NUMA'nın özel projeler müdürüyüm, bunun için de ilk görevim Fyrie'nin denizaltı sondası planlarını ele geçirmek, Kirşti'yi bu nedenle oyuna getirdim, projelerin nerede olduğunu o biliyor.

“Bilmemem gereken bir şeyi öğrenmiş olmam, ona sokulmak için bana bir üstünlük verdi."

Kippmann başını salladı. "Şimdi anlıyorum." Masanın ucuna oturup elindeki mektup açacağıyla oyalandı. "Peki, Kelly ve adamlarını tutukladıktan sonra Kirşti'yi sorguya çekmeniz için sana ve Amiral Sandecker'e teslim ederim."

Pitt, "Yetmez," diye kesti. "Tanıtlayıcı tanık olarak işbirliği yapmamı istiyorsanız, Rondheim'la beni birkaç dakika yalnız bırakacağınıza söz vermeniz gerek. Ayrıca Kirşti'nin tümüyle bana bırakılmasını istiyorum."

“Olanaksız!”

"Hiç de değil. Rondheim'ın gelecekteki bedensel sağlığı sizin için neden önemli olsun? "

"Haydi Rondheim'ın dişlerine bir tekme indirmen için arkamızı döndük diyelim, ama Kirşti Fyrie'yi sana veremeyiz. "

Pitt, "Verebilirsiniz," dedi ısrarla. "En azından, kız sizin sorumluluğunuzda değil bir kez. Olsa olsa onu en çok suç ortaklığıyla suçlayabilirsiniz. Fakat bu İzlanda ile olan ilişkilerimizi gerginleştirecektir ve Dışişleri Bakanlığımız için güçlük çıkaracaktır."

Boşuna soluğunu harcıyorsun, dedi Kippmann sabrı tükenerek. "Diğerleriyle birlikte Kirşti de cinayet suçundan hüküm giyecek."

"Sizin işiniz yargılamak değil, önlem alıp tutuklama yapmak. "

Kippmann 'olmaz' anlamında başını salladı. "Anlamıyorsun..."

Birden kapı açılınca sözünü kesti. Lazard kül rengi olmuş bir yüzle kapının eşiğinde duruyordu.

Kippmann merakla ona baktı. "Dan, ne oldu?"

Lazard kaşının üstünde biriken teri silip kendini boş bir iskemleye bıraktı. "De Croix ve Castile birden gezi planlarını değiştirdiler. Koruyucu polisleri atlatıp parkın içinde bir yerde izlerini kaybettirdiler. Onları buluncaya dek başlarına ne gelir, bilemiyorum."

Kippmann'ın şaşkınlık dolu asık yüzünden durumu anlamakta zorluk çektiği belliydi. "Hay Allah!" diye patladı. "Nasıl oldu bu iş? Peşlerinde onca adam varken onları nasıl yitirdiniz?"

Lazard, "Şu anda parkın içinde yirmi bin insan var," dedi sabırlı olmaya çalışarak. "Bunların içinde iki tanesini gözden kaçırmak çok büyük bir beceriksizlik sayılmaz." Sonra çaresizlik içinde omuzlarını salladı. "Zaten De Croix ve Castile parka girdikleri andan beri koruma önlemlerinin canlarını sıktığını söyleyerek yakınıp duruyorlardı. Helaya birlikte girmişler, sonra da iki yaramaz çocuk gibi hela penceresinden kaçıp bizimkileri atlatmışlar."

Pitt ayağa kalktı. "Tur programları ve nerelerde mola vereceklerini gösteren bir şey varsa, hemen verin."

Lazard bir an ona baktı. "Evet, işte burada her eğlence ve gösterinin saat çizelgesi var." Teksir edilmiş bir kâğıdı Pitt'e uzattı.

Pitt çizelgeye hemen bir göz attı. Sonra ağzında hafif bir gülümseme belirirken Kippmann'a döndü. "Beni bir an önce oyuna soksan iyi olur."

Kippmann, "Binbaşı," dedi buruk bir sesle. "İçimden bir ses, bana şantaj yaptığını söylüyor."

Üniversite işgallerimizi karşılıyor musunuz?

Omuzlarının çökmesinden, Kippmann'ın beyaz bayrak çekip yenilgiyi kabul ettiği belli oluyordu. Dönüp Pitt'e baktı. Pitt'in gözleri kararlıydı.

Kippmann 'evet' anlamında başını salladı. "Rondheim ve Miss Fyrie senindir. Caddenin karşısındaki Disneyland Otelinde kalıyorlar. Yan yana odalarda, 605

ve 607 numaralar."

Ya Kelly, Marks ve Von Hummel ile diğerleri?

Hepsi orada. Herman Limited tüm altıncı katı tutmuş.

Kippmann huzursuzca yüzünü ovuşturdu. "Peki, sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Merak etmeyin. Rondheim'la beş dakikalık işim var. Sonra size teslim ederim. Kirşti Fyrie ise benim O da, diyelim ki, ClA'den NUMA'ya küçük bir armağan olsun. "

Kippmann karşı koyacak durumda değildi. "Sen kazandın. Peki, De Croix ve Castile neredeler şimdi?"

Çok açık. Pitt, Kippmann ve Lazard'a bakıp güldü. "Çocukluklarını Spanish Main'de geçiren iki insanın gidebilecekleri ilk yer."

Lazard, "Hay Allah, tabii ya," dedi neredeyse üzülür gibi. Çizelgedeki en son durak: Karaib Korsanları. Dünyaca ünlü parkta Disneyland Korku Tünelinden sonra Karaib Korsanları en çok ilgi çeken köşelerden biridir, iki dönümlük bir alanda, yeraltında iki kat üzerine kurulmuş olan gezi yeri, çeyrek mil uzunluğunda bir su yolu boyunca, tekne içindeki yolculara iç içe tünellerde, korsan gemisi biçiminde döşenmiş geniş odalarda, korsan kentlerinde ve insan boyunda yüzlerce manken karşısında korku dolu anlar yaşatır. Bu mankenler ünlü Madame Tussaud'un mankenleri kadar canlı görünmekle kalmayıp, aynı zamanda şarkı söylerler, dans ederler, maket kentleri yağma ederler.

Biniş iskelesinde Pitt en son sıradaydı. Görevliler ücretlerini ödemiş olan müşterilerin teknelere binmesine yardım ediyorlardı. Kippmann ve Lazard'ın arkasında beklerken, sıradaki elli altmış kişi Pitt'in kostümüne bakıp gülüştüler. Pitt de onlara el sallayarak karşılık verirken içinden, acaba bu kurt maskesini çıkarıp sargılı yüzümü göstersem ne yaparlar, diye düşündü. 'Hain Kurt' masalını bir daha duymak istemeyecek bir sürü çocuk görüyordu.

Lazard telaşla görevlinin koluna yapıştı. "Çabuk, tekneleri durdurmalısınız."

Sarışın, uzun boylu, yirmi yaşlarında olan görevli genç ne olduğunu anlayamadan şaşkın bakakaldı. Boş konuşmalarla zaman geçirmekten hoşlanmadığı belli olan Lazard, hemen kontrol bölümüne girip gezi teknelerini geri çeken kolu çalıştırdı ve yeniden gözleri faltaşı gibi açılmış görevli gence döndü.

İki adam, birlikte gezen iki adam geziye katıldılar mı?

Genç ne diyeceğini bilemeden kekelemeye başladı. "Emin değilim... efendim. Öyle çok... öyle çok insan var ki. Tümünü anımsayamam..."

Kippmann, Lazard'ın önüne geçip çocuğa Castile ve De Croix'nın fotoğraflarını gösterdi. "Bu adamları tanıdın mı?"

Çocuğun gözleri büyüdü. "Evet, efendim, şimdi anımsadım." Sonra kaşları birleşti. "Ama yalnız değildiler. Yanlarında iki adam daha vardı."

Kippmann, "Dört!" diye bağırdı. Sesine en az otuz kişi dönüp baktı. "Emin misin?"

Evet, efendim. Çocuk hızlı hızlı başını salladı. "Hiç kuşkum yok. Tekneler sekiz kişiliktir. İlk iki koltukta bir adam, bir kadın ve iki çocuk oturdular. Resimdeki adamlar da diğer iki adamla birlikte arka koltuklara oturdular."

Tam o sırada Pitt yanlarına geldi. Soluk soluğa acı içinde ve bitkin, tırabzanlara tutundu. "Adamlardan bir tanesi iriyarı, saçsız ve elleri kıllı mıydı? Diğeri de kırmızı yüzlü, kalın bıyıklı ve goril omuzlu değil mi?"

Görevli genç Pitt'in kostümüne bir an şaşkınlıkla baktı, sonra gülümser gibi oldu. "Tıpatıp tanımladınız. Çizgi roman tiplerine benziyorlardı."

Pitt, Kippmann ve Lazard'a döndü. "Baylar," dedi; sesi maske içinde boğuktu. "Sanırım aradığımız tekneyi kaçırdık."

Kippmann, "Yapmayın yahu!" diye homurdandı. "Bir şeyler yapmamız gerek."

Evet. Lazard başını salladı. "Bir şeyler yapmalıyız." Başıyla çocuğa işaret etti. "309 numaraya telefon et. Telefonu kim açarsa açsın ona Lazard'ın kayıp kişileri yeniden bulduğunu, Karaib Korsanlarında olduklarını söyle. Kırmızı durum olduğunu, avcıların da orada bulunduğunu söyle." Lazard, Pitt ve Kippmann'a döndü. "Bu arada üçümüz ara yollarından gidip onlara yetişmeye çalışalım. Genç kalmayız umarım."

Pitt, "Kaç tekne önce ayrıldılar?" diye sordu çocuğa.

"On ya da on iki. Şu anda sanırım yarı yola varmışlardır, yanan köyle top savaşının olduğu yerler. "

Buradan! Lazard hemen öne atıldı. Üzerinde YALNIZ GÖREVLİLER İÇİN yazılı bir kapıdan girip kayboldu.

Korsanları hareket ettiren mekanik bölümün gizlendiği karanlık yerde yol alırlarken, artık ilerlemeyen yolcu teknelerinden müşterilerin sesleri

duyuluyordu. Pitt bu duraklama yüzünden ne Castile ile De Croix'nın, ne de iki katilin kuşkulanacaklarını sanmıyordu. Ancak böyle olsa bile adamlar Kelly ve Rondheim'ın planını çoktan uygulamış olabilirlerdi. Göğsündeki dayanılmaz acıya karşın Kippmann'ı izleyerek beş korsanın bir define sandığı gömdükleri yere vardı. Mankenler öylesine canlı görünüyordu ki, Pitt bunların gerçek insan olmadığına inanmakta zorluk çekti.

Gördüklerinin etkisiyle dalgın dalgın ilerlerken birdenbire durmuş olan Kippmann'a çarptı.

Kippmann, "Ağır ol," dedi.

Lazard onlara oldukları yerde kalmalarını işaret ederek dar bir koridor boyunca kedi gibi yürüdü ve kanalın üstündeki tırabzanlardan uzandı. Sonra Pitt ve Kippmann'a el sallayarak gelmelerini işaret etti.

“İlk kez şansımız iyi gitti,” dedi. "Bakın."

Pitt gözleri karanlığa alıştıktan sonra altındaki görünüme baktı. En azından otuz kadar korsan, Panama City benzeri minyatür bir kenti yakıp yıkıyorlar, manken kızları kovalıyorlardı. Evlerin pencerelerinden alevler yükselirken, kaçışan kızların çığlıkları her yeri çınlatıyordu. Gizli hoparlörlerden yükselen neşeli şarkılar, yağmalama ve ırza geçme olayını şirin bir eğlenti gibi gösteriyordu.

Kanalın yaptığı bir kıvrımla yağmalanan kent görünümü yerini ganimetleriyle yüklü inatçı bir katırı sürüklemeye çalışan iki korsana bırakıyordu. Fakat Pitt'in dikkatini çeken şey kanalın ortası oldu. Suyun üstündeki bir köprünün altında durmakta olan teknenin içinde De Croix ve Castile neşe içinde birbirlerine olanları gösteriyorlardı. İki devlet başkanının arkasındaysa ilgisiz iki heykel gibi, daha iki gün önce Rondheim'dan dayak yerken Pitt'i tutan adamlar oturuyordu.

Pitt fosforlu saatine baktı. Kelly'nin harekete geçiş anına daha bir saat yirmi dakika vardı. Henüz çok erken sayılırdı, fakat nasıl oluyor da Rondheim'ın iki katili kurbanlarının bir metre arkasında oturmuş bekliyorlardı? Ortada bilinmeyen büyük bir boşluk kalıyordu. Kelly planındaki zaman çizelgesini anlatırken kesinlikle yalan söylemiyordu. Rondheim'ın da bu çizelgeye uyacağından kuşku yoktu. Ama gerçekten de Rondheim buna uyar mıydı? Eğer Herman Limited'i ele geçirmek niyeti varsa, planda değişiklik yapması da doğaldı.

Kippmann, "Haydi bakalım, Dan, göster kendini. Nasıl yakalamayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Lazard, "Silah kullanılmayacak," dedi. "Kaza kurşunuyla çocuklardan birini vurabiliriz."

Kippmann, "Destek gelinceye dek beklesek mi?" diye önerdi.

Lazard, "Zaman yok," dedi. 'Tekneleri yeterince beklettik zaten. Herkes işkillenmeye başladı bile, özellikle Castile ve De Croix'nın arkasında oturanlar."

O zaman riski göze almak zorundayız. Kippmann mendilini çıkarıp ıslak alnını sildi. "Tekneleri harekete geçirin. Bizimkilerin bulunduğu tekne köprünün altından geçerken enseleriz."

Lazard, 'Tamam," dedi. "Köprünün arkasında gizlenerek bir buçuk metreye kadar yaklaşabiliriz. Ben birazdan şuradaki kapının önüne çıkarım. Kippmann, sen de şu katırla vagonun ardına gizlen."

“Yardım ister misiniz?” diye sordu Pitt.

“Üzgünüm, binbaşı.” Lazard soğuk soğuk Pitt'e baktı.

Göğüs göğüse çarpışacak durumda değilsiniz. Pitt'in omzunu tuttu. "Ama çok önemli bir iş görebilirsiniz."

“Tabii, seve seve.”

"Köprünün üstünde durup, kurt kostümünüzle korsanların arasına karışırsanız, teknedeki iki adamın dikkatlerini çekip Kippmann'la bana biraz daha güvenli çalışacak zaman kazandırabilirsiniz. "

Pitt, "Bakalım Hain Kurttan kim korkacak?" dedi.

Lazard bir telefon bulup görevli gence kanal teknelerini yeniden çalıştırmasını söylerken, Pitt ve Kippmann da gerçekten yanıyor gibi görünen köye girip yerlerini aldılar.

Çok şarap içtiği için sızmış olması gereken bir korsanın yerde yatan gövdesine ayağı takılınca, Pitt eğilip mankenin elindeki kılıcı aldı. Kılıcın gerçek çelikten olduğunu farkedince çok şaşırdı. Yakından bakınca bile manken korsanlar son derece gerçek ve canlı görünüyordu. Kahverengi balmumuna yerleştirilmiş olan cam gözler mankenin başı ne yöne dönmüşse o yöne dik dik bakıyor, gövdelerinin içine gizlenmiş hoparlörlerden yükselen korsan şarkısını söylerken, kaşları ve dudakları büyük bir uyum içinde kıpırdıyordu.

Pitt kanalın üstündeki yay biçiminde köprünün ortasına gitti ve orada bacaklarını sallandırarak neşe içinde şarkı söyleyen üç korsanın arasına karıştı. Korsanlar ellerindeki kılıçları şarkının temposuna uydurarak havada

sallıyorlardı. Pitt'in Hain Kurt giysisi içinde korsanların arasında görünmesi, teknedeki müşteriler için beklenmedik bir görünümdü. Korsanlarla birlikte o da şarkı söyleyip el sallamaya başladı. Teknedeki çocuklar da neşeli neşeli el sallayarak karşılık veriyorlardı.

Castile ve De Croix da bu sahneye gülüyor ve İspanyolca selam veriyorlardı. Arkalarında oturan katillerse bundan hiç etkilenmemişlerdi. Pitt yapılacak en küçük bir hatanın orada bulunan kadınlar ve çocuklar için kesin ölüm demek olacağını biliyordu.

Sonra teknenin hareket ettiğini gördü.

Ön kısmı tam ayaklarının altından geçerken Kippmann ve Lazard'ın gizlendikleri yerden çıkıp teknenin arkasına atladıklarını fark etti. Hiç kimse bunu beklemiyordu. Fakat Pitt neler olduğunu görmedi. Hiçbir ön hazırlık ya da uyarı yapmadan elindeki kılıcı, en yakınında oturan korsanın koltuk altından göğüs boşluğuna soktu.

Beklenmedik bir şey oldu. Korsan elindeki kılıcı düşürüp dudakları acıyla büküldü, gözleri şaşkınlık içindeydi. Sonra gözleri kaydı ve artık boşalmış olan kanalın içine düştü.

İkinci korsan biraz gecikmeseydi, Pitt'in vuruşundan kaçınabilirdi. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Sonra Pitt ucundan hâlâ kan damlayan kılıcını ters bir vuruş yaparak korsanın boynuna indirdi. Adam inledi, ayağa kalkmak istedi fakat dengesi bozularak önce dizleri üstüne, sonra da yanlamasına yere yığıldı, aralık ağzından kan boşalıyordu.

Pitt bir anda bir metal parıltısı görür gibi olmuştu. Bu da üçüncü korsanın başına savurduğu kılıç vuruşundan kurtulmasına yetti. Artık çok olmuş, Pitt şansını fazlasıyla zorlamıştı. Her ne kadar Rondheim'ın iki adamını gafil avlamışsa da, üçüncüsü yeterince zaman kazanmış, Pitt'in saldırısına karşı saldırıya geçebilmişti.

Üzerine atılan adamın birkaç vuruşunu atlatabildikten sonra, Pitt kendini yana doğru fırlatıp köprünün üstünden kanalın soğuk sularına bıraktı. Gövdesinin bir saniye önce bulunduğu yerden savrulan kılıcın vızıltısını duydu. Kanalın sığ zeminine çarptığı anda her yanı şok ve acıyla patlayacak gibi oldu.

Korsan şarkısı kulaklarında çınlarken Pitt, bu herifler hiç başka şarkı bilmezler mi, diye geçirdi içinden. Hemen kendini bir yokladı. Kaburgaları göğsünün içinde alev alev yanıyor gibiydi.

Kendini kıyıya çekip ayağa kalkmaya çalıştı. Hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu

kılıca dayanarak zorlukla ayakta durabildi. Bir dizi üstüne çökerek soluğunun ve kalp atışlarının düzene girmesini bekledi. Bu sırada oldukça karanlık olmasına karşın gözleriyle seti taradı. Köprünün üstünde kimse yoktu, tekneyse başka bir galeriye doğru sapmak üzereydi. Öbür yanına döndüğü anda yeni bir gezi teknesinin gelmekte olduğunu gördü.

Korsanlardan biri kılığına girmiş bir katil dolaşıyordu yakınlarda. Pitt birden çok çaresiz kaldığını anladı. Mankenlerin hepsi birbirlerine müthiş benziyordu. Köprü üstündeki kapışma öylesine hızlı olmuştu ki, adamın giysisi hakkında en küçük bir şey Pitt'in aklında kalmamıştı.

Neredeyse panik içinde, ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı. Artık gafil avlanma olasılığı kalmamıştı, çünkü korsan kılığındaki katil, Pitt'in kostümünü biliyordu. Artık Pitt'in onca birbirine benzeyen manken içinde bir tane canlı olanı bulması çok zordu ve ilk vuruşu yapma şansını yitirmişti.

Sızılar içindeki gövdesiyle her adımında bir inilti çıkararak tökezleye tökezleye koşmaya başladı. Yeni bir sete girdiğinde kendini çok az aydınlatılmış, yüksek kubbeli bir odada buldu.

En uçtaki duvarın önünde maket bir korsan gemisi ve içinde manken korsanları vardı. Elektrikli vantilatörlerin yapay rüzgârı korsan bayrağını dalgalandırırken, gemi mağara benzeri odanın öbür ucundaki minyatür kaleyi top ateşine tutuyordu.

Gezi teknesinin içi görülemeyecek denli karanlık olduğu için Pitt hiçbir kımıldama fark etmedi ve Kippmann ile Lazard'ın erişebildikleri yerde her şeyi kontrol altına aldıklarına karar verdi. Gözleri biraz daha karanlığa alıştıktan sonra korsan gemisindeki tüm mankenlerin gövdenin altında bir yanda toplanmış olduğunu gördü. Tam güverteye çıkmak üzereyken, susturucu takılmış bir tabancanın belli belirsiz lump' sesi, Pitt'e gerekli açıklamayı sağlamıştı.

Pitt birden kendisini, elinde tuttuğu bir şeyi kanalda giden küçük gezi teknesine doğrultan korsan kılığındaki bir adamın arkasında buldu. İlgi ve merakla bir süre adama baktı. Kılıcını kaldırıp keskin olmayan ucunu tabancayı tutan bileğine indirdi.

Tabanca korkuluk demirlerine çarpa çarpa aşağıya, suya düştü. Korsan öfkeyle arkasına döndüğünde, portakal renkli başlığının altından beyaz saçlar alnına dökülüyor, soğuk mavi gözleri nefret saçıyordu. Az önce iki yoldaşını öldürmüş olan karşısındaki gülünç kostümlü adama baktı. Sesi sert ve madeniydi.

Elinize düştüm sanırım.

Pitt bir an için bile aldanmadı. Bu sözler, birazdan gelmesi kesin olan yıldırım gibi bir saldırıyı perdelemek içindi. Konuşan adam oldukça tehlikeliydi ve büyük bir oyun oynuyordu. Ama Pitt de silahlanmıştı: Elindeki kılıçtan öte bir silah, içinde giderek kabaran bir güç doğuyordu.

“Ooo, demek sendin, Oskar.”

Pitt kedi gibi tetikte Oskar'ı izliyordu. Kılıcının ucunda Herman Limited'in cellat) dururken, Pitt başındaki kurt maskesini çıkardı. Rondheim'ın yüzü hâlâ gergin ve sertti, fakat gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Pitt elindeki maskeyi yere bırakıp nicedir düşlediği ama gerçekleşeceğine inanamadığı anı karşılamak için kendisini hazırladı. Ağır ağır yüzündeki sargıları çözüp yere atarken, karşısındaki adamın merakını artırıyordu. Tümünü çözüp yüzü açıldıktan sonra Oskar'ın gözlerine baktı. Rondheim'ın dudakları bir şey soracakmış gibi kımıldadı, yüzündeki şaşkınlık daha da arttı.

Pitt, "Yazık, bu yüzü pek anımsamıyorsun, Oskar," dedi. Ama tanınacak durumda bırakmamıştın ki...

Rondheim karşısında duran şiş gözlere, çürümüş ve kabarmış dudaklara, yanak ve kaşlar üzerinde dantel gibi duran dikiş yerlerine uzun uzun baktı, sonra ağzı şaşkınlıkla açılarak tısladı.

“Pitt!”

Pitt başıyla onayladı.

Rondheim, "Olamaz," dedi inler gibi.

Pitt güldü. "Büyük gününü mahvettiğim için özür dilerim ama böylece bilgisayarlara fazla güvenmemeyi öğrenmiş oluyorsun."

Rondheim gözlerini Pitt'in yüzünden ayırmadan sordu. "Ya diğerleri?"

"Bir kişi dışında hepsi sağ, senin büyük bir cömertlikle kırdığın kemikleri onarmaya uğraşıyorlar. Pitt, Rondheim'ın arkasına bakarak gezi teknesinin güvenlik içinde bir sonraki galeriye girdiğini gördü.

"O zaman yine baş başa kaldık, binbaşı. Bu kez jimnastik salonuna oranla daha üstün durumdasın. Ama fazla umutlanma. "

Gerili dudakları gülümser gibi hoşgörüyle kıvrıldı. "Senin gibi karı kılıklılar erkeklerle başa çıkamaz."

Pitt, "Aynı fikirdeyim," dedi. Elindeki kılıcı Rondheim'ın başı üstünden suya fırlattı. Ellerini yokladı; işini bunlarla görmek zorundaydı. Derin birkaç soluk

alıp ellerini ıslak saçlarında gezdirdi ve kostümünün kenarlarına sürttü. Parmaklarını şöyle bir gerdi. Artık hazırdı.

"Seni kandırdım Oskar. Birinci raund eşitlik olmayan bir yarışma olmuştu. En başından beri tüm inisiyatif, planlama ve oyunlar senden geliyordu. Bakalım tek başına nasıl oluyorsun.

Oskar, yanında kurbanlarını parçalamana yardım edecek adamların olmadan? Özgürlükle senin aranda benden başka hiçbir şey yok. Ama bütün iş burada işte, Oskar. Bunun için beni haklaman gerekiyor. "

Rondheim sırıtarak dişlerini gösterdi. "Seni haklamak için kimsenin yardımına gerek yok, Pitt. Tek üzüntüm, yeni dersini fazla uzatacak zamanım olmaması."

Haydi, Oskar, bu kadar psikolojik zırvalama yeter, dedi Pitt ağır ağır. Ne yapacağını iyi biliyordu. Hâlâ çok güçsüz ve bitkin olduğu bir gerçekti, fakat Lillie, Tidi, Sam Kelly ve Hunnewell'in aklından çıkaramadığı görüntüleriyle, tüm eksikliklerini bir yana atmıştı. Onların görünmeyen varlığı Pitt'e o güne dek hiç duymadığı yeni bir güç veriyordu.

Bir karate duruşuna geçerken tek dizi üstüne kıvrılan Rondheim'ın yüzünde anlamsız bir gülümseme belirdi. Ama bu gülümseme uzun sürmedi. Pitt çaktı bir tane. Vurduğu sağ kroşe örnek gösterilecek denli kusursuz bir vuruştu. Rondheim'ın başı yana savruldu ve geminin ana direğine kadar sendeleye sendeleye gitti.

Dövüş uzadığı takdirde, Rondheim karşısında fazla şansı olmadığını Pitt biliyordu. Olsa olsa birkaç dakika sürdürebilirdi savaşımını fakat o da taktiğini şaşırtma öğesi üzerine kurmuştu.

Rakibinin karate vuruşları bir kez daha yüzünü dağıtmadan önce tek yapabileceği şey buydu. Ama gördüğü kadarıyla bu taktik fazla bir üstünlük sağlayacağa benzemiyordu.

Rondheim akıl durduracak denli sağlamdı. Çok sert bir yumruk yemesine karşın hemen kendine gelmiş, dimdik ayaktaydı. Direkten güç alıp atıldı ve Pitt'in başına bir tekme savurdu, fakat Pitt eğilerek bu vuruşu atlattı. Hemen arkasından art arda sol direktlerle Rondheim'ı sersemletip kısa ama son derece sert bir sağ indirdi. Rondheim dizleri üstüne çöküp bir elini kan boşalan kırık burnuna götürdü.

Rondheim, "Bayağı ilerleme var," dedi kanlar içinde.

"Seni kandırdığımı söylemiştim." Pitt yarı boks, yarı judo gardı almış,

Rondheim'ın davranmasını bekliyordu. "Aslında Carzo Butera'dan daha sapık değilim."

Gerçek adının söylendiğini duyunca Rondheim ölümün parmaklarını boynunda hissetti fakat sesini kontrol ederek, kanlı yüzünde hiçbir anlam açığa vermeden konuştu. "Galiba seni fazla hafife almışım, binbaşı."

"Seni aldatmak hiç de zor olmadı, Oskar. Yoksa doğum belgendeki gerçek adınla mı sesleneyim sana? Ama her neyse, senin yolun burada son buluyor. "

Birbiri ardına sövgüler yağdırarak Rondheim çılgın gibi Pitt'in üstüne atıldı. Daha ilk adımını atar atmaz Pitt, Rondheim'ın dişlerine alttan müthiş bir aparküt indirdi. Vurduğu bu yumruğa Pitt omuz hareketiyle tüm gücünü vermiş, bunun sonucunda kaburgaları isyan dolu çığlıklar atmıştı.

Kemik çatırdısına karışmış cıvık bir ses çıktı. Rondheim'ın dişleri kök yerlerinden sökülmüş, dudaklarına gömülmüştü. Birkaç saniye için Rondheim fotoğraf gibi ayakta hareketsiz kaldı, sonra ağır ağır yıkılan bir ağaç gibi güvertenin üstüne yığıldı.

Pitt onun başında dişleri kenetlenmiş soluk soluğa dikildi. Kanaldan yeni bir gezi teknesi geçmekteydi. Alnında biriken ter gözlerine kaçıp yanmasına neden oldu. Yapması gereken bir şey daha vardı. Önce tiksinti duyup cayacak gibi oldu, ama sonra bu duyguyu bastırıp yapmasının gerektiğine karar verdi. Yerde baygın yatan adamın üzerinden atlayıp eğildi ve bir kolunu güverteyle en alttaki korkuluk demirine gelecek biçimde dayadı. Sonra tek ayağı üzerine sıçrayarak bu kolun üstüne indi. Dirseğin birkaç santim altında kırılan kemik sesi içini ürpertmişti.

Pitt, "Bu Jerome Lillie için," dedi acı dolu bir sesle.

Aynı işlemi Rondheim'ın öbür kolunda yinelerken, kurbanının gözlerinin korkuyla açılmış olduğunu fark etti. "Bu da Tidi Royal için."

Pitt otomatik hareketlerle Rondheim'ın gövdesini çevirip bacaklarını korkuluk demirlerine dayanmasını sağladı. Artık beyninde düşünme ve duygularla ilgili olan bölüm devre dışı kalmıştı, yalnızca yaptığı hareketlerin kumandası veriliyordu. Tüm bitkinliği ve acıları da duyarlılığı dışındaydı artık. Sonra Rondheim'ın sol bacağı üzerinde sıçradı. “Bunu Sam Kelly için kabul et.”

Rondheim gırtlağında boğulan bir çığlık attı. Gri mavimsi gözleri Pitt'e çevrildi. "Öldür beni," diye fısıldadı. "Neden beni öldürmüyorsun?"

Pitt, "Bin yıl yaşasan bile," dedi. "Neden olduğun acıları ve üzüntüleri

ödeyemezsin. Kemiklerin birbirinden ayrılırken hiçbir şey yapamadan izlemenin ne demek olduğunu tatmanı istiyorum. Aslında Lillie'ye yaptığın gibi senin de belkemiğini kırıp ömrünün sonuna dek tekerlekli koltukta çürümeni görmek isterdim.

Ama bunu düşünmek çok iyimserlik olur, Oskar. Senin duruşman haftalar, hatta belki aylar sürebilir ama dünyanın neresinde olursa olsun hakkında ölüm kararı vermeyecek bir jüri bulunacağını sanmıyorum. Hayır, eğer seni öldürürsem büyük bir iyilik yapmış olurum. Bu da Hunnewell için."

Pitt'in yüzünde en küçük bir gülümseme belirtisi yoktu. Dördüncü ve son kez Rondheim'ın bacağı üzerinde sıçrayınca korkunç bir çığlık yükseldi ve yavaş yavaş söndü.

İçinde bir boşluk, hatta neredeyse bir üzüntüyle Pitt ambar kapağı üzerine oturdu ve Rondheim'ın kırıklar içindeki gövdesine baktı. İç açıcı bir görünüm değildi bu. İçindeki öfke boşalmış, soluğunu düzenlemeye çalışırken, sağ bileğini kımıldatamadığını fark etti.

Arkalarında güvenlik görevlilerinden oluşan küçük bir orduyla Kippmann ve Lazard geldiklerinde hâlâ oturuyordu. Hiçbir şey söylemediler. Zaten söylenecek bir şey yoktu, en azından Pitt'in ne yapmış olduğunu anlamaları için gereken bir altmış saniye boyunca.

Sonunda Kippmann sessizliği bozdu. "Biraz fazla hırpalamışsın galiba."

Pitt, "Bu Rondheim," dedi.

Rondheim mı? Emin misin?

Pitt, "Gördüğüm bir yüzü hiç unutmam," dedi. "Hele bir de beni tekmeleye tekmeleye neredeyse gebertecek olan birinin yüzünü."

Lazard dönüp Pitt'e baktı. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı.

"Bir de sizin göğüs göğüse çarpışamayacak durumda olduğunuzu söylüyordum. "

Pitt, "Susturucuyla ateşe başlamadan önce Rondheim'a yetişemediğim için üzgünüm," dedi. "Vurulan oldu mu?"

Lazard, "Castile'in kolu sıyrıldı," dedi. "O iki serseriyi arka koltukta etkisiz duruma getirdikten sonra, köprüye baktığımda sizin kahraman korsan rolü yaptığınızı gördüm. O zaman daha tehlikeyi tam olarak geçirmediğinizi anlayıp öndeki ailenin üstüne atıldım ve teknenin dibine eğilmelerini sağladım."

Latin Amerikalı konuklarımıza da aynı şeyi yaptırdık tabii.

Kippmann gülerek elini alnındaki berelenmiş yerin üstüne götürdü. "Beni kaçık sanıp bir an bayağı uğraştırdılar."

Pitt, "Kelly ve Herman Limited'e ne olacak?" diye sordu.

"Kelly ve zengin ortaklarını tutuklayacağız tabii, ama onların gücündeki adamları mahkûm etmek olanaksız gibi bir şey.

Sanırım sözkonusu devletler onları en can yakıcı yerlerinden vuracaklar: Cüzdanlarından. Ödeyecekleri para cezasıyla donanmaya yeni bir uçak gemisi bile yapılabilir herhalde. "

Pitt, "Neden oldukları acı için çok küçük bir bedel," dedi yorgun yorgun.

Kippmann, "Evet ama yine de bir bedeldir," diye başını salladı.

Doğru. Neyse ki durduruldular.

Kippmann, Pitt'e başını salladı. "Herman Limited'i açığa çıkardığınız için sana teşekkür borçluyuz, Binbaşı Pitt."

Lazard birden güldü. "Köprüdeki uyanık davranışın için seni ilk kutlayan ben olmak isterdim. Hemen farkına varmamış olsaydım, Kippmann da, ben de şimdi burada olamazdık." Elini Pitt'in omzuna koydu. "Bir şeyi söyler misin, çok merak ediyorum."

Neyi?

"Köprüdeki korsanların etten kemikten olduğunu nasıl anladın?

Pitt, "Köprünün üstünde göz göze otururken," dedi sakin bir sesle. "Göz kırptıklarını gördüm."

SON BÖLÜM

Tatlı bir Güney California akşamıydı. Batıdan esen rüzgârın Pasifik Okyanusu'ndan getirdiği temiz hava, Disneyland Otelinin orta bahçesinde yürüyen Pitt'in sızılarını yatıştırıp kafasını uyuşturdu. Yapının dış yüzeyinde işleyen cam kaplı asansörün aşağı inmesini bekledi.

Asansör zırıltılı bir ses çıkararak durdu ve kapıları açıldı.

Kol kola genç bir çift neşe içinde dışarı çıkarlarken, Pitt yüzünün durumunu göstermemek için gözünü kaşıyormuş gibi yaptı. Yüzündeki korkunç yaralara, Rondheim'a vurduğu son aparkütle alçıya alınmış sağ eli eklenmişti.

İçeri girip altıncı kat düğmesine bastı. Asansör hızla yükselirken Pitt altında kalan güzel görünüme baktı. Asansörün kapısı açıldığı sırada derin bir soluk alıp ağır ağır bıraktı. Kentin ışıkları göz kırpıştırıyor, bir mücevher kutusunu andırıyordu.

Park doktorunun bileğini alçıya alması ve duş yapıp tıraş olduktan sonra Reykjavik'ten bu yana ilk kez doğru dürüst bir şeyler yemesinden bu yana tam iki saat geçmişti. Doktor kesinlikle bir hastaneye yatmasını söylediği halde Pitt buna aldırmamıştı.

Doktor son derece ciddi konuşmuştu. "Delilik ediyorsun, neredeyse ayakta öleceksin. Aslında saatler önce tükenip yere yığılman gerekirdi. Hemen bir hastane yatağına yatmazsan, hepten çöküp gidersin."

Pitt, "Sağolun," demişti kısaca. "Mesleki endişeniz için sağolun, ama yapmam gereken bir iş daha var. Yalnızca iki saat sürer, daha çok değil. Ondan sonra, geriye benden ne kalmışsa tıp bilimine armağan edeceğim."

Asansör kapısından çıkar çıkmaz altıncı katın kırmızı halısı üstüne adımını attı. Tam zamanında farkederek aşağıya inmek için bekleyen üç adamla çarpışmayı önledi. Adamlardan ikisi Kippmann'ın ajanlarına benziyordu. Ortalarında bulunan ve başı eğik olanınsa kim olduğundan kuşku yoktu, F. James Kelly'di.

Pitt onların yolunu keserek karşılarında durdu. Kelly ağır ağır başını kaldırıp boş gözlerle, tanımadan Pitt'e baktı. Bu sessizliği Pitt bozdu.

"Büyük planının iflas ettiğine neredeyse üzülür gibi oluyorum, Kelly. Kuramsal olarak harika bir şeydi. Ama uygulaması olanaksızdı. "

Kelly'nin gözleri yavaş yavaş açıldı ve yüzünün rengi uçtu.

Tanrım... bu siz misiniz, Binbaşı Pitt? Ama nasıl olur siz...

Pitt, "Ölmüş olmalıydım, değil mi?" diye tamamladı.

Oskar sizi öldürdüğüne yemin etmişti.

Pitt, "Partiden biraz erken ayrılmayı başarabilmiştim," dedi soğuk bir sesle.

Kelly başını ileri geri salladı. "Şimdi neden planımın suya düştüğünü anlıyorum. Yazgım sizi bir intikam tanrısı gibi karşıma çıkardı."

"Yooo, yalnızca yanlış zamanlarda yanlış yerlerde bulunmam yüzünden oldu. "

Kelly buruk buruk gülümseyip yanındaki ajanlara başıyla işaret etti. Üçü

birden asansörün içine girdiler.

Pitt onlara yol verirken aklına bir şey geldi. "Sam senin için bir haber bıraktı."

Kelly'nin toparlanması birkaç saniye sürdü. "Sam yaşıyor..."

Sam çukurda öldü, diye tamamladı Pitt. "Son anında, seni bağışladığını bilmeni istedi."

Kelly, "Tamam... of, Tanrım," diye inleyerek gözlerini elleriyle örttü.

Kelly'nin asansör kapısı kapanmadan önceki son görünüşü birkaç yıl boyunca Pitt'in aklından çıkmadı. Cansız gözleri, çökmüş yüz çizgileri ve kül rengi derisiyle, ipte sallanan bir insan gibiydi.

Pitt 605 numaralı odanın kapısını yokladı. Kilitliydi. Biraz yürüyüp 607 numaranın kapısına baktı. Tokmak açılmıştı. Sessizce içeri girip kapıyı kapadı. Oda serin ve karanlıktı. Puro izmaritlerinin burnunu yakan keskin kokusu, burasının Rondheim'ın odası olduğunu kanıtlıyordu.

Pencereden sızan ay ışığının aydınlığında odanın içini ararken Pitt, Rondheim'ın bavullarının ve giysilerinin dokunulmamış olduğunu gördü. Kippmann sözünü tutmuştu. Adamları Kirşti Fyrie'yi uyaracak ya da Rondheim ile Herman Limited'in sonları hakkında ipucu verecek herhangi bir davranıştan kaçınmışlardı.

Bitişik odaya geçen aralık kapıdan, avına saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibi sessizce girdi. Burası odadan çok otel dairesini andırıyordu. Bir salon, bir oturma odası, banyo ve yatak odasından oluşuyordu. Baramerikan rafları içki doluydu.

Banyo dışındaki tüm odalar boştu; su sesini duyunca, Pitt, Kirşti'nin duş yaptığını anladı. Baramerikana gidip kendine bir bardak buzlu viski hazırladı ve uzun yumuşak kanepeye kendini bıraktı. Yirmi dakika ve iki bardak içkiden sonra Kirşti banyodan çıktı. Üzerinde bol bir kuşak bağlanmış yeşil bir kimono vardı. Altın sarısı saçları başının iki yanından dans eder gibi iniyordu, insanı perişan edecek denli güzel ve diriydi.

Kirşti yatak odasından çıkıp oturma odasına geçti ve tam kendisine bir içki hazırlamak üzereyken, Pitt'in aynada yansıyan görüntüsünü fark etti. Birden inme inmiş gibi durduğu yerde kaldı. Rengi solmuş yüzünden ne yapacağını şaşırdığı belli oluyordu.

Pitt, "Sanırım," dedi alçak sesle. "Güzel bir kadın banyodan çıktığında, 'Dikkat, Venüs'ü kıskandıracaksın,' demek gerekir."

Kirşti o yana döndüğünde yüzündeki kararsızlık, merakla yer değiştirmişti. "Sizi tanıyor muyum?"

Tanışmıştık.

Baramerikanın kenarına tutunup gözlerini Pitt'e dikti. "Dirk!" diye bir fısıltı çıktı ağzından. "Sensin. Gerçekten sensin. Tanrıya şükür, sağsın."

Benim sağlığıma duyduğun bu ilgi biraz geç değil mi?

Bir süre bakıştılar.

Elsa Koch, Lükres Borjiya, Bonny Parker, dedi Pitt. "Bunların tümü de senden dost kanına girmenin ve düşmanlarla birlik olmanın dersini alabilirler."

Yapmam gerekenleri yaptım, dedi kız. "Ama yemin ederim kimseyi öldürmedim. Bu işe hiç istemediğim halde Oskar tarafından itildim. Kelly ile olan bu işbirliğinin bunca insanın ölümüne yol açacağını hiç düşünmemiştim."

Kimseyi öldürmediğini mi söyledin?

Evet.

Yalan söylüyorsun.

Bakışları değişerek Pitt'e baktı. "Neler söylüyorsun sen?"

Kristjan Fyrie'yi öldürdün.

Pitt'e çıldırmış gibi baktı. Menekşe gözleri korku dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı.

Söylediklerine sen de inanmıyorsun, diye kesik kesik konuştu. "Kristjan Lax'ın içinde ölmüştü; yanarak... yanarak öldü."

Pitt, artık hesaplaşmanın zamanı geldi, diye düşündü. Öne doğru uzandı.

"Kristjan Fyrie, Kuzey Atlantik'te alevler içinde ölmedi. Meksika'da, Verakruz'da bir ameliyat masasında bir cerrahın neşteri altında öldü. "

Pitt sözlerinin iyice etkilemesi için durdu, içkisinden birkaç yudum alıp bir sigara yaktı. Kirşti ağlayacak gibi olmuştu. Sonra başını eğip elleriyle yüzünü örttü.

Pitt, "Çok güvenilir bir kaynaktan öğrendim," diye devam etti. "Ameliyat Sau de Sol Hastanesinde yapıldı, doktorun adı da Jesus Ybarra."

Kirşti acı dolu yüzüyle başını kaldırdı. "O halde her şeyi biliyorsun."

"Hemen hemen. Ama emin olmadığım birkaç nokta var daha. "

"Neden dolambaçlı yollardan gidip bana işkence ediyorsun? Neden her şeyi birden söylemiyorsun? "

Pitt'in sesi sakindi. "Neyi söyleyim? Senin aslında Kirstjan Fyrie olduğunu mu? Ortada kızkardeş filan olmadığını mı? Senin doğumunun Kirstjan'ın öldüğü saatte olduğunu mu?" Başını salladı. "Ne değiştirir ki? Kirstjan olarak doğanın sana verdiği cinsiyeti beğenmedin ve Kirşti oldun. Dünyaya karışık cinsiyetli olarak gelmiştin. Genlerin sana oyun oynamıştı. Doğanın sana verdiğiyle yetinmedin ve değişiklik yaptın. Söylenecek başka bir şey var mı?"

Kirşti baramerikanın arkasından çıkıp sırtını deri kaplı tezgâha dayadı. "Bunu anlayamazsın, Dirk. Yüzeyde güçlü rolü oynayan serüvenci bir erkek olup içinden özgürlük için yanan bir kadın olmak ne demektir bilemezsin."

Pitt, "Böylece sen de kabuğunu silkip attın," dedi. "Meksika'da cinsiyet değiştirme üzerinde uzmanlaşan bir cerraha gittin. Göğüslerin için silikon aşılatıp, hormon iğneleri yaptırdın. Ameliyat yerlerin iyileşinceye dek günlerce Verakruz güneşinde yatıp gerekli ten rengini sağladın. Daha sonra, uygun bir zaman bulup yıllardır kimsenin haber almadığı kızkardeş olarak İzlanda'da ortaya çıktın.

"Herkesin bunu yutacağını sanmakla kendine çok güveniyordun anlaşılan, diye devam etti Pitt. “Şu kısa yaşamım boyunca epey üçkâğıtçı tanıdım, ama Kirşti misin, Kristjan mısın her neysen, senin gibi kurnaz bir herif... ya da kaltak bugüne dek görmedim. Herkesi kandıran. Denizaltı sondasını bizim devletimize vereceğini söyleyerek Amiral Sandecker'i uyuttun. Aslında hiç kaybolmamış bir gemiyi aratarak binlerce adamı gemileriyle, uçaklarıyla yollara düşürdün. Kendi cesedin diye tanıtlaması için Dr. Hunnewell gibi eski bir dostu kullandın. Kullandıkların arasında Fyrie Limited'in personeli de vardı. Senin emirlerini uygularken öldüler. Rondheim'ı kullandın. Kelly'i kullandın. Oskar'ı tepelerim umuduyla beni bile kullanmaya kalktın. Yazık, köpüğün çabuk söndü. Sahtekârların yaptığı en büyük hata, kendi kendilerini kandırmaktır. Bu işde de çok başarılı olmuştun."

Kirşti ağır ağır biraz ötesinde bulunan masaya doğru yaklaşıp orada duran bir bavulun içinden küçük bir tabanca çıkardı ve Pitt'in göğsüne doğrulttu. "Suçlamaların sandığın kadar gerçek ve uyumlu değil. Bocalıyorsun, Dirk, karanlıkta yürüyen kör bir adam gibi bocalıyorsun."

Pitt tabancaya şöyle bir baktıktan sonra umursamayarak başını çevirdi. "Haydi, sen aydınlat bakalım."

Bakışları bir an değişir gibi olduysa da, Kirşti hâlâ tabancayı hiç kıpırdatmadan, heykel gibi tutuyordu. "Denizaltı sondasını sizin devletinize vermek için kesin kararlıydım. İlk planım, tüm bilim adamlarımı ve mühendislerimi Lax ile Washington'a gönderip, sondayı sizinkilere tanıtmaktı. O yolculuk sırasında, Kristjan Fyrie denize düşüp kaybolmuş olacaktı."

Bu sırada sen ameliyat için Meksika'ya gitmiştin.

Kirşti, "Evet," dedi. "Hiç beklenmedik bir rastlantı, onca dikkatle planlamış olduğum yeni yaşamıma büyük bir felaket getirdi. Dr. Jesus Ybarra, Herman Limited'in üyesiydi."

Bunun üzerine gidip Rondheim'a haber verdin.

Kirşti evet anlamında başını salladı. "O andan beri Oskar'in kölesi olmuştum. İş kaynaklarımı ona ve Kelly'e devretmezsem cinsiyet değiştirdiğimi tüm dünyaya açıklamakla tehdit etti.

Seçeneğim kalmamıştı. Benim sırrım ortaya çıksaydı, bunun doğuracağı skandal Fyrie Limited'i yıkıp ülkemin ekonomisini altüst ederdi."

Lax ile yaptığınız maskaralığın nedeni neydi?

"Oskar ve Kelly beni yönetimleri altına alınca, denizaltı sondasını da elden çıkarmamaya karar verdiler. Böylece Lax'ın kaybolmasıyla ilgili gerçek dışı bir masal uydurdular. Ama çok başarılı olduklarını itiraf etmek zorundasın. Tüm dünya denizaltı sondasının denizin dibinde yattığını sanıyordu. "

Kristjan Fyrie'nin de.

Evet, bu benim işime de yaramıştı.

Pitt, "Yine de Lax'ın üstyapısının neden değiştirildiğini açıklamıyor," dedi. "Neden sonda Lax'tan sökülüp başka bir gemiye kurulmadı?"

İlk kez Kirşti güldü. "Deniz sondası çok gelişmiş bir aygıttır.

Onu gemiye yerleştirmekten daha kolay bir şey, gemiyi onun çevresinde yapmak olur. Lax'tan çıkarıp başka bir tekneye yerleştirmek aylar sürebilecek bir işti. Herkes kayıp diye ararken, Lax, Grönland kıyılarında kimlik değiştiriyordu."

Ya Dr. Hunnewell, o nasıl girdi devreye?

Sondanın yapımında benimle birlikte çalışmıştı.

"Bunu biliyorum, ama neden seninle? Neden kendi ülkesinde biriyle değil? "

Kirşti, Pitt'in yüzünü inceledi. "Araştırma ve gelişme için tüm ödemeleri ben yapmıştım, hiçbir bağımlılık olmadan. Oysa Amerikan şirketleri onun hizmetlerine ve deneylerine sahip çıkmak istiyordu. Dr. Hunnewell ticari kazanç kokan her şeyden tiksinirdi."

Ama yine de Kelly ve Herman Limited ile işbirliği yaptı.

"Lax, Grönland kıta sahanlığında aramalar yaparken sonda arıza yaptı. Acele bir onarım için bilgisi olan tek insan Dr. Hunnewell'di. Kelly onu uçağa bindirip California'dan oraya götürdü. Kelly çok inandırıcı konuşan bir adamdır. Herman Limited'in dünyayı kurtarma masalını Hunnewell'e yutturdu. Doktor direnememişti. Her zaman iyilik peşinde koşan bir insandı. Kirşti'nin yüzü acıyla buruştu. "Sonradan verdiği karar için pişman oldu ve bu yüzden öldü."

Pitt, "Şimdi yangın nedeni anlaşılıyor," dedi dalgın dalgın.

"Dr. Hunnewell'i küçümsemiştiniz. Hiç de sandığınız gibi Kelly'nin büyüsü altında değildi. Kirli planın içyüzünü anlamıştı. Lax'ta gördükleri de hoşuna gitmemişti. Bilim adamları tutsak gibi Rondheim'ın yönetiminde çalışıyorlardı. Hatta belki de senin adamların Dr. Matajic ve yardımcısının ölümleri hakkında bir ipucu vermişlerdi. Hunnewell o zaman Kelly'i durdurması gerektiğini anladı ve sondayı, o Amerika'ya dönmek için havalandığı sırada havaya uçacak biçimde ayarladı. Ama bir hata yapmıştı.

Onun bile tam anlayamadığı bir nedenle celtinium'un reaktif elementleri salt aygıtı tutuşturmakla kalmadı, tüm gemiyi ve personelini de kavurdu. Yeniden Lax'a ayak bastığı zaman ben de yanındaydım. Ne yaptığını öğrendiği anda yüzünün ne duruma geldiğini ben gördüm. "

Kirşti, "Benim suçumdu," dedi titrek bir sesle. "Suçlanacak tek kişi benim. Dr. Hunnewell'in adını Kelly ve Oskar'a vermemeliydim."

"Kelly ne olduğunu tahmin edip Hunnewell'i susturması için Oskar'a emir verdi. "

Kirşti, "Benim en eski dostumdu," diye sessizce inledi. "Ve ben onun ölüm emrini imzalamış oldum."

Senin durumunu biliyor muydu?

"Hayır, Oskar ona yalnızca benim bir hastanede yattığımı, iyileşmek için bir süre kalacağımı söylemişti. "

Pitt, "Senin sandığından da iyi bir dostundu," dedi. "Sana ait olmadığını bildiği halde Lax'ta bir cesedi seninki diye tanıtladı. Kendi tanıdığı Kristjan

Fyrie, Herman Limited'in foyası ortaya çıkınca zarar görmesin diye yapmıştı bunu. Ama ne yazık ki, kötülük iyiliğe üstün geldi. Düşündüğünü yapamadan Rondheim onu öldürdü." Pitt üzgün üzgün başını sallayıp içini çekti.

Sonra da sahneye Dirk Pitt girdi.

Kirşti belirgin bir şekilde ürperdi. "Bu nedenle seninle tanışmak için ısrar etmiştim. Onun hayatını kurtarmak için gösterdiğin çabaya teşekkür etmek istiyordum. Hâlâ da sana borçluyum."

Pitt elindeki soğuk bardağı alnında dolaştırdı. "Çok geç artık, bundan sonra hiçbir şeyi değiştirmez," dedi yorgun yorgun.

"Benim için önemli. Bu nedenle Oskar'ın seni parçalamasını önledim. Sesi titremeye başladı. “Ama... ikinci kez seni kurtaramam. Kendimi korumak zorundayım, Dirk. Üzgünüm. Lütfen bir hareket yapıp beni tetiği çekmeye zorlama. Oskar gelinceye dek beklemen gerekiyor."

Pitt yine başını salladı. "Oskar'ın gelip seni kurtarmasını bekleme. Şu anda eski köle çobanın hastane yatağında yarım ton alçıya bulanmış olarak yatıyor. Çevresi de Ulusal Haberalma ajanlarından olaşan küçük bir orduyla sarılı. Belki idam sehpasına tekerlekli koltukla sürerler, ama şu ya da bu şekilde ipte sallanacaktır."

Tabanca biraz kımıldar gibi oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tamam artık, her şey bitti. Özgürsün. Herman Limited ve yönetimi karın üstü düşüp patladı. "

Nedense Kirşti, Pitt'i delirmekle suçlamadı. "Sana inanmak isterim ama nasıl inanabilirim?"

"Telefonu aç, Kelly'i, Marks'ı, Von Hummel'i ya da dostun Rondheim'ı ara. Daha iyisi, koridora çık altıncı kattaki tüm odaları ara. "

Ararsam, ne bulurum?

Hiç, hiçbir şey. Hepsi tutuklandı. Pitt içkisini bitirip bardağı koydu. "Geriye yalnız sen ve ben kaldık. Ulusal Güvenlik Örgütünün bir ikramı. Yaptığım hizmetler karşılığında bana bir ikramiye olarak verildin. İster sevin ister ağla, tutsak ruhun Oskar'dan bana devroldu."

Pitt'in sözlerini işitince Kirşti odanın sallandığını sandı.

Rondheim'ın neden aramadığını, söz verdiği halde Kelly'nin neden ziyaretine gelmediğini, iki saatten beri neden telefonunun ya da kapısının çalmadığını

merak edip duruyordu. Kendisini toplayıp yeni durumu kabullenmeye çalıştı.

Peki... bana ne olacak? Ben de tutuklanıyor muyum?

"Hayır, Ulusal Güvenlik Örgütü senin yeni durumunu biliyor. Bazı olguları değerlendirerek, Rondheim'ın sana şantaj yapmış olduğu sonucuna vardılar. Aslında suç ortağı olarak seni de tutuklayacaklardı, fakat onlarla konuşup buna engel oldum. "

Tabanca yavaş yavaş masanın bir ucuna bırakılmıştı.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonunda Kirşti, Pitt'e bakıp, "Bir bedeli olmalı bunun, her şeyin bir bedeli vardır."

"Geçmişteki hatalarını düşünecek olursak oldukça ucuz sayılacak bir bedel... tüm servetinle bile ödeyemeyeceğin hatalar. Ama iyi bir temizlik yaparsan, bundan sonra sana kimse karışmadan yeni bir yaşam kurabilirsin. Senden tek istediğim, Fyrie Limited ile NUMA arasında yakın ve sürekli bir işbirliğini garanti etmen. "

“Başka?”

"Kelly'nin bilgisayarlarında yeni bir sonda yapmaya yeterli bilgi vardır. Amiral Sandecker adına, senden bu projeyi yürütmeni istiyorum. "

“Bu kadar mı, başka bir şey yok mu?” diye sordu Kirşti inanamadan.

“Bedelin ucuz olduğunu söylemiştim.”

Kirşti gözlerini Pitt'in gözlerine dikti. "Yarın, gelecek hafta, gelecek yıl, bu bedelin artmayacağını nasıl bilebilirim?"

Pitt'in bakışları birden soğudu ve sesi buz gibi çıktı. "Beni öbür dostlarınla aynı sınıfa sokma. Adam öldürmek ve zorbalık hiçbir zaman benim tutkum olmadı. Senin sırrın bende olduğu sürece güvendedir; Ulusal Güvenlik Örgütünde olduğundan daha da güvenliktedir. Rondheim'ın, Keliy'nin ve Ybarra'nın on metre yakınına bile gazeteci yaklaştırmayacaklar."

Kirşti duraksadı. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Başka ne diyebilirim ki!"

Pitt karşılık vermedi, gözlerini kıza dikti.

Kirşti başını çevirip pencereden dışarı, parka baktı. Disneyland Sihirli Şatosunda kuleler aydınlatılmıştı. Parka artık aileler gitmiş, genç çiftler el ele dolaşıyorlardı.

Peki, sen buradan nereye gideceksin? diye sordu.

"Kısa bir dinlenmeden sonra, Washington'a NUMA merkezine gidip yeni bir proje üzerinde çalışacağım. "

Kirşti, Pitt'e döndü. "Ya senden benimle İzlanda'ya gelip yönetim kurulu üyelerimden biri olmanı istesem?"

“Yönetim kurulu üyesi olacak tipte değilim.”

“Sana minnetimi gösterecek bir yol olmalı.”

Pitt'in karşısına gelip önünde durdu. Bilmiş bir gülümsemeyle dudakları kıvrılırken çekik gözleri yumuşadı ve alnı terler gibi oldu.

Her şey istediğin gibi olacak, dedi ağır ağır. Elini kaldırıp parmaklarını Pitt'in hırpalanmış yüzünde hafif hafif gezdirdi.

"Yarın Amiral Sandecker ile konuşup işbirliğimizin başladığını söylerim. Bir an duraksayıp geri çekildi. “Ama karşılığında senden küçük bir şey koparmak zorundayım."

Neymiş o?

Belindeki kuşağı çözüp omuzlarını silkerek kimonosunu düşürdü ve klasik çıplak kadın tablosu gibi kaldı. Lambanın ışığı altında usta bir heykeltraşın sabırlı elleriyle ortaya çıkardığı güneşle tunçlaşmış bir gövde duruyordu. Dolgun ve yuvarlak dudakları heyecan ve sabırsızlık içinde aralanmıştı. Menekşe gözler sessiz bir çağrı iletiyordu. Yüzü ve bedeni için tek sözcükle görkemli denilebilirdi. Tıp biliminin mucize bir anıtı.

Gırtlağından gelen bir sesle, "Eğer övgü kabul edecek olursan söyleyim," dedi. "Yaptığın o biçim numarasını bir an bile yutmamıştım."

“Senin gibi biri için anlamak zor olmasa gerek.” Kirşti sarardı. "Benim ne olduğum bundan çok farklı."

“Senin olduğun, soğuk, kurnaz, hesaplı bir cadı.”

“Hayır!”

"Kristjan Fyrie sıcak yürekli, dürüst ve insanları seven bir adamdı. Sendeki değişim bedensel olduğu kadar duygusaldı da. Senin için insanlar kullanılmaya yararlar, görevleri bittiğindeyse bir köşeye atılabilirdi. Soğuksun ve hastasın sen. "

Kirşti isyanla başını salladı. "Hayır... hayır! Değiştim. Evet. Ama soğuk değilim... soğuk değilim." Kollarını uzattı. "Bırak sana kanıtlayayım."

Yüz yüze odanın ortasında durdular. Kirşti biraz sonra Pitt'in yüzünde beliren ifadeyi gördü ve kollarını iki yanına bıraktı. Şaşkınlık içindeydi. Pitt'in yüz çizgileri soğuk ve tehdit doluydu. Morarmış çürükler, şişmiş yüzü ve kesiklerle nefret simgeleyen bir maske olmuştu. Gözleri artık Kirşti'nin güzelliğini görmüyordu. Yalnızca kül yığını olmuş insanları, ıssız bir kumsalda ölen Hunnewell'i görüyordu. Alevler içinde yok olmadan az önce yüzünü gördüğü kayaklı geminin kaptanı aklına geldi. Lillie'nin, Tidi'nin ve Sam Kelly'nin çektiği acıları hissedebiliyordu. Ve tüm olanlardan Kirşti Fyrie'nin de sorumluluk payı olduğunu biliyordu.

Kirşti'nin yüzü solmuştu, bir adım geri çekildi. "Dirk, ne oldu?" Tanrı seni korusun, dedi Pitt, Hunnewell'in son sözlerini yineleyerek. Dönüp kapıyı açtı. Asansöre giden ilk adımları çok zor attı, sonra giderek kolaylaştı. Zemin kata inip taksi durağından bir taksiye seslendiği sırada yine eski güvenli havasına girmişti. Taksi sürücüsü kapıyı açtı.

Nereye, efendim?

Pitt bir an konuşmadan kaldı. Sonra birden nereye gitmesi gerektiğini anımsadı. Başka seçeneği yoktu zaten. Yine eski Pitt'di.

"Newporter Oteli'ne. Kızıl saçlı dilberin yanına... hâlâ oradaysa tabii. "